Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم : تالنده

ليکوال : محمد حجازي

ژباړن : صالح محمد صالح

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرندوی یادونه

په کندهار کې د کتابونو د چاپ لپاره کوم ځانګړی ارګان نه شته، له دې کبله زیات لیکوالان چې غواړي خپل اثار چاپ کړي، نو کوټې، لاهور یا پېښور ته ځي، هلته په زیات لګښت او ستونزو سره خپل کتابونه چاپوي.

نارنج خپرندویه اداره ویاړي چې په لومړي ځل په کندهار کې د کتابونو د چاپ او خپراوي لپاره یو اقدام کوي او په دې سیمه کې د داسې یوه غوره بهیر د پیلېدا ویاړ یې ترلاسه کړ.

موږ به تر خپله وسه کوښښ کوو، خپلې ټولنې، کلتور، ادب او هېواد ته داسې اثار وړاندې کړو، چې وکړای شي تېر زیانونه جبران او د بیارغونې او سمونې لپاره لاره اواره کړي. د ټولنې هیله دا ده چې ملي ګټو ته په پام سره کتابونه وټاکي او بیا یې په ښه معیار سره چاپ کړي.

تالنده هم لومړی کتاب دی، چې د نارنج خپرندویې ټولنې له خوا چاپېږي او هیله ده چې موږ د نورو کتابونو د چاپ او خپراوي لپاره نور هم ګړندي شو.

لوستونکي د دغه ناول لوستلو ته رابولو او دعا کوو، چې پاك خدای دې په هېواد کې د ملي یووالي روحیه غښتلې کړي.

په ګران هېواد کې د بشپړ امن په هیله

نارنج خپرندویه ټولنه

کندهار- 1382ل کال

برېښنالیك:

د ګرځنده ټلیفون شمېره: 3- 070

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی و، زه لا ځوان وم، د بڼ تر څنګ د چايو او خوږو لوښي برېښېدل، ګلونو مادلن خپرولې او پاڼې يې يوه- يوه پر موږ رالوېدلې.

هغه ورځ سهاره مريم زموږ مېلمنه وه، تر ډېره وخته چې مو ځومره زړه کېده ومو ويل، وامو وربدل او وموخندل. هغه بيا هم راته وړه ښګکارېده، له ماشومتوبه مو په ګډه لوبې کولې، بله مانا يې هم نه درلوده. يو ګل د هغې پر سګر راولوېد او په وېښتو کې يې بند شو، زړه مې ودرزېد، د نرۍ رنګ راته بدل شو. مريم، بله بڼه او بېله مانا خپله کړه. د هغه ژړ ګل له کبله مې په ذهن کې يو بڼ ګلونه راوټوکېدل.

تردې وروسته چې هر وخت ژړ ګلونه وينم، هغه بڼ مې رايادېګړي، هغه شېبه مې په زړه کې د مينې، خواشينۍ او د يادګار څپې راڅوندۍ کوي، زه يې نه شم ستايلای. تر هېګواده ليرې بيا هم د وطن په ياد کې يم.

کله چې امريکايي ختيځګپوه "ډاکټر ريچرداتينګ" په واشنګټن کې راسره په پارسي ژبه د تهران او د فيشراباد غره په باره کې خبرې وکړې، تا به ويل چې د مريم په وېښتو کې هغه بند شوی ګل يې په سترګو کې وينم او د يوه عمر خاطرې، مينه، رنځ او خوند د ايران له تاريخ سره يو ځای د ده له خولې اورم.

هغه نه پوهېده، خو ماته د امريکا تر ښايستو ډېر ګران و، ډېر وخت به مې له هغه سره تېراوه. امريکا د عظمت هېګواد دی، خو هغه څه چې زيات زما زړه ورکاږي، د خلکو مينه يې ده. هلته د هر ملت او توکم (نژاد) خلك د مينې په مزي سره تړل شوي دي. پلازمېنه (پايتخت) يې زياتې ښېګنې لري. د دغه ښار سمسورتيا او زرغونوالی مې ډېر خوښېګړي. دغه ځای يو ښايسته بڼ دی چې د پراخو ځنګلونو او لويو رودونو تر منځ پروت دی. پر دې دومره ښېګڼو سربېره که د هغه امريکايي سړي خبرې او راشه درشه نه وای، نو دغه سمسور بڼ او مهربانه خلك به بيا هم راباندې غمېدل.

يوه ورځ يې د غرمې ډوډۍ لپاره وبللم، په بازار کې يوځه وګرځېدو، د يوه هوټل په لوحه کې مې يو ارمنی توری ولوست. ودرېدم، ومې ويل:

"ښه نه ده چې ډوډۍ همدلته وخورو؟."

هغه وويل:

"ښه هوټل هم دی، همدلته به تم شو ."

خو ما ونه ويل چې هغه هوټل مې د ارمني توري لپاره ولې وټاکه. دغه هوټل ځکه راته غوره وبرېښېد چې د شرق يا د ايران ياد په کې ولتوم. همداسې هم وو:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له وربه (دروازه څارونکي) څخه مې پوښتنې- ګروېږنې وکړې، راته څرګنده شوه چې د هوټل د خاوند پلار ايرانی و او د ده هم څو پارسي توري په ياد وو.

مېز ته کښېناستو او په خوړلو مو پيل وکړ. سر مې اوچت کړ: سپينه سپوږمۍ راختلې وه، زموږ پرمخامخ يوه بل مېز ته يې سپينه رڼا راپاشله. مخامخ مېز ته د ناست سړي يوازې شا ښکارېده او بس!

د امريکا ښکلي زيات نوم لري، خو يوې ښکلې هم زما زړه او سترګې ځان ته نه وې ورکاږلي. نه يې ښکلي جامې وې، نه په زړه پورې سينګار او نه هم اوبدل شوي زلفې، ما يوازې دوى ليدلې، چې د بربنډو پرښتو په شان له زينت او سينګار پرته ښکلې وې. دوى نه يوازې په ساختګي سرو او سپينو پوډرونو، رنګارنګ جامو او ځلاندو ګاڼو ځانونه ښکلي او زړه راکښګونکي کړي نه وو، بلکې د سترګو، وروزو، خولې، لاسونو او غاړو هغه حرکتونه يې هم نه لرل، چې هم سړی ځان ته راوبولي، هم وشړي، هم يو سړی په غوسه کړي، هم ورسره سوله وکړي.

ښکلې مېرمنې په عمومي ځايونو کې په نيم نظر د کتونکي سترګې تر ښکار لاندې نيسي، کله چې خپلې ښېګڼې ننداري ته وړاندې کړي، په ناز او نخرې سره خپل خاوند در ښيي، که شتمنه وي نو د حال په ژبه وايي:

"وګورئ پر څومره قيمتي ګاڼې سپره يم "!

خو که نېستمنه وي، د سترګو او وروزو په اشارو ژاړي:

"وګورئ چې زړونه مو زموږ پر حال وسوځي، آيا د سپرېدو لپاره دغه ماته وسيله زما ور ګڼئ؟."

خو؛ موږ ته نژدې، د هغې ناستې مېرمنې سترګې بل لوري ته نه اوښتې، يوازې يې خپل خاوند ته کتل، لکه يوه مور چې خپل ماشوم ته خواړه ورکوي، يوه ګوله به يې خوړله او د خپل خاوند دوو ګولو ته به يې په ځير سره کتل. د هغه پياله به يې ډکوله او له لوی لوښي څخه به يې ورته خواړه اچول. بيا به يې وچه ډوډۍ ورته ورنژدې کړه، څېرې ته به يې ځير شوه چې خواړه يې خوښ دي که نه؟ خبرې به يې ورسره کولې، له خندا څخه يې اټکل کېده چې خوندورې خبرې کوي. کله ـ کله به ناڅاپه د هغې ښځې سترګې او صورت د ډېرې غوندې بې حرکته پاتېده. هر ځل به مې چې د هغې پرښتې په څېره کې د غم او حيرانۍ دغه څپه تر سترګو شوه، زړه به مې کترې ـ کترې توی شو. زما ملګري ډاکټر وويل:

"ګورم چې هغه مېز ستا نظر او فکر غلا کړی."

ومې ويل:

"ځکه چې په هېڅا کې مې هم دومره ښکلا، ساده ګي او مهرباني نه وه ليدلې."

ډاکټر زياته کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خو که د دې مهربانۍ لامل، د دې مينې او ښکلا کيسه واورې، حيراني به دې سل برابره زياته شي". د هوټل کارکوونکی راغی او زموږ په خبرو کې راولوېد، ملګري مې پيسې ورکړې، نور نو را اوچت شولو، ځکه نور کسان هم زموږ له کبله ولاړ پاتي وو او په موږ کې يې سترګې ګګنډلې وې. کله چې ډاکټر ورته پيسې شمېرلې، زه يو ځل بيا را تاو شوم او د هغې مېرمنې د خاوند څېرې ته ځير شوم، چې وګورم د دې ښکار، ښکاري څنګه زمری دی؟.

سر يې کښته و او ډوډۍ يې خوړله، ما نور نه شوای کولای ورته زيات وګورم، ځکه د هغې مېرمنې په سترګو کې د غوسې يوه ځلا را ښکاره شوه، که مې مخ نه وای را ګرځولای، ښايي ښکنځلې به يې هم راته کولای .

له هوټل څخه را ووتو. ډاکټر وويل:

"د دې مېرمنې او خاوند کيسه ډېره په زړه پورې ده، هېڅوك يې هم په ښه توګه نه شي بيانولای ."

ما ور زياته کړه:

"ايا امکان لري چې دغه کيسه د هغوی په خپله ژبه واورم؟"

"_هو! کېدی شي ."

غلی شوم، ځکه په تمه وم چې دی به راته وايي: "يو دوست مې له دې کورنۍ سره اشنا دی، له هغه څخه به وغواړم چې ستا د ليدو_ کتو تياری وکړي."

خو هېڅ يې هم ونه ويل؛ روان وو، آخر يوه کتابتون ته ورسېدو، زه يې هم دننه بوتلم.

زه د کتابونو په ننداره بوخت شوم. ډاکټر يو کتاب را ونيوه او راغی. کله چې له کتابتون څخه راووتو، رانيول شوی کتاب يې ماته راکړ او ويې ويل:

"د دې ښځې او خاوند د ژوند کيسه، د هغوی په خپل قلم ليکل شوې ، په ليکنه کې يې دواړو ونډه اخيستې، ويې لوله او ورته حيران شه."

☒☒☒

ما او ډاکټر ژمنه کړې وه، چې هغه شپه به سينما ته هم ځو، خو ما عذر وغوښت، ډاکټر هم راسره ومنله، ځکه ويې ليدل چې د هغه کتاب له لوستلو سره څومره زياته مينه لرم .

که په عادي حالت کې وای، نو هغه کتاب به مې په هوسايۍ سره لوستلای او د نورو کتابونو په شان به مې هېرولای، خو د هغه مهربانه خاوند او مېرمنې له ليدو سره سم، په دې معما باندې پوهېدو ته زيات ناکرار وم، د کتاب توري به مې ژر_ ژر لوستل، آن ځينې جملې به مې نه لوستلې او راڅخه تېرېدې به، له دې کبله د کتاب لوستلو يو-

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا دوه ساعته وخت ونیو، هغه څه چې له یوه کال او له نن څخه وروسته تاسو ته لیکم، هغه نه هېرېدونکې خاطرې او مطالب دي، چې په هغه کیسه کې راته لاسته راغلل.

دغه کیسه دوې برخې لري، لومړۍ برخه یې لږه مفصله ده چې خاوند لیکلې، پاتې نوره یې چې لږه ده، د مېرمنې له خوا لیکل شوې ده:

دا هم لومړۍ برخه:

هر څوک له خپل ماشومتوب څخه یوه خاطره لري، هغه لومړنی نقش چې له ماشومتوبه زما په زړه کې پاتې دی، د هغې ورځې یادګار دی چې انې (انا) به مې د کورنۍ او ګاونډیو ماشومان را ټولول او د ښکلا سیالي په یې پیلوله .

د کورنۍ پر نورو غړو سربېره به په هغه مجلس کې څو نورې مېرمنې او نارینه هم وو، چې تر هغه ورځ به مو نه وو لیدلي، خو اوس ترې په عذاب وو.

یوه سرې اوږده ږیره درلوده، زه ډېر ترېنه وېرېدم، هغه یوه خوږه ډوډۍ راته ونیوله او راته ویې خندل. هغې بېځایه خندا او تورې- اوږدې ږیرې ته ډېر حیران شوم، نه پوهېدم چې هغې خندا او مهربانۍ ته تسلیم شم او که له اوږدې ږیرې څخه ووېرېږم.

نه پوهېدم چې دوی کوم مراسم ترسره کړل او څه یې وویل، خو ناڅاپه ټول ما ته متوجه شول، راته خندل یې، هر چا به په خپل وار پر زنګانه کښېنولم او ښکلولم به یې. په هغه ورځ ونه پوهېدم چې دا د ښکلا سیالي وه او زه ګټونکی شوی یم.

څو ورځې وروسته مې، که څه هم د نورو په وینا ځان ترټولو ماشومانو ښکلی ګاڼه، خو بیا هم په مقصد نه پوهېدم.

خو؛ له بده مرغه هغه ورځ هم را ورسېده چې د هغه مجلس او هغې سیالۍ په مقصد پوه شوم او د ځان په ښایست هم خبر شوم. کاشکې تل د ماشومتوب په ناپوهۍ او ابهام کې پاتېدای، یا هم ناڅاپه د بوډاتوب عقل او پوهه را په برخه کېدای، چې د ناپوهۍ په مانا پوهېدای. افسوس کوم، په ځوانۍ کې ښایست هغه توره ده چې دوه تېره لوري ولري او د لېونې په لاس کې وي.

د هرې ورځې په تېرېدو سره به د ځان ښایست ته ډاډه او مغروره کېدم، که کومه ورځ به مې په دې اړه فکر نه کاوه، نورو به را یادول: خپل انځور به مې په ذوق لرونکو سترګو کې لیده. لیدل به مې د هندارې د عکس په پرتله زیات ښایسته او زړه راکښونکی یم. د ځان په حق کې مې دا د نورو دنده ګڼله، چې ستاینه او مننه مې وکړي او له ټولو مې باج غوښت.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدم چې مور و پلار مې د خپلو نورو اولادونو په پرتله له ما سره ډېره مينه کوي، خپلوان او دوستان يې راته کښېنول، نازولم به يې؛ زما د زېږېدنې په ورځ به هم ډېګرې تحفې او د لوبو سامانونه رارسېدل.

په ښوونځي کې د ټولو هلکانو بد اېسېدم، تر خپله وسه يې ځورولم او ويل به يې:

"ته غوړه مال، ځانغوښتونکی او کبرجن يې، موږ درسره لوبې نه کوو."

ښايي دوی به رښتيا ويله، زه پر خپل ښايست ډېر مغرور وم، خو د دوی دغه دښمني د حسادت له مخې هم وه، نو نجونو ولې د هغوی پر خبرو ری نه واهه؟

يوه ورځ يې په ښوونځي کې د نڅا او موسيقۍ پر وخت، هلکان او نجونې دوه کتاره ودرول او ويې ويل چې نن به انتخاب د نجونو وي، هره نجلۍ بايد د نڅا لپاره ځان ته يو هلك وټاكي .

"هلن" چې تر ټولو ښکلې نجلۍ وه راغله او ماته مخامخ ودرېده.

د ټولګي ټولو هلکانو ورسره مينه لرله او زړونه يې له هغې سره نڅا، لوبې او خبرې اترې غوښتې، خو دغه هلکان له خپلو دوو مشرانو ټولګيوالو څخه وېرېدل، له وېرې د هلن خوا ته نه ورنژدې کېدل، زموږ چاره او د غچ اخيستنې وسيله دا وه، هر وخت چې مو زړونو غوښت د هغو دوو رقيبانو شاوخوا راټول شو، دوی به په سوکانو يو او بل سره وهل، تر خولو او پزو به يې وينې راتلې. د دغو دوو رقيبانو د جګړې له کبله به يوازې هلن خواشينې کېده، ژړل به يې. نور به نو ټولو هلکانو خوشحالي کوله او خندل به يې .

يقين مې درلود چې هلن ته به په دغو دوو رقيبانو کې يو ډېر ګران وي، خپله مينه به يې په خوله څکه نه يادوله چې د دوی تر منځ جګړه ونه نښلي. خو کله چې ما ته مخامخ ودرېده او زه يې وټاکلم، پوه شوم چې له بل هېچا سره هم مينه نه لري، ټولو لاسونه وپړکول او خوشحاله شول، نورو ټولګيوالو په کړس ــ کړس او زوروري خندا سره له هغو دوو رقيبانو خپل غچ واخيست.

که څه هم د کم جرئتۍ يا هم ځانغوښتنې له کبله، هېڅګوخت هلن ته ورنژدې شوی نه وم او د مينې يا غوړه مالۍ يوه خبره مې هم ورسره نه وه کړې، خو يوازېنۍ نجلۍ چې د ځان د ښکلا په مقابل کې راته وړ وبرېګښېده، همدغه هلن وه.

د نڅا به بهير کې به هلکانو راته سترګه وهله، يا به يې خندل، هغه نعمت ته به يې اشاره کوله، چې زما په برخه شوی و، زما سره دومره تلوسه نه وه، داسې مې احساسول، لکه خپل حق چې رارسېدلی وي، يا به هم دا د دښمنۍ او له هغو دوو زورورو رقيبانو سره د جګړې وېره وه، چې نه يې پرېښودم خوشحاله واوسم. هر ځل به چې هغه دوه تنه رانژدې کېدل، د سر او سترګو په اشارو به يې راته ګواښ کاوه، زړه به مې په درزېدو شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلن وويل:

"کاشکي مې ته نه ئاکلای."

پوه شوم چې څه وايي، خو ځان مې غلی کړ او ومې پوښتل:

"ولې؟"

"ــځکه چې ټولې ښېګنې په یوه وجود کې نه سره راغونډېږي، ښایسته کسان بېرندوکي وي، د دې لپاره چې صورت یې خراب نه شي، له جګړې څخه وېرېږي."

ورباندې په غوسه شوم:

"دا څه اپلتې وایې! ما نه پېژنې؟ که وخت یې راشي، وبه ګورې چې په غیرت او مېړانه کې هم کوم کمی نه لرم."

تا به ویل چې ټوله فضا په دې لاپو او باټو ډکه شوه او د حریفانو غوږونو ته ورسېده،د هغوی په سترګو کې تونده غوسه او ګواښونه لیدل کېدل، ولړزېدم.

کله چې نڅا پایته ورسېده، په خولو لوند خیشت وم. ځان مې لیده چې څو دقیقې وروسته به د حریف په دوو ــ درېیو سوکانو پر ځمکه راغورځم او ټول هلکان به راباندې ملنډې وهي. هلن په بېزارۍ سره راڅخه تښتي او په موسکي نظر فاتح حریف ته افرین وايي.

د دې لپاره چې څوك مې ونه ګوري، حاضر به یم چې له هر سوري څخه وتښتم، بیا به ښوونځي ته نه ستنېږم .

خو د تفریح زنګ ووهل شو، پرته له دې چې له نورو سره یو ځای انګړ ته ووځم او له قوي حریف سره مخ شم، بله چاره نه وه. کله ــ کله وېره هم د زړورتیا کار ورکوي: په مېړانه او زړورتیا سره وړاندې لاړم او نېغ مې شاوخوا ته کتل چې د هغو دوو رقیبانو سترګې وګورم او ورته ښه ځیر شم.

تا به ویل چې دوی له یوه کشر سره په جګړه شرمېږي یا هم زما پر وحشیانه نظرونو حیران شوي او وېرېدلي دي .

یو تن یې را څخه تېر شو خو هېڅ یې هم راته ونه ویل. ورپسې شوم او په لوړ آواز مې وویل:

"له هغو توندو نظرونو او سر ښورولو څخه دې مقصد څه و."!

مخ یې ر واړاوه او دومره دروند سوك یې راکړ، که مې پر مخ لګېدلای، پر ځمکه به لوېدم.

زما تر اوسه سوك وهل نه وو زده، خو دغه لوبه مې زیاته لیدلې وه او له فنونو سره یې څه ناڅه اشنا وم. ښایي ما هم کوم فن وکاراوه، یا دا چې د وېرې له وجې ټېټ شوم، ځان مې له سوك څخه بچ کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د حریف (فیلیپ) لوړوالي او زما د قد لنډوالي هم راسره مرسته وکړه، هغه شپاړس کلن و، خو؛ زه څوارلس کلن. زموږ ترمنځ دوه کاله توپیر و، دغه توپیر زموږ په قد او قوت کې هم څرګند و.

هغو کسانو چې زموږ ننداره یې کوله، افرینونه راکړل. پر فیلیپ یې وخندل. د هلکانو هځونو او پوزخند، دواړه لېوني کړل، سره لاس او ګرېوان یې کړلو.

د افرینونو او د دې لپاره چې هلن مې وګوري، څنګه د زمري زوی مې ټاکلی، پر ځان مې هر ډول زخم، درد او رنځ ومانه او پر دښمن مې برید وکړ، فیلیپ په زوره پر پښه په لغته ووهلم، زه راوڅرخېدم، خو په خپل ټول قوت مې ځان له لوېدو وساته، کله چې مې مخ راواړاوه، لکه خوب چې وینم، فیلیپ پرمخې پروت و او راجګېدی نه شو!

لاړم تر لاس مې ونیو چې را اوچت یې کړم او دغه شخړه په مېړانه سره پایته ورسوم، هڅه یې وکړه رااوچت شي، خو کینه پښه یې ژوبله وه او تګ یې نه شوای کولای، ټولو ورسره مرسته وکړه او د ښوونځي د رئیس دفتر ته مو بوت، لکه چې د پښې بجلکه یې بېځایه شوې وه. فیلیپ یې ډاکټر ته ورساوه، هلکانو زه انګړ ته وایستم، له خوښۍ څخه یې چغې وهلې او پورته ــ پورته غورځېدل.

په هغه ساعت کې د حیرانۍ او خوښۍ له کبله ګنګس او مست وم، نه پوهېدم چې څه فکرونه مې په ذهن کې راګرځېدل، وروسته مې چې هر څومره په پر له پسې ډول سوچ کاوه، لا حیرانېدم.

هلکان خو ړانده نه وو، دوی اصلاً ونه لیدل چې فیلیپ د زور یا خطا له کبله په زوره پر ځمکه ولوېد، دا یوازې یوه حیرانوونکې پېښه وه، نه زما مېړانه یا زړورتیا! هلکانو ولې هغه یوازې پرېښود او زه یې په لاسونو اوچت کړم؟

ډېر کلونه وروسته مې سترګې خلاصې شوې او ومې لیدل چې خلك هغه کسان په لاسونو پورته کوي، چې بخت او تقدیر غوره کړي، ګنې تر هغو زورور حریفان هم شته.

هلکانو هره ورځ دا باور خپلاوه چې زه زورور یم. هغو کسانو هم دا خبره کوله، چې زما بې هنري یې لیدلې وه. هلکانو د مینې، تاریخ جوړونې او هم یې له دې وجې چې یو زورور حریف ته مې ماتې ورکړې وه په خپل خیال او تصور سره داسې کیسې جوړولې او سینګارولې به یې، چې زه به هم په شك کې شوم، کرار ــ کرار باوري شوم چې د رقیب په پرتله زیات زورور یم !

له دې وېرې چې فیلیپ به بیا روغ او بیا به له ما سره په جنګ شي، ځورېدم، ځکه چې شهرت ته به مې هم زیان رسېده. د غوسې او خواشینۍ له کبله مې ستونی له ژړا ډکېده او سترګو ته به مې اوښکې راتلې.

له نېکه مرغه چې فیلیپ راغی، لکه څنګه چې ما تمه درلوده، په سترګو کې یې هغه قهر نه لیدل کېده، ته وا عمومي درواغو پر هغه هم اغېز کړی! د مېړو په دود، خو په حقیقت کې د احتمالي ماتې له وېرې مې وړاندې ګام

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېښود . لاس مې ورکړ، روغه مو سره وکړه، کله چې د هلن خبره راغله، نو ومې ليدل چې دی يې ډېر مينه وال دی، لکه څنګه چې څوک خپل دوست ته يو ګل ډالۍ کوي، ورته ومې ويل:

"هلن تا ته در سپارم."

ښايي دا ډالۍ به له دې کبله وه چې ځان د فيليپ له دښمنۍ څخه وساتم، خو يوازې دا خبره علت نه شوه کېدی، ځکه د هغه په څېره او حرکاتو کې مې د وېرې کومه نخښه نه ليدله. عمده علت هغه ډاډ و، چې ما پر خپل ښايست درلود، د پهلوانۍ صفت ما ته دومره ځلاند نوم را بخښلی و، چې نجونې به د پتنګانو غوندې را نه تاوېدې؛ ما باور درلود، ما که فيليپ ته يو ګل وراندې کړ، د ژوندانه د باغ ټول ګلونه به مې په واک کې وي. ما غوښتل پر خپلو ښېګڼو د ځوانمردۍ صفت هم ورزيات او ښکلي لا ځان ته را ماتې کړم.

هغه کړاوونه مو چې ګاللي، هغه که خيالي دي يا رښتيني، هره ذره يې زموږ په نظر د غره غوندې ښکاري! هېڅکله هم نه هېرېږي، خو هغه دردونه مو چې نورو ته ور په برخه کړي، لکه وربځ چې په اسمان کې روانه وي، ټول مو هېر شوي. هغه ورځ مې چې خپل ګل فيليپ ته وړاندې کړ، د هلن په رپېدونکو شونډو او الوتي رنګ هېڅ ونه پوهېدم، چې د کوم پټ درد کيسه يې راته کوله، ومې ويل:

"زه لاړم"

هلن مې د بېحسې مجسمې غوندې پر ځای پرېښوده...

غواړم د ځان په اړه ډېر څه وليکم، څه ظلمونه مې چې کړي پر ټولو اعتراف وکړم او هغه زخمونه مې چې د نورو خلکو پر زړونو کړلي، د قلم په څوکه انځور کړم، چې هغه توېې شوې وينې هم د لوستونکو په سترګو کې منعکسې کړم.

افسوس، چې قاتل نه پوهېږي، پر مقتول څه تېرېږي، ګنې نور خلك به يې نه وژل. قاتل هغه وخت دا درك کولای شي، چې خپله د جلاد تر تېغ لاندې راشي، خو هغه وخت يې بيا هېڅ هم له لاسه پوره نه وي.

که هغه وخت "نن" وای، ما به ځان قرباني کړی وای، خو هلن به مې نه ځوروله، خو څه ګټه لري، اوس راځخه وخت تېر دی او تېر شوی وخت بېرته نه شو راګرځولای.

کلونه تېر شول، موږ سره ونه ليدل. يوه ورځ مې په يوه ورځپاڼه کې د يوې مېرمنې انځور وليد، چې راته اشنا وبرېښېده. ورځپاڼه مې رانيوله، تر انځور لاندې مې ژر ــ ژر څو کرښې ولوستې، څرګنده شوه، چې د انځور خاوند يو کتاب ليکلی، موضوع يې د پېغلو نجونو ښځايه او خامې مينې دي. عکس ته ښه ځير شوم، ومې ليدل چې د هلن دی. هغه ناکامه نجلۍ چې تر اوسه زما له ظلمه چغې وهي. ته وا د څو کلنې خوارۍ او هڅو له کبله ليکواله شوې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، چې وکړای شي او په خپله سینه کې هغه پټه شوې چغه راپورته کړي، چې له ماشومتوبه ي ساتلې ده. تېروتنه مې نه وه کړې، ځکه وروسته وپوهېدم چې د داستان مهم کسان هماغه هلن، فیلیپ او ویلیام (زه) وم.

لکه یو پښېمانه محکوم چې د خپلې ګناه شرحه د قاضي له خولې څخه اوري او هیله کوي دغه شکنجه ژر پایته ورسېږي او د اعدام وخت راشي، ما هم په ورځپاڼه کې هره ورځ هغه لړۍ لوستله او لیدل مې چې زما د ګناه په سبب هلن ته څومره بدمرغۍ او کړاوونه ورپېښ شوي دي. دا د هغه لومړني غم اغېز دی چې د تورې پردې په شان مې د هغې پر ژوند اوار کړی، د هغې تورې پردې تر شا یې چې هر څه لیدلې، ټول ورته تور، بدرنګه او ځورونکي ښکاره شوي دي.

لاړم چې زړه او ځان مې د هغې پښو ته وغورځوم.

⊠⊠

ما وبخښئ، که چیرې تکړه لیکوال وای، باید د هلن د برخلیك په اړه مې څه نه لیکلای، ځکه تر دې وړاندې نورې پېښې پرتې دي، چې باید تاسو ته یې ووایم.

هغه وخت چې ما په ورځپاڼه کې هغه لړۍ تعقیبوله او د پښېمانۍ اوښکي مې تویولې، د یوې پېښې په زنځیر کې تینګ تړل شوی وم، چې د خلاصون قدرت او توان مې نه درلود.

هو! زه باید هغه پېښې تاسو ته ولیکم، چې زه څنګه شی یم او زما د خاطر ساز کومې نغمې غږوي، له کومو ناخوالو یې چغې وهلي او روزګار څه را باندې راوستلي دي. بیا به هغه وخت پوه شئ چې زما په عجیب او پېچلي برخلیك کې هلن څومره ونډه درلوده.

د دې لپاره چې له هلن څخه زما د بېلتون خبره ګونګه پاتې نه شي، نو د ماشومتوب نړۍ ته به سر ورښکاره کړو او د هغه په اړه څه ووایو:

هلن مې له لاسه ورکړه، خو د بېلتون پر درد مې د کبر، غرور او پښېمانۍ خوند ور زیات کړ، دغه خوند ډېر ژر د رقابت او پښېمانۍ په ترخو ولړل شو، که هغې دوې درې ورځې وفا کولای، صبر به مې پایته رسېده او تلم به، بخښنه به مې ترې غوښته، خو ډېر ژر راڅخه نهیلې شوه او له فیلیپ سره مله شوه، ما یې یوازې په لړزانده زړه ننداره وکړه .

په زړه کې مې د حسادت اور بل شو، ټول بدن یې راته وسوځاوه، ناڅاپه له ټولو نجونو بېزاره شوم، که څه هم زما د پهلوانۍ جلال او بېنیازې جذبې پر هغوی جادو کړی و، ټولو هیله درلوده چې زما لېوالې وي، خو څومره چې ما ته را نژدې کېدې، هومره به د هلن ښایسته- خواشینې صورت، آرام او زړه راکښونکې چلند زما سترګو ته درېده، زما زړه به یې ځان ته راکښه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر ځله مې نيت وکړ چې له رقيب سره په شخړه شم او خپل ګل بېرته تر ېنه واخلم، خو وېرېدم، چې بخت به مې بيا ياري راسره ونه کړي، کېدی شي دا ځل حريف د خپلې خطا له کبله پر ځمکه ګوزار نه شي، زه به د پهلوانۍ شهرت له لاسه ورکړم او هلن به بېرته زما شي. دوست مې تر خپل نوم او شهرت ځار کړ، له دې نه وم خبر، چې د دوست په پيداکولو کې نوم او شهرت ګټل شه دي.

دا لومړنی زخم و چې زما په زړه کې يې ځای ونيو، خو افسوس چې د زړه زخم نه رغېږي، ځکه هره ورځ نوی نېش پرې لګېږي.

په ظاهره به مې له هلن سره سوړ چلند کاوه او ځان به مې بې پروا ښوده، خو هر ځل به مې په دې ناوړه چلند زړه او ذهن ځورېده. په کور کې به مې بده وضعه کوله، يا به غلی او خواشينی ناست وم. مور به مې، زما په بدلون انديښنه ځرګندوله، زما نبض به يې ليده او هر ګړی به يې زما د حال پوښتنه کوله :

"که څه غواړې، يا کوم غم لرې، ما ته يې ووايه."

کله چې مې پلار پوه شو، کومه ناروغي نه لرم، سور او شين واوښت، په امرانه نظر يې زما مور، زما له مهربانۍ څخه منع کړه.

يوه شپه مې ډېر وژړل، په ژړا کې ويده شوم، په خوب کې مې وليدل چې له فيليپ سره غېږ نيسم او نژدې دی چې پر ځمکه ګوزار شم، يوه غيبي لاس تکيه کړم، هغه لاس د هلن و، غوښتل مې دغه لاس مچ کړم، خو لاړه، په تګ- تګ کې يې وويل:

"ستا سره روغه نه کوم."

کله مې چې سترګې رونې کړې، مور، پلار او ډاکټر مې وليدل چې سر ته مې ناست وو، پوه شوم چې ناروغ يم .

ما ته يې بېځايه دوا راکوله، همدغه ناروغي زما ښه دوا وه، ځکه چې مور به مې د خوب په خونه کې ډېر ساعتونه سر ته ناسته وه، زما لاس به يې په لاس کې نيوه، اوښکې به يې راوچولې او په مينه ناك اواز به يې ويل:

"مه ښوره، ډېرې خبرې هم مه کوه، هسې نه چې تبه دې نوره هم زياته شي."

يو مازيګر چې د خوب او ويښتابه تر منځ حالت کې وم، لنډې ــ لنډې خبرې مې کولې. مادلن ورېدل چې راته ويل يې:

"ووايه، بيا يې ووايه"...

زما بدن يې راته موږه، ما د يوه کوچني ابشار په شان چې زمزمه کوي، په زګېروي کې د ځان، هلن او فيليپ په باب داستانونه جوړول، چې پای يې نه درلود.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه مې یاد دي چې ومې ویل:

"هلن ستا په شان ښکلې ده. د هغې ګل پلورونکې نجلۍ په شانه ده، چې زما د پلار پر مېز په هغه تابلو کې انځور شوې ده. هغه تابلو دلته راوړه او ما ته یې مخامخ پر دېوال وځړوه، خو چې پلار مې پوه نه شي. پلار مې تر فیلیپ ډېر زورور دی...

ناروغي مې یو څه اوږده شوه، کله چې روغ شوم، ښوونځی تړل شوی و. په رخصتۍ کې مې مور و پلار زما د ناروغۍ، د فیلیپ او هلن په باب هېڅ خبره ونه کړه، که ما به په دې اړه کومه خبره کوله، دوی به ځانونه ناګاره اچول .

څومره چې به رخصتي پای ته نژدې کېده، زما اندېښنه په زیاتېده. کله به له دې کبله ځورېدم، چې بیا به ښوونځي ته ځم، هلن او فیلیپ به ګورم، ډېر به مې افسوس کاوه چې ولې مې درملنه وشوه؟

څو ځلې مې هڅه وکړه چې مور ته مې ورشم، له لاسه یې ونیسم، زارۍ ورته وکړم چې ما دومره ډېرو خواشینیو ته پرې نه ږدي، داسې کار دې وکړي چې د هلن او فیلیپ د لیدلو له کبله ونه ځورېږم .

یادېږي مې چې مور به مې په ماشومتوب کې د بېرندوکو (وېرېدونکو) ماشومانو کیسې کولې، خندل به یې وربانديې. له دې کبله به ما هم شکایت نه کاوه، د زړه د غوښتنې خلاف به مې سینه ډبوله، خپل سوک به مې مور ته ورښوده او ویل به مې:

"په خدای! که په ښوونځي کې مې څوك وځوروي، خوله به یې ور ماته کړم."

خو ارمان چې زړه مې غوښتل مور مې پوه شي، چې هغه ټولې خبرې درواغ دي. له نېکه مرغه چې پوهېدله، ځکه، کله چې رخصتي پایته ورسېده، زه یې بل ښوونځي ته بوتلم او هلته یې شامل کړم، نه هغې وویل چې ولې، نه ما هم په دې اړه پوښتنه وکړه.

د هلن او فیلیپ د لیدو وېرې او تلوسې مې په زړه کې یو نرم سوز را پیدا کړ، چې تر اوسه نه دی غلی شوی.

⊠⊠⊠

پلار مې انجنیر و، په خپل فن کې یې ځانګړی شهرت درلود، خو د صفت خاوند که د خپلو افکارو او هنر لېوال وي، بې له شکه چې له مادي لاسته راوړنو څخه بې برخې پاتېږي. کله چې به مې پلار، له دسترخوانه پاڅېده او د کار خونې ته روانېده، مور، خاله او عمه به مې چې په میاشت کې یو وار زموږ مېلمنې وې، خبرو ته کښېناستلې، ډېر به مې اورېدل چې زما د پلار د کار او ذوق ستاینه به یې کوله، خو د هغه د کوټه بخت له کبله به یې افسوس کاوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپاړس کلن وم چې پلار مې د اخرت په سفر لاړ، خو زه يې بو نه تلم. د هغه تر مړينې وروسته مې مور د دې لپاره چې په ژوند کې د تنګسې او نېستۍ احساس ونه کړم، د کور په وضعه کې بدلون رانه وست، بلکې تر حد زياته مهربانه شوه. هر څه چې به مې ترې غوښتل، راته تيارول به يې. ما د پلار پرځای په کور کې مشرتوب کاوه :

د هغې ګل پلورونکې تابلو مې خپلې خونې ته يووړه او خپل کټ ته مې پر مخامخ دېوال وځړوله، د يوې بربنډې مېرمنې هغه مجسمه مې چې، د پلار په خونه کې مې پر مېز پرته وه، د خپلې کوټې پر مېز کېښېښوده.

هغه خوند چې د ښکلو شيانو له کبله رارسېده، زما د پلار مړينه يې لامل وه. ټولو دوستانو او اشنايانو به د هغه د مړينې له کبله خواشيني ښکاره کوله. هر چا که به هغه دنګه ونه، درنه څېره، هغه تور او سپين وېښتان او باادبه چلند يو ځل ليده، نو مينه به يې ورباندې پيدا شوه. دومره ښه جامه به يې اغوستله، چې خلکو به د درزي د دکان پته ځنې اخيسته. هغه د رضايت او خوښۍ د څرګندونې لپاره يو نرۍ موسګکا درلوده، چې تر زرو مننو او مهربانيو ښکلې وه. کله چې به خپه و، هېڅ يې هم نه ويل، سر به يې کښته نيولی و. هر وخت يې مناسبه خبره او کاټه درلود، تا به ويل له پخوا څخه يې تيار کړې. د هغه لوړ غږ او غالمغال مې تر اوسه نه دی اورېدلی، نه مې يادېږي چې هغه دې زما له مور سره کومه جګړه کړې وي.

د پلار تر مړينې يو کال وروسته، د دې لپاره چې د کتابتون کتابونه مې ښه په واک کې وي، د هغه د کار مېز ته به کښېناستلم، کله چې به مې مور ليدلم، يوه شيبه به راته ولاړه وه، يا به راته مخامخه کښېناسته او که به کوم کتاب زما په لاس کې و، د هغه له لوړې برخې به يې زما ننداره کوله، زما درس ويلو ته به ځير وه. پوهېدم چې په ما کې، زما پلار لټوي. ځکه هره ورځ به مې څېره پلار ته ورته کېده. سره له دې چې د اندام په نارکۍ، دنګه ونه او د څېرې په کرښو کې پلار ته ورته وم، د هرې ورځې په تېرېدو سره مې حرکات هم د هغه غوندې کېدل.

يوه ورځ چې ښاغلی توماس له خپلې لور مادلن سره زموږ کره راغی، زما مور ته يې وويل:

"که د ويليام (ياني زما) پر سر، که لږ سپين پوډر وپاشئ کټ مټ به د خپل پلار غوندې شي."

مور مې سوړ اسوېلی وکېښ، له ترخې موسکا سره يې وويل:

"پر خدای (ج)ګرانه يم، که خاوند يې راڅخه واخيست، ويليام يې راکړ، د خپل پلار په شان ښه او زړه سواندی دی، کټ مګټ د هغه غوندې پر ښکلا مين دی، خو افسوس"...

د کينې يو غبار يې پر څېره خپور شو، چې د صورت ګل يې ور مړاوی کړ .

پرېشانه شوم، ومې ويل:

"ووايه مورې! ولې افسوس؟ زه به هره ستونزه اواره کړم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مور او توماس (د مادلن د پلار) تر منځ د سترګو ځانګړي نظرونه وغزېدل، خو چا زما د پوښتنې ځواب رانه کړ.

توماس مې پېژانده، ځو ځلې زموږ کره راغلی و او زما د پلا ر څو انځورونه او نور ځینې نور هنري کارونه يې پلورلي وو. تود او خوږ غږېده، خوږې کیسې ورسره زیاتې وې .

پلار به مې ویل :

"د ده په شان مې بل هنرمند نه دی لیدلی، چې د هنر په پېژندنه کې دې دومره لاسبری وي."

زما د پلار تر مړینې وروسته زموږ کره نه و راغلی، دا په خپله په زبات رسوله، چې زموږ د کورنۍ دوست نه دی. بلکې د کومې تابلو یا بل قیمتي څیز د رانیولو لپاره راغلی دی.

ما ګومان وکړ د مور سره ساه به مې کېدی شي، له دې کبله وه، چې نه شي کولای له توماس څخه نوي څیزونه رانیسي او زموږ د ښکلا په ګنجینه کې زیاتونه وکړي، اوس چې ښایي توماس نهیلی ستون شي، خواشینې ده.

ومې ویل:

"مور جانې! په کور کې دومره ډېر هنري اثار لرو، ګومان کوم نورو اثارو ته هېڅ ضرورت نه لرو ."

سر يې کښته واچاوه او هېڅ يې هم ونه ویل، توماس پر مېز باندې خپلې ګوتې وخوځولې، مادلن په یوه ځغلنده نظر، زما خاطر له شوق او حسرت څخه ډك كړ. شوق مې له دې کبله و، چې تر دې مهاله مې دومره ښکلې سترګې نه وې لیدلې او حسرت مې له دې کبله، چې هغه دوې زړه راکښونکې سترګې په هغسې ښکلي او نازنین صورت کې نه وې ځای شوې!

توماس وویل:

"زما هغه تابلو هېره ده، باید یو ځل بیا يې وګورم."

مور مې د پلار د کار خونې ته روانه شوه، موږ هم ورپسې شوو، کله چې ننوتو، مادلن او پلار يې (توماس) د خونې پر شمالي دېوال د راځوړندې تابلو ته په ننداره بوخت شول، مادلن د هغې تابلو په لیدو سره، لکه له خوبه چې راویښه شوې وي، له هغه سړښت او چوپتیا څخه رابهر شوه. دوه ــ درې وارې وړاندې وروسته شوه، په شوق او لېوالتیا سره يې وویل:

"دغه تابلو د "الفرد" نومي انځورګر کار دی، دی لکه یو فاتح چې شاړه ځمکه په زور سره ابادوي، لکه یو پوه ناصح چې په جادويي خبرو د یوه زړه دوزخ په جنت بدلوي، دغه انځورګر هم له هرې کنډوالې څخه ګنج راباسي او هر مړه زړه ته ساه وربخښي. په یوه انځور کې یوه دنیا ځایوي، یانې په یوه تابلو کې خپل نندارچي له هر لیدو وړ څیز

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه مړوي. که غوږ شئ: د دغه شپونکي له شپېلۍ څخه، د ټولې نړۍ د مینې کیسه اورئ، د دنیا موخه معنویت په کې وینئ، چې د اسمان د وربښمین شال له شا څخه دغه تابلو تاسې ځان ته را کاږي، ته وا ونو وزرونه شنه کړي او غواړي والوزي، ته وا سیندونه له خوښۍ څخه رېږدي.

د دغه هنرمند په سترګو، جماد او نبات هر څه ساه او اروا لري، په دې تابلو کې ټول ځای شوي توکي، د یوې سندرې سندرغاړي دي، د مینې او ښکلا د سندرې؛ د دغه شپانه مهربانه زړه او سوځنده مینه د هغه له څېرې څخه ځرګندېږي؛ د پسونو همدردي او خواخوږي یې، د هغو په سترګو کې ښکاري، د وږمو همغږي د پاشلو وربځو او د نڅاګرو پاڼو په شور کې اورئ، ته وا دغه شپونکی، ځمکه، اسمان، ونه، اوبه او پسونه ټول د یوه وجود نه بېلېدونکي غړي وي. د دوی تر منځ داسې حد او پوله نه ښکاري، چې دوی سره بېل کړي، ټول سره تړلي او همراز دي.

واه! لکه څنګه چې دغه انځورګر موږ ته راښیي، نړۍ څومره ښایسته او د ژوند لپاره مناسب ځای دی. ښکلا، ښه والی او نېکمرغي، د یوه تږي مسافر ستونې ته داسې څښوي، لکه رڼې اوبه. دا انځور نه، بلکې ژوند بخښونکی ساز او خبرې دي." ...

مادلن خبرې کولې، خو ما لیدل چې د انځور تابلو لویه شوه او هغه یې په ځان کې ورکه کړه، د طبیعت څه ښکلاوې او جمال چې و، پر هغې خپور شو او قد یې دومره دنګ شو چې تا به ویل د ناز ونه ده. هغې خبرې کولې خو ما ته په غوږ کې د موسیقۍ پاروونکې نغمه راتله، داسې ښکارېدله لکه هغه شپونکی، پسونه او دښته چې د خپلو زړونو له خبرو ما ته سندرې جوړوي، تر اوسه مې د یوې نجلۍ له خولې هم دومره ښکلی اواز نه و اورېدلی.

یوه ناوړه غږ دغه عیش او حالت خراب کړ او زه یې په خود کړم: توماس خپلې لور (مادلن) ته غوسه وکړه چې ولې دومره ډېرې خبرې کوي:

"الفرد، ښه انځورګر دی، دغه انځو یې هغه وخت کړی. چې لا ځوان و. د انځورګرۍ هنر ښه او بد لري، که دغه انځور یې له بې هنرو او خرابو څخه نه وي، منځنی کار یې دی. ما دغه تابلو په دوه سوه او پنځوسو ډالرو رانیولې وه، د لسو ډالرو په ګټه مې د ویلیام پر ارواښاد پلار وپلورله. اوس یې هم په هماغه بیه راتیسم."

مور لاسونه سره ومورل او له ځان سره یې وویل:

"دوه سوه او شپېته ډالره"!

په حیرانتیا او خپګان سره مې ترې پوښتنه وکړه:

"غواړې دغه تابلو وپلورې؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"افسوس چې بله چاره نه لرو."

په غوسه شوم او زياته مې کړه:

"زه سر له سبا نه ښوونځي ته نه ځم، کار کوم"...

خو توماس تم نه شو، سملاسي يې تابلو له دېوال څخه کښته کړه.

وامې ورېدل چې تابلو په خوشحالۍ سره ويل :

"زما د مادلن سترګې خوښېږي، چې زما ښکلاوې وګوري، نه ستا ړندې سترګې."...

⊠⊠⊠

پلار و لور، په خوښۍ سره تابلو يووړه، زه خپلې خونې ته لاړم، لکه يو صندوق چې له هرې خوا يې ګوزارونه ليدلي وي، ټول اندامونه او مغزونه مې مات شوي او کوټل شوي وو.

ډېر حيران وم، چې ولې د ژوند د ستونزو له کبله د کور د سامانونو پلورلو ته اړ شوي يو، وېرېدمه هم، ځکه اول ځل و، چې د محتاجۍ بلا مې ځان ته مخامخه ليده. ناڅاپه مې د مور برخليك د يوه اورني سيخ غوندې په زړه کې ژوندی شو، هغه مور چې زما د پلار تر مړينې وروسته يې تر دې ځايه د ژوند بار په اوږو وړی و او اوس د مجبورۍ له کبله په زنګنو شوې وه.

زما له ضمير څخه چغه پورته شوه چې ولې دې په دې مورد کې يو ځل هم سوچ ونه کړ، د حيوان غوندې بې پروا او بېفکره وې!

له سوځوونکو غوسو او غمونکو سوچونو سره مې يو ځای د مادلن د خبرو نغمې په غوږ کې ازانګې خپرولې: هغه نغمه چې د اسمان له سرينديې څخه مې غوښتله، هغه وروستی ټکی مې هم موندلی و، چې په ښکلا کې مې لټاوه. يوه شېبه به ځان راته د مادلن مينه وال او مين وبرېښېد، خو لا به مې د زړه پر اور اوبه نه وې پاشلې، چې د خوښۍ چينه به مې د افسوس او حسرت په ايرو ونړېده :

افسوس به مې کاوه چې هغه نازك زړه، هغه ځواکمن او لطيف ذوق، هغه بېساري پوهه او هغه مينه زېږوونکې سترګې ولې په يوه ناوړه اندام کې ځای شوې دي؟

چغې به مې کړې:

"ای خدايه! په قهرېږې خو نه، که دغه لطيفه اروا او ښايسته جسم سره بېل کړې؟ د صورت جمال يوه ته ورکړې، د اروا کمال بل ته.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دغه دواړه یوه انسان ته ورکړې، کېدی شي په هغه کې ستا د لویوالي پرستش وکړو؟."

▯▯▯

د ماښام زنګ ووهل شو، له پرېشانو خیالونو وتښتېدم، ډوډۍ ته راکښته شوم، خو هغه خیالونه تر ما مخکې راغلي وو او زما مخې ته ناست وو. که مې غوښتل کومه خبره وکړم، د خیال په څرخ کې به تاوېدله او ژبې ته به مې نه راتله. مور مې هم غلې وه، مور دواړو سرونه کښته نیولي وو، چې د یو بل مخ ته ونه ګورو.

اخر مې مور سر رااوچت کړ او ویې ویل:

"ولې دومره سوچونه کوې"!

غږ یې دومره زیات بدل شوی و، چې زه ورته ډېر حیران او ځیر شوم، ومې لیدل چې سترګو او قوارې یې هم زیات بدلون موندلی. د هغې خلاصې تندې او مورنۍ خندا تر شا یې هڅه کوله، د غم او وېرې دېو زما له نظره په بند کې پټ وساتي.

ومې ویل:

"په دې موده کې دې ولې په خپلو غمونو درشریك نه کړم، ولې دې د ژوند له ستونزو ناخبره ساتلم؟."

هیڅ ځواب یې را نه کړ، یو ځل بیا دواړه غلي شولو. ماښام مهال لاړه او ما ته یې یوه پیاله قهوه راوړله .

ویې ویل:

"که وتوانېدې، نن شپه کتاب مه لوله، خبرې به وکړو."

ومې ویل:

"په دې شرط چې ما د مشورې وړ او د خپل راز محرم وګڼې."

" _دا چې تر اوسه مې د ژوند په ستونزو کې نه یې را ګډ کړی، دا مانا نه لري، چې ته د همفکرۍ وړتیا نه لرې. بلکې ما نه غوښتل له ښوونځي او درسونو څخه دې فکر بلې خوا ته واوړي.

تر اوسه مې هر څه زغملي او دغه درونډ بار مې یوازې ولېږداوه، خو له نن شپې اړ یمه، له تا سره یو تریخ او وېروونکی حقیقت شریك کړم، د ژوندانه ور دې پر مخ پرانیزم، ستا څخه هم تمه لرم چې له هېڅ سختۍ او ستونزې ونه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېرېږي او د نارینه غونډي د ژوند د جګړي لپاره تیاری ونیسي. که څه هم ما غوښتل د هغې تابلو له پلورنې بېخبره پاتې شي، ځکه زړه مې نه غوښتل دومره ژر دې دغې صحنې ته را وکاږم... خو ....

په سترګو کې یې اوښکې ډنډ او په ستوني کې یې ژړا راغوټه شوه، د دې لپاره چې ځان غلی کړي، اوچته شوه او ما ته یې یوه منډه راوړله. ما هم کرار ــ کرار ځان، د منې په سپینولو بوخت کړ، هغه له خپګان څخه بهر شوه، راغله او ما ته نژدې کښېناستله، تر لږ ځنډ وروسته یې وویل:

"ګرانه زویه! ستا د پلار غونډي مې بل خواریکښ او لایق کس نه و لیدلی، خو هغه یو عیب درلود، چې دغه ټول غوره صفات به یې اغېزمنول، هغه عیب یې له قمار سره مینه وه."

له ځایه لږ اوچت شوم او چغې مې کړې:

"زما پلار او قمار"!

په حسرت سره یې سر وښوراوه او ویې ویل:

"هو! قمار، خو هغه قمار نه چې په ورقو(قطعو) یې کوي، د هغه قمار تازه کارونه وو، د شرکت بازۍ قمار، کله چې به یې د تېر وخت د ماتې سمونه کوله او څه پیسې به لاسته ورغلې، هغه اهریمن او تور شیطان چې دنده یې زموږ د کور ورانول وو، نوي فکرونه ورکول، تر هغه وخته یې چې په ده دغه فکرونه نه عملي کول، کرارېده به نه. هغه ستا پلار برباد کړ.

که کومه ورځ دې غوښتل او وخت دې درلود، کولای شې د کارخانې هغه اسناد چې په الماری کې دي، ولولې او زموږ د ننني نېستۍ او فقر له سببه خبر شې.

که ستا پلار دغه عیب نه لرلای، یا د هغه په وینا: که بخت ورسره یاري کولای، ما به نن نه غوښتل چې ستا ساده زړه په دې ځوروونکو رازونو وځوروم.

خو خدای (ج) دې وکړي د دې خبرتیاوو له کبله کومه اشتباه ونه کړې او په خپل خیال کې دې پلار ګناهکاره ونه ګڼې: که نورو ستا د پلار د دنګې ونې، متناسب اندام، زړه راکښونکي مخ او ښایست صفتونه کول، زه یې پر رښتینولۍ، پاك زړه او نورو انساني ښېګڼو مینه ومه، سره له دې چې زیاتې سختۍ به مو لیدلې، خو د ده پاکبازۍ، مېړانې او زغم ته به مې چې لیدل، ما به هم د تسلیم سر ټېټاوه. هر څه به مې په سړه سینه زغمل.

له نېکه مرغه ستا د پلار ښېګڼې په تا کې شته، خو وېره لرم، د هغه هغه صفات هم په تا کې نه وي چې د ځور او کړاو سبب یې کېده. د ساري په توګه، هغه له هنري اثارو سره دومره مینه درلوده ، چې کله به یې کوم انځور یا مجسمه لیدله او ده به یې د رانیولو توان نه درلود، نو ناست به و او غوسه به یې کوله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وينم چې ته هم د خپل پلار په شان له ښکلا سره بې حده مينه لرې "...

ومې ويل:

"که پلار مې ښکلاپرست نه وای. دومره ښکلې او لطيفه مور به مې نه وه."

له نرۍ موسکا سره يې وويل:

"خدای (ﷻ)ښه پوهېږي، چې زه د خپلو کميو او نيمگړتياوو له کبله زياته ځورېدلم او پوهېدم به چې د پلار لطيف ذوق دې زما له ښايست څخه راضي نه دی."

زياته مې کړه:

"ستا د ښکلا نه خوښول بې انصافي ده".

" _ما ستا له پلاره داسې خبره نه ده اورېدلې، چې ما وځوروي. خو د زړه پر حال، هيلو او غوښتنو يې تر هغه زياته پوهېدمه، ته د خپل پلار ژوندۍ بېلگه يې. زه گورم چې د هرې نجلۍ څومره ډېر عيبونه يادوې."!

" _هو رښتيا موري! داسې انگېرم چې نن شپه کومه ورکه مومم، پر نجونو چې مې گوتنيونه کوله، خيالي نه وه، يوازې به مې د هغوی پر بڼې او شکلونو نيوکه نه کوله، بلکې ما هغه نيمگړتياوې هم راسپړلې، چې د هغوی په ارواوو، ذوق او زړونو کې به وې."

ويې خندل او ويې ويل:

"کله چې مادلن خبرې کولې، ما وليدل چې يوې نجلۍ هم ځان ته دومره نه وې راکښلی."

تندی مې تود شو، چغې مې کړې:

"دا څه وايې! زه پر دې دومره بدرنگې نجلۍ زړه بايلم! ايا دا کېدی شي؟."!

خوله يې له خندا ټوله شوه او زياته يې کړه:

"ښايي دا لومړنی دروغ وي، چې له تا يې اورم."

دواړه غلي شوو، نه پوهېږم وجه يې پر مادلن د زړه بايلنې خپگان و او که له د دروغ ويلو شرم؟!

خوله مې گنډلې وه. تر ډېره غلی وم، اوښکې مې له سترگو راورغړېدې او د مور پر لمن مې توې شوې، د هغې لاس مې مچ کړ او بخښنه مې وغوښتله.

ويې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هېڅ خبره هم راڅخه مه پټوه. هره خبره چې وي ماته یې وایه، هغه ستونزه چې له دوستانو سره شریکه شي اوارېږي. پلار به دې هم که کوم خپګان درلود، له ما سره به یې شریکاوه او ویل به یې چې: زه وخت نه لرم، خپګان مې ته واخله. ډېرې لویې ستونزې به مو په ګډه غوڅې کړې، کله چې به لویو ستونزو موږ یوموټي او همفکره لیدلو، له موږ څخه تښتېدلې."

ومې ویل:

"مور جانې! ښه دې وویل، یوې نجلۍ هم د مادلن په څېر له ما څخه زړه نه و وړی، یانې ما په یوې نجلۍ کې هم دومره ښایسته اروا او هنري ذوق نه و لیدلی."

ویې ویل:

"ته د خپل پلار یانې زما د خاوند په شان راته ګران یې، ځکه چې د هغه ټول صفات په تا کې پټ دي. له صورت او مانا سره دومره بې کچه مینه له پلاره در پاتې ده. ما ته به یې ډېر ویل :

که تا ظریفه طبعه، حساس زړه او روانه ژبه نه درلودای، د ښکلا په برخه کې مې دې نېمګړتیاوې نه بخښلې، که تر دې ښکلې وای، دومره ښایسته اروا به دې نه درلودای، زما زړه به نه غوښتلې.

هو! پلار دې هم ستا په شان له ستونزو سره مینه لرله، په سلګونو نجونو ورباندې میناني وې، هغه یوه هم نه خوښوله، خو یوه ورځ موږ د رېلګاډي په سفر کې سره ولیدل، زموږ میندو سره خبرې وکړې او آشنا شوې، موږ هم یو بل ته مخامخ ناست وو او خبرې مو کولې، ما ډېر ـ ډېر له کړکۍ څخه بهر ته کتل .

پلار دې وپوښتلم :

"څه ته ګورې؟"

ما وویل:

"زه غواړم د لیدو وړ ټول شیان وګورم، خو ګاډی ډېر ګړندی روان دی."

ښه مې په یاد دي، تر څو شېبو چوپتیا وروسته مې یو فکر ذهن ته راغی.

ومې ویل :

"دا نړۍ یو لوی موزیم دی. څوک چې له هر څه سره مینه لري، په کې موندل کېږي، دا ټول شیان داسې ښکاري، لکه موږ چې په رېلګاډي کې سپاره یو، له لیدو وړ شیانو څخه دومره ګړندي تېرېږو، چې له دغو ټولو ښېګڼو او نعمتونو څخه خوند نه شو اخیستلای."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه کوچنی فکر، د کبنیوونکو د چنګك په شان ستا د پلار په زړه کې ګېر شو، خو موږ واده سره وکړ او تر وروستۍ ورځې پورې مو له مهربانۍ او خوښیو ډك ژوند درلود."

ومې ویل:

"که د مادلن دوی کره په مرکه لاړه شې، څه به وشي؟"

ویې ویل:

"دغه د ښکلا خوښونې حس دې له پلاره درته په میراث پاتې دی، زه دربانديې وېرېږم، ځکه چې پلار دې زه یوازې د دې لپاره خوښه نه کړم، چې ظریفه طبعه او روانه ژبه مې درلوده، بلکې ښایسته هم ومه، خو مادلن دومره ښکلې نه ده. وېره لرم چې په دې تاکنه پښېمانه نه شې. خو که بیا دې هم خپله ټاکنه کړې او له خپلې خبرې څخه نه اوړې، زه څه ویل نه لرم. له بده مرغه نن شپه چې غواړم کوم مطلب درسره شریك کړم له مینې او خوښۍ څخه ډېره فاصله لري... دا ګنا زما او ستا د پلار وه، چې مخکې له مخکې مو اټکل نه و کړی، ګنې نن به مې ولې کومه ستونزه لرلای او ته به مې ولې په زوره په دې ستونزو کې راښکیکولای"...

غلې شوه او په چورتونو کې لاړه. داسې ښکارېدل لکه شرمېږي چې.

ومې ویل:

"د انځور له پلورنې پوه شوم او ته هم غواړې خبره شې چې سر له سبا څخه کار کولو ته چمتو یم، که هر څومره ستونزمن کار هم وي، تر سره کوم یې."

سوړ اسوېلی یې وکړ او ویې ویل:

"که زده کړې دې پایته رسېدلې وای، اوس به مې څه نه ویل، خو تا تر اوسه لوړې زده کړې نه دې کړې او هېڅ کسب دې نه دی زده. پلار دې نه غوښتل ته انجنیر شې، ګومان یې کاوه چې د هغه بد قسمت به تا هم تعقیب کړي. حق یې و، ځکه ته د لوړ فکر او سخاوت له مخې شتمن یې، هغه اټکل کاوه چې همدغه صفات به دې د بدمرغۍ لامل ګرځي. نو ځکه یې وغوښتل چې ته باید په طب کې زده کړې وکړې. زه وینم چې ته به هم د خپل پلا ر په شان، په دې مسلك کې له رنځ او کړاو پرته بله لاسته راوړنه ونه لرې، ځکه د خپل پلار ټول صفات لرې. هغه به چې کوم سخت ناروغ لیده، خوب به نه ورته، که ناروغ به مړکېده، لکه دی چې مسول وي، خوابدی کېده به، که په کور کې به مو چرګ حلالاوه، ده به یې غوښه نه خوړله. ستا په شان به ځیر و چې کوم مېړی یې تر پښو لاندې نه شي. نه یوازې یې له نېستمنو کسانو څخه پیسې نه اخیستې، بلکې یو څه به ده هم ورکولې، ځکه یې د مړینې په وخت کې موږ ته هېڅ هم نه وو پاتې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له نېکه مرغه زه نجلۍ وم، کله چې مو واده وشو، هغه څه چې مې راټول کړي وو، زما د مور لپاره بس وو. خو ته لا هلك يې او بله دا چې زده کړې دې بشپړې شوې نه دي. زه چې فکر کوم، ستا په شان د نرم زړه خاوند د طب او ډاکټرۍ په درد نه خوري. ته په دې ملکوتي طبعه او خوی باید ليکوال، شاعر يا موسيقيپوه وای. که مورِ ستا لپاره ښه مور و پلار وای، ستا لپاره به مو د ژوند ټولې اسانتياوې برابرولای، چې په خپله خوښه د خپل زړه ارمانونه پوره کړې. ځکه ته په دې حساسيت سره آن نه شې کولای له هنر څخه هم ګټه پورته کړې، هنر باید تا ته يوازې د بوختيا او تفريح وسيله وي.

زه نوره نه پوهېږم، ته په خپله باید پوه شې چې له کوم مسلك سره مينه لرې."

ومې ويل:

"هغه څه چې تا له ما څخه راضي کوي، هغه شعر او موسيقي ده. اجازه راکړه چې سر له سبا څخه کار پيل کړم، که د ورځپاڼو پلورل هم وي، لوړې زده کړې نه غواړم، زړونه باید خوشحاله وساتو، د نېکمرغۍ وسيله د مغزو او هوښ سينګارول نه دي."

مورنۍ نظر يې راباندې واچاوه او زياته يې کړه:

"ما خو تکل کړی، ته باید درس ووايې او برياليی شې، خو د زده کړې لپاره د ګانګې يا رشتې ټاکل ستا کار دی. په دې ځلورو کلونو کې دې چې پلار مړ شوی، ټولې پيسې مصرف شوې، له راتلونکې اوونۍ باید په يوه خياطۍ کې کار وکړم، څرنګه چې ماهره خياطه نه يم، نو ما ته به پيسې هم لږې راکوي، ښه دی، يو څو انځورونه، مجسمې او هنري اثار لرو، هغه به خرڅوو، چې ستا زده کړې بشپړې شي. خپګان مې ځکه زيات دی چې ته هم د خپل پلار په شان پر ښکلا او هنر مين يې او له دغو اثارو سره زياته مينه لرې، وېره لرم چې د هغو په نشت کې رنځور نه شې."

ومې ويل:

"ته پرښته صفته مور راته تر هنر ښکلې يې، ستا ننداره کوم، له هر ډول شهکار څخه به مورِ يم."

ستونی يې د مينې له شوقه ډك ـ ډك او سترګې يې د اوښکو پيالې شوې. اوچت شوم او د هر وخت په پرتله مې توده مچه ترې واخيستله او خپلې خونې ته لاړم.

⊠⊠⊠

لاړم چې بيده شم او د دغه ناځاپي غم دروندوالی پر بالښت کښېږدم. سترګې مې پټې کړې، چې د مور له مخ څخه مې ونه شرمېږم، غوږونه مې پټ کړل چې د مادلن خبرې وانه ورم، خو څومره چې مې خوب ته پناه وړله،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هومره به ویښ او خوابدی کېدم. د ماشومتوب د وخت خطاوو، ګناهونو، هر زړه چې مې د ناپوهۍ او ځانغوښتنې له کبله ټپي کړی و، د هلن هغه کاته، چې د ګلود ګېډۍ غونډې مې بل ته وسپارله، د مور د خواریو له کبله خواشینیو، دې ویر چې مادلن ولې ښکلې نه ده، یا دا چې زما مینه والې نجونې ولې د مادلن غونډې اروا نه لري، دغو ټولو اندېښنو زما ګرېوان ته لاس راوغزاوه او ځورولم یې.

دا لومړی ځل و چې د غمونو ډلیو را باندې برید کړی و، دا لومړنۍ شکنجه وه چې د شپې په زړه کې د روزګار له خوا رارسېده. لاړم چې مور مې را ویښه کړم او په لمن کې یې ځان واچوم. خو وایي: څوك چې مور نه لري، له نړۍ څخه نه وېرېږي.

له کړکۍ څخه مې سپوږمۍ ولیده، ورته ودرېدم، داسې راته برېښېدل، لکه زما مور چې ما ته په اندېښنه کې وي. د مور د لاس زړه راکښونکې وړمې اوښکې راوچولې، د ونو پاڼې او څانګې د یوه داسې ګلبوټي غونډې ښکارېدې چې زما د مور په لمن کې وې، تا به ویل زما مرستې ته راځي .

ومې ویل:

"ای مورې! د طبیعت په نظر کې ښکلا او بدرنګي یوه ده؟ ښکلې هم باید وځورېږي! ته په دې ښایسته حُسن او زه په دې جمال او ښېګڼې سره ولې خواشیني واوسو! له نورو سره مو توپیر څه دی؟ مورې! ما وبخښه، د مادلن د خبرو نغمو دومره بوخت کړی یم، چې ستا فکر ته مې نه پرېږدي. ایا ته کولای شې ما، د ښکلاپالنې له ناروغۍ څخه وژغورې او مادلن راته ښکلې وښیې؟ " ...

⊠⊠⊠

تر هغه وخته چې سپوږمۍ په اسمان کې وه، له مور سره مې همداسې د زړه خواله کوله، سندره به مې ویله، یا به مې ژړل. سهار چې له خوبه پاڅېدم، حیران شوم، ځکه چې د تیرې شپې په شان پرېشان او رنځور نه وم، هغو غمو‌ونکو فکرونو نه ځورولم! لکه هغه غمونه چې نېښ لرونکي حیوانات وو او له رڼا څخه تښتېدلي وي.

ځان مې تیار کړ او هنداري ته مخامخ ودرېدم، د مادلن معما راته حل شوه. ومې ویل :

"دومره ښایسته او مناسب اندام، باید د یوې بدرنګې نجلۍ فکر ځانته پرېنږدي، که په هوښیارۍ او خوږو خبرو کې د سقراط شاګرده هم وي."

د ژوند ستونزې راته اساني وبرېښېدې. له ځان سره مې وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د انځورونو هغه تابلوګانې او هنري اثار به بيا تر لاسه کوم، کله چې مې زده کړې بشپړې شوې، د مور د خوارۍ او زيار جبران به کوم. لکه څنګه چې يې خوښه وي، د ټولې نړۍ د سفر او تفريح لپاره به ورته زمينه برابروم، ښار ته به نژدې ورته يوه وړه کرونده رانيسم، چې په خپله خوښه په کې ګلونه او واښه وکري.

په دې خبرو مې ځان ارام کړ، ښوونځي ته تر تګ مخکې يووار د پلار خونې ته ننوتم، چې يو کتاب راواخلم، د شپانه د تابلو تش ځای مې سترګو ته نيغ ودرېد. بېواکه ودرېدم او د مادلن هغه ستاينې مې واورېدې، پام مې شو چې ګرانبيه جواهر او يا جنتي بڼ مو له لاسه ورکړی !

په چورتونو کې لاړم، چې ما تر اوسه په هغې تابلو کې ولې د دومره صفت وړ شيان نه وو ليدلي، په ذهن کې مې راګرځېدل، چې کاشکې مادلن راسره د ګلونو، ځنګلونو، رودونو، غرونو او په طبيعت، ښارونو او موزيمونو کې چې څه د ليدو وړ شيان دي، د هغو په وړاندې ودرېږي او د ښکلا په ليدو مې د زړه سترګې روښې کړي.

ښوونځي ته لاړم، د درس ويلو حوصله مې نه درلوده، په تمه وم چې ورځ ژر پايته ورسيږي او د لوبې وخت راشي، موخه مې لوبه نه وه، بلکې غوښتل مې له "اليس" سره د خبرو وخت پيداکړم، د ليليې په نجونو کې هغه تر ټولو ښکلې وه، که څه هم د نورو ښکلو زلميانو په وړاندې به يې ناز او نخرې کولې، خو له ما سره يې ډېره مينه وه.

په اليس کې بشپړه ښکلا پرته وه، چې ما په کې د ګوتنيونې ځای نه ليده. شوخه، موسکۍ او ښه مجلسي وه، د تنيس په لوبه کې يې ډېر مهارت درلود، خو پر دې سر ببره يې زه د ځان اسير کړی نه وم .

کله چې مې د مادلن له خولې څخه د هغې تابلو صفتونه واورېدل، نو پوه شوم چې غواړم اليس هم هماغسې نازکه او حساسه ارواه ولري، چې ځان ورتسليم کړم.

هغه ورځ مې غوښتل اليس په خبرو راولم او د هغې موسيقۍ د پای برخه، چې پيل مې يې له مادلن څخه مې اورېدلې و، د هغې له خولې واورم. تر نيم ساعت لوبې وروسته مې وويل:

"نن ستړی يم، راځه کښېنو او خبرې وکړو."

ويې ويل:

"نو بيا پرېږده چې له بل چا سره لوبه وکړم."

هر څنګه چې وو، راضي مې کړه، د شنه رود څنګ ته لاړو، تر ونې لاندې پر څوکۍ کښېناستو.

ويې ويل:

"ولې خبرې نه کوې؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

" ـپه اوبو کې مې د ورېځو، ونو او ګلونو رپېدونکي عکس ته کتل."

" ـشعر دې پایته ونه رسېد، نور څه وینې؟."

" ـلکه چې دا ټول ستا په سترګو کې وینم."

تر یوې اوږدې خندا وروسته یې تندی ګونځې کړ او ویې ویل:

"دا چې شاعر او خیال خوښوونکی یې، زړه مې دربانديې وسو، ځکه زما زړه هغو کسانو ته زیات بدېږي چې د غوره کارونو پر ځای په بېځایه او خیالي شیانو زړونه تړي، ما ته ناروغان ښکاري، خو زړونه یې نه غواړي چې درملنه یې وشي."

ومې ویل:

"ته داسې فکر وکړه چې دغه سیند یو انځور دی، ته په کې څه وینې؟."

" ـزه وینم چې دا انځور نه دی، بلکې د اسمان او بڼ عکس دی چې په اوبو کې ښکاري."

په زړه کې مې وویل:

"زه هم تا وینم چې یوه ښکلې خو بې اروا مجسمه یې، په دې توپیر چې مجسمه خبرې نه کوي او نندارچي نه خوابدی کوي."

تر لږې چوپتیا وروسته یې وپوښتلم:

"له پلاره څه درته میراث پاتې شول؟."

ومې ویل:

"هېڅ."!

ویې خندل او په خندا کې یې وویل:

"خبره ومه، خو څه وکړو، خدای ټول شیان په یوه وار انسان ته نه ورکوي، عقل، پوهه او ښکلا نه شي سره اوسېدای، درځه چې لوبه وکړو."

هغه لاړه، خو پرځای یې د مادلن خیال راغی او د هغې تش ځای یې ډك کړ، سترګې مې لږې تنګې شوې، ټول غوړـ غوړ شوم، اوربدل مې چې مادلن د سیند ستاینه کوي، لکه یو ښکلی ساز چې په هره جمله کې یوه منظره انځوروي، دومره ښکلاګانې یې را برسېره کړې، چې زما ذهن یې له خوندي کولو او راټولولو عاجز دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ په وخت کې مې له مور سره خبرې کولې. ومې ویل:

"ما تکل کړی چې د پلار دنده مې تعقیب کړم او انجنیري ولولم، هغه ته چې کومو خویونو او صفاتو زیان رساوه، زه له هغو صفاتو څخه لیرې تښتم، په کارونو او د ژوند په چارو کې باید د بخت ونډه هم له پامه ونه غورځوو، که پر ژوند مو د بخت یو مینه ناك نظر پرېوتلای، نو نن به مې د پلار مېړانه او اوچت نظر ناچاري نه ګڼل کېده. ګوندې بخت راسره یارې وکړې، بیا هم معلومه نه ده چې زما له پلار څخه یې هغه کینه په زړه کې پاتې ده او که نه."

ویې ویل:

"زه هم له دې تصمیم څخه راضي یم، ستا د هوساینې لپاره باید ووایم، چې زه او پلار دې د بخت له کینې او غوسې څخه نه وېرېدلو، بلکې د هرې ماتې له کبله به مو ډېر سعادت او نېکمرغي پیدا کوله، ځکه یو بل ته به لا نږدې او مهربانه کېدو، که پلار دې پر ښکلا مین نه وای او هنري اثار یې زیات نه خوښولای، زما به هېڅ غم نه و. کله به یې چې کومه ښکلې مجسمه یا انځور لیده، نو زړه به یې ورباندې بایله، خو د رانیولو وس به یې نه درلود، ځکه به زه ډېره ځورېدمه."

ومې ویل:

"ستا په شتون کې به مې د پلار په زړه کې هره هیله پیدا کېده، ژر به یې هېروله ځکه هغه تر ټولو ښه شهکار درلود، چې ته وې."

"ـافسوس چې ښکلاپرست زړه ژر نه شو قانع کولای."

" ـ که زه کومه ښځه پیدا کړم چې ستا اروا او ښکلا په کې وي، د دنیا ټول هنرونه او صفتونه نورو خلکو ته پرېږدم."

موسکۍ شوه او ویې ویل:

"پوهېږم چې څه وایې، له پرون راهیسې دې چې مادلن په هغه متفکره او درنه څېره کې ولیده او د هغې له ښو احساساتو څخه راوتلې ستاینه دې ترې واورېده، زړه دې غواړي چې الیس هم باید هغه رانه احساسات ولري، یا د مادلن ښکلا."

ومې ویل:

"که مادلن د الیس غوندې وای، بیا یې هم ګټه نه درلوده، ځکه چې زه نه یم ورباندې ګران."...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې د سینډ پر غاړه د الیس د خبرو تفصیل ورته ووایه. په ژورو سوچونو کې لاړه. کله چې یې خپلې سترګې زما په سترګو کې وګنډلې ومې لیدل چې د غم یوه نرۍ څپه یې پر څېره را خوره ده.

ویې ویل:

"که شتمن وای، تا باید په شاعرۍ یا موسیقۍ لاس پورې کولای، یا به هم نابغه کېدای، ځکه چې د برلاسو هنرمندانو غوندې له خپل زړه سره یوازې ژوند کوې، هر څه چې وینې، اورې، یا مادي طبیعت چې هر څه درڅخه غواړي، ټول د زړه نګارخانې ته وړې او شعر ترې جوړوې، د هنرمندۍ لوی شرط همدغه دی. دا ګناه باید زه او ستا پلار پر غاړه واخلو، یا ستا په وینا د بخت پر غاړه یې واچوو، چې انسان د هغه د خوښې خلاف کار ته هڅوي."

ومې ویل:

"غم مه کوه، د ارادې د قوت په مرسته به له نړۍ څخه غچ اخلم او ستا ناکامۍ به جبرانوم."

ویې ویل:

"که زما منې، سندرې ووایه او د موسیقۍ په برخه کې کار وکړه. ستا ښکلی غږ باید غلی نه شي، بله دا چې اواز د تسلې ذریعه هم ده، دا هغه چغه ده چې حساس زړه یې په ښکلاګانو او هیلو پسې راباسي او ځان اراموي."

ومې ویل:

"ته هیله منه یې چې ستا په څېر به په صورت و سیرت ښکلې نجلۍ وموم."!

"_ کېدی شي ویې مومې، خو مینه هغه قمار دی چې هېڅوک یې هم پر برې باندې زړه نه شي تړلای."

ووېرېدم، ومې پوښتل:

"واده باید قمار وي! د ژوند دغه مرحله چې تر ټولو مهمه ده ولې باید له قاعدې څخه بهر وګڼو او د هوس لاس ته یې وسپارو! نه د راکړې ورکړې لاس ته.

دواړې پلې باید برابرې وي؟ که د ځان په شان ښایسته، مهربانه او وفالرونکې ملګرې پیداکړم، زیاتی به مې نه وي کړی."

اسوېلی یې وکېښ او زیاته یې کړه:

"برابر او یو ډول جوړۍ هم موندل کېږي، خو نه پوهېږم، یو تن یې څنګه د طبیعت په لاس د دنیا په بل کونج کې اچول کېږي، چې په اسانۍ سره یو بل نه شي موندلای. زه هر سهار او ماښام له خدایه غواړم چې تا خپلو ارمانونو ته ورسوي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرور موسکا مې پر شونډو راوټوکېده، ومې ویل:

"بېغمه اوسه! زه به خپل ارمان تر ګوتو کړم."

خپلې کوټې ته پاس ختلم، چې د زینو په منځ کې چورتونو یووړم، ځای پر ځای ودرېدم، د مور هغو خبرو مې د وحشتناکو چغو غوندې په غوږونو کې ازانګې کولې چې:

"مینه قمار ده... جوړې په اسانۍ سره یو بل نه شي موندلای."...

په ډېرو ستونزو مخکې لاړم.

ومې ویل:

"مور مې یا اشتباه کوي، یا هم نه غواړي ما مغروره کړي. کنه وینې چې زما پر شا وخوا څومره ښکلې نجونې د پتنګانو غوندې راڅرخي. کله چې ورسره چکر یا سینما ته ځم، وینې چې نجونې د سترګو تر کونجونو راته ګوري، ځینې دومره حیرانېږي چې د مور مټ یې له لاسه خطا کېږي."

له ځانه سره مې وویل:

"هغه خدای (ج)چې الیس ته دومره جمال او مادلن ته دومره ښکلې اروا ورکولای شي، کولای شي داسې یو موجود هم پیداکړي، چې دغه جمال او کمال ولري، که داسې نه وای، نو د داسې موجود هیله به یې زما په زړه کې نه ټوکولای، باید په زغم او صبر سره پلټنه وکړم چې د خدای (ج)دغه ښکلی موجود ومومم"...

په همدې چورتونو کې وم چې خوب راباندې راغی... سهار ښوونځي ته تر تګ مخکې د مطالعې لپاره کتابتون ته ننوتم، یو وار بیا مې سترګې، د شپانه د هغه انځور پر تش ځای ولګېدې، داسې راته ښکارېدل لکه هغه انځور چې وینم او د هغه شپانه د شپېلۍ غږ اورم، د شپېلۍ له نغمې سره د مادلن خبرې هم ګډېږي او کښته پورته اوړي رااوړي. له هرې جملې څخه یې په زرګونو صورتونه، غړي، زړه راکښونکي انځورونه او رنګونه اوري.

د لومړي ځل لپاره مې پر زړه باندې د احتیاج نېښ ښخ شو، له دې نه چې هغه انځور مو په پیسو پلورلې وه، وسوځېدم او ایره شوم، ډېر افسوس مې وکړ، چې ولې مې هغه انځور ته په زړه او ذهن کې ځای نه و ورکړی، چې اوس یې هر وخت په خیال کې وګورم!

کله چې ښوونځي ته د تګ وخت شو، لکه له چا سره چې مې قول کړی وي، د مادلن د کور خوا ته روان شوم، لاړم چې د شپانه هغه انځور ته په سترګو او ذهن کې ځای ورکړم، لکه څنګه چې مې د حافظې د قوي کولو په اړه لوستلي وو، درې واره به په غور سره انځور ته ګورم او هر ځل به د څو ثانیو لپاره سترګې پټوم، چې په حافظه کې مې نقش

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي. خو ښايي حقيقت به دا و چې غوښتل مې مادلن خبرو ته وهڅوم او اواز يې واورم. د اروا په ګلورين بڼ کې يې خوښي ولټوم...

د توماس (د مادلن د پلار) کور ته ورسېدم، په لړزانده لاس مې زنګ وواهه، د دروازې د سر کړکۍ خلاصه شوه او يو سر ترې را بهر شو. پرته له دې چې څه ووايي، بېرته ننوت او کړکۍ هم وتړل شوه. مادلن وه، خو ولې يې خبرې ونه کړې او کړکۍ يې وتړله؟

له ځان سره مې وويل :

"د دې لپاره چې راته ووايي بېوخته راغلی يې، يا د دې لپاره چې دا رانه شي او پلار يې راشي، دروازه راته خلاصه کړي. خو حيران شوم چې ايا امکان لري د مادلن ښکلا پرستې سترګې دې زما حُسن نه وي ليدلی! نو بيا يې ولې ونه ليدم، ولې يې را ته ونه خندل او په شوق او بيړې سره يې راته ونه ويل :

"مهرباني وکړئ "!

د خيال په دې لانجو کې اخته وم چې د دالېز له لورې مې د پښوښکالو تر غوږو شوه، ښکالو کراره او منظمه وه، خو سنګينه نه وه، ما هم دا ګومان ونه کړ، چې د هغې پلار دې ور پرانيزي، پوه شوم چې مادلن ده، خو بيړه ا تلوسه يې نه درلوده! له ځان سره مې وويل:

"کاشکې نه راتلای، کاشکې بېرته ستون شم"...

ور پرانيستل شو، دوو ښکلو سترګو پر خپل ځای ټينګ ودرولم، که هغه زړه راکښونکې سترګې نه وای، نو ښايي هغې سړې څېرې به راته ويلای چې :

"څه غواړې؟ ولې له خبر پرته زما ليدو ته راغلې...؟"

ګومان مې وکړ زه به وکړای شم، د هغې د زړه حال، د هغې په څېره کې وګورم، خو وروسته پوه شوم چې څوك له دغو دريځو څخه د هغې د خاطر جنت ته په اسانۍ سره لار نه شي موندلای. پوه شوم چې خوښي او غم، مينه او کرکه، هيله او نهيلي، هېڅ يو هم د هغې د ضمير له خونې څخه د راوتلو جرئت نه لري.

سلام مې وکړ، حيران وم چې څه ووايم، ځکه هغې پلمې چې د دوی کور ته يې راوستلی وم راته ډېرې ساده وبرېښېدې. زما تر لړې چوپتيا وروسته يې وويل:

"که له پلار سره مې کوم کار لرې، په کور کې نه شته."

په تور تورې ژبه مې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ل....ه هغه سګ.... سره کار نه لرم، راغګ.....غلم چې هغه انځور" ...

"_غواړې، هغه بیرته واخلې؟ حق لرې، زه به خپل پلار راضي کړم چې دا معامله له یاده وباسي."

ومې ویل:

"نه! غواړم هغه تابلو یو ځل بیا وګورم "...

سترګې یې لړې پټې، بیا خلاصې شوې، په هغه یوه شېبه کې یو کتاب فکر او سوچ پټ و، خو ما یې لا د لوستلو لپاره سواد نه درلود.

ویې ویل:

"راځه مهرباني وکړه."

له دې سره روان شوو، یوې خونې ته ننوتلو، ټول شیان سره خواره واره پراته وو، ډېرې مجسمې او هنري اثار هم تر سترګو کېدل.

یو څه وګرځېده، بیا یې د شپانه تابلو چې پر ځمکه پرته وه، د یوې بلې تابلو له شا څخه راوایستله او ما ته یې مخامخ ونیوله، د هغې دواړې ښکلې سترګې د تابلو له شا څخه راته ښکارېدې.

مننه مې وکړه او په ننداره بوخت شوم، هغه څه چې راته نه ښکارېدل. انځور(تابلو) وه. لکه هغه دوو ډېوو چې د دوو څراغونو غوندې زما سترګې له کاره اچولې وې، د شرم او خجالت له کبله دومره تر ځور او کړاو لاندې وم، چې کوټه راباندې څرخېده.

ومې ویل:

"بس ده."

انځور یې یوور، چې پر خپل ځای یې کښېږدي، زه ودرېدم، ستونی مې له ژړا ډك و، نه مې شول کولای یوه خبره هم وکړم.

مادلن راغله ما ته نژدې ودرېده، تر لړې چوپتیا وروسته چې یې ولیدل، چې نه ځم او هېڅ خبره هم نه کوم، نو ویې ویل:

"زه دې له زړه راځم. حق دې هم دی، هنري اثار دې تر هر څه زيات ځان ته راکاږي، خو درد او کړاو لري، خو که هنر درد او سوز نه لرلای، ژوند به هم خوند نه درلود. حیوانات تر موږ ډېر هوسا دي او ښه ژوند لري، ځکه چې تر موږ د مادي ژوند په قواعدو ښه پوه دي، پوهېږي چې څه وخوري او څه وڅښي، خپل دوست او دشمن پېژني، د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند په مبارزه کې هم خطا نه کوي، زموږ په شان د جهل او ناپوهۍ په لانجو او لالهانديو کې کړاوونه نه ګالي. خو زموږ شه والی دا دی چې د هنر لپاره ځوريږو، چې ځناور ترې بې خبره دي، هو! ښکلا زموږ د خوندورو کړاوونو او ځوريدنو سر چينه ده.

موږ د ويالې له زمزمې، د ورمو له ساز او د ځانګو له نڅا څخه هم غمونکی خوند اخلو، د سپينې سپوږمۍ له ننداري څخه هم يو رنځور خوند اخلو، د يوه هنري شهکار په وړاندې مو سينه د ذوق او خواشينۍ د فشار له کبله له غمونو ډکيږي .

تا ته حق درکوم چې د دې انځور له کبله خواشينی واوسې، ما ته ستا په دې خوابدۍ رخه راځي.

☒☒☒

مننه مې وکړه، لاس مې ورکړ او لاړم. رښتيا چې زيات خوابدی وم، خوابدې مې له دې کبله وه چې د مادلن سترګې ولې دومره ښکلې دي، ولې دومره حساسې دي، خو دا په خپله ولې ښايسته نه ده...!

مور مې ماښام د ډوډۍ په وخت کې راڅخه وپوښتل:

"ولې خبرې نه کوې؟ ولې په سوچ کې ډوب يې؟"

"ــزړه مې هغه انځور ته خپه و، کاشکې مو کوم بل شی پلورلای"...

پرې يې نه ښودم چې خبره مې تمامه کړم. ويې ويل:

"زه پوهيدم چې ته به هم د خپل پلار غوندې د هنر مينه وال شې او د هنري اثارو د نشتوالي په وخت کې به خوابدی کيږې."

غلې شوه او په فکرونو کې لاړه. ومې ويل:

"په څه فکرونو کې ډوبه شوې؟"

له ناځرګند ځای څخه يې نظر را ټول کړ. ويې ويل:

"زه بايد د شپې له خوا په کور کې کار وکړم او ډيرې پيسې لاسته راوړم، چې بيا د هنري اثارو پلورنې ته نه اړ نه شو."

ومې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هېڅکله هم نه! هر څه چې لرو ويې پلوره، خو کار مه کوه. ستا روغتيا تر نړۍ ډېر ارزښت لري."

خو ما وليدل چې قهوه يې هېره شوه او په چورتونو کې ډوبه وه. ومې ويل:

"مور جانې! بېځايه غم مه کوه، په هغه انځور پسې زيات خپه نه يم، نن د توماس کور ته تللی وم، زما مقصد د مادلن ليدل وو، نه د هغې تابلو"...

لکه يو دروند بار يې چې له اوږو څخه ليرې کړل شوی وي، سر يې رااوچت کړ، څېره يې هم وغوړېده. ويې ويل :

"ته لاړې چې وګورې مادلن درته ښايسته ښکاري او که نه زړه دې غواړې هېره يې کړې، ته تللی وې چې مادلن او اليس سره پرتله کړې"...

ومې ويل:

"سمه وپوهېدې. ما له دغو حقايقو سره د مخامخېدو زړه نه درلود، ته بايد زما مرسته وکړې او زما پټ فکرونه راوسپړې."

خپل هغه خيالونه مې ورته بيان کړل، چې کله د توماس (د مادلن د پلار) په کور کې راته پيدا شول، کېدی شي د خبرو په وخت کې به زما د زړه حالت هم ځرګندېده او په ژبه مې راته.

تر هغه وروسته چې يې زما ماشومانه خبرو ته غوږ ونيو، د خپل پېغلتوب نړۍ ته لاړه، هغه دنيا يې ګز او مچ کړه، اسوېلی يې وکړ او ويې ويل:

"لکه څنګه چې يو ړوند يوه لارښود ته لاس ورکوي. له لارو څخه په اسانۍ سره تېرېږي. کاشکې ځوانانو هم کولای شوای د خپلو زړونو مشرې تجربه کارو خلکو ته وسپاري. که داسې کېدای، ما به خپلې ټولې تجربې په کار اچولای او تا ته به مې هغسې ملګرې ټاکلای، چې ستا لپاره وړ وای، خو هغه څه چې زما عقل يې خوښوي، ستا زړه يې نه خوښوي، نو زما درته دا نصيحت دی چې د مينې په خطرناك کار کې بايد بيړه ونه کړې، ځکه لاډېرځوان يې او ډېر وخت لرې."

خپلې خونې ته لاړم او پر کټ وغزېدم. په دې ګومان چې لا ځوان يم او وخت را سره شته، د دوه زړې او شکونو له پاڼ څخه ليرې شوم، هغو پخوانيو اندېښنو او خواشېنيو هم خپل ځای د خيال الوت ته ورکړ:

يو څه موده د مادلن په ننداره بوخت وم، د هغې په کتو او حرکاتو کې مې يو ډول ارامي، غرور او مهرباني وليده، د هغې هوښ او خاطر چې د هغې د فکر په هندار کې ځرګند و، زما ټول وجود ونيو. يوه شېبه مې ځان د مادلن غوندې پوه او ښه احساس کړ، د هغې په سترګو مې د اليس په کتنې پيل وکړ، له ځان سره مې وويل :

"د ځوانۍ نعمت ولې د هغې تر ښکلا قربان نه کړم، پتنګ چې ځان په اور سوځي، دا کومه بېباکي او هوس دی؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

الیس خو سر تر پښو شعر او نازکي ده. زه ولې ترې دا هیله ولرم چې د مادلن غونډې نازکخیاله او شاعره وي! کېدی شي د هغې په نظر به حقیقي شعر: ښکلی کور، ګاڼې او ښه کالي وي، نه د شعر جملې او موسیقي چې د نرې باد غونډې پر موږ لګېږي او تېرېږي. کېدی شي زه هم الیس ونه شم پوهولای چې په ښګکلي کور او زیاتو نعمتونو کې که د غزل مرئ سندرې ونه لولي دا داسې مانا لري لکه له بې اروا معشوق سره چې لاس تر غاړې یم .

په هر حال، د الیس فکر او هیلې به زما ښې هڅوونکې وي، زه به د تېر وخت جبران وکړم، مور به مې د روزګار له ترخو څخه را بهره کړم، د الیس طلایي او ښکلې هوسونه به د ټولو جواهرو او د سرو زرو په قېمت پوره کړم.

خو؛ مادلن مې له ذهن څخه نه وتله، تل به د الیس له فکر سره یو ځای کېدله، د یوې ښکلې سندرې یا زړه راکښونکي شعر غونډې چې سهار مې اورېدلی وي، ټوله ورځ به یې زما په فکرونو او چارو کې لاسوهنه کوله او هر وخت به را سره و، زه یې نه ځورولم، بلکې د هغو عاطفه ناکو سترګو او مغرور ضمیر تر شا د الیس د طبیعت بدرنګۍ راته لیرې کېدونکې ښکاره شوې.

د راتلونکې په ناپایه اسمان کې مې د امید دومره وزرونه ورپول چې خوب راباندې راغی.

سبا مازیګر مې په ببغمه زړه او خوشحاله خاطر له الیس سره د تینس لوبه کوله. ویې ویل:

"نن د نورو ورځو په پرتله ښه لوبه کوې."

ومې ویل:

"ځکه چې نن تر نورو ورځو ډېره ښکلې شوې یې."

یو شېبه یې سر ښکته نیولی و او د پښې په څوکه یې ځمکه ګروله، بیا ویې وویل:

"خو ببرېږم چې شعر یا کوم پسرلنی باد نه وي."

"_شعر نه دی، غواړم ښه درس ووایم او دومره خواري وکړم چې شتمن شم، ځکه تا پېژنم، ته له شتو او پیسو سره زیاته مینه لرې."

لاس یې راکړ او ویې ویل:

"افرین، دا لومړی ځل دی چې ستا څخه ښه خبره اورم، خو کاشکې یو لاټرې ټکټ زما په نوم راوتلای، ښوونځی به مو پرېښوده او سره خوشحاله به وو."

ومې ویل:

"زه باید ستا له هیلې سره سم زیاتې پیسې وګټم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مو په لوبې پیل وکړ، یو ساعت مو ښه توده لوبه وکړه، په پای کې چې سره بېلېدو، ما د خپلې زېږېدنې محفل ته بلنه ورکړه.

د ډوډۍ په وخت کې مې له مور سره د راتلونکي په هکله خبرې کولې او خوشحاله وو.

ومې ویل:

"خیال مې دی چې دوه ټولګي په یوه کال کې ولولم، چې خپله مور ژر د هغې هیلو ته ورسوم."

ویې ویل:

"زما هیله دا ده چې د عمر د پای په شپېو کې ښار ته نژدې د یوې کروندې تر څنګ ژوند وکړم، شپېدې به خرڅوم. باور لرم چې د څو کاریګرو په مرسته شل غواوې ساتلای شم. که مو وکولای شول چې د کروندې درېیمه برخه هم وکرلای شو، پاتې برخه به یې په لږ وخت کې کرو او دا به ستا لپاره ښه پانګه وي، ځکه چې دغه کار به زیاتې پیسې وګټي."

ومې ویل:

"ستا په هوښ، پوهه او تجربه کې کوم شك نه لرم، خو نه پوهېږم چې زما له پلار سره دې ولې دغه نظریه شریکه نه کړه."

"_ستا پلار برعکس له کلیوال ژوند څخه په تېښته و."

"_خو زه پر سارا او طبیعت مین یم، هغه ورځ چې ته مالداري پیل کړې، زه هر ګټور کار پرېږدم او راځم چې د هغه یوه کاریګر پر ځای دې مرسته وکړم."

په چورتونو کې لاهو شوم. ویې پوښتلم:

"په کومو فکرونو کې لاړې؟."

ومې ویل:

"وېرېږم چې مېرمن به مې له کلیوال ژوند سره رضایت ونه لري، کېدی شي الیس یوازې دوې ورځې د واټونو، پلورنځیو او د ښار د نورو برخو له نندارې څخه لاس واخلي، هغه یې نور زغم نه لري."

" _که له تا سره مینه ولري، هر ځای به درسره خوشحاله او راضي وي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:

"هېڅ وخت مې په دې باب سوچ نه وکړی، چې کېدی شي یوه نجلۍ راسره مینه ونه لري، د دې شرط په اورېدو مې ټکان وخوړ چې:

"که ستا معشوقه در سره مینه ولري، هر ځای به درسره خوشحاله او راضي وي."

له ځان سره مې وویل :

"که د دوستۍ شرط همدا وي، الیس به یې ونه مني، نو په دې صورت کې زما سره مینه نه لري."

زړه ته مې حېرانۍ او وېرې لاره ومونده، مور مې د هغې خیالي کرونديې په ننداره دومره بوخته وه، چې زما پر پرېشانه حال یې ری نه واهه، ویې ویل:

"د دغو کرنیزو ماشینونو او برېښنایي سامانونو په مرسته به وکولای شم د ورځې یو څو ساعته د شلو غواوو خدمت وکړم، په اوونۍ کې به یوه شپه ستا راتګ ته لار څارم، په همدې تمه به کتابونه لولم او پیانو به غږوم. خو ارمان چې پلار به دې له موږ سره نه وي"...

هغې خبرې کولې او زه د خیال په پېچومو کې ورك وم:

لیدل مې چې الیس آن نه غواړي په اوونۍ کې یو ځل هم کروندې ته راسره راشي. زه به یوازې راځم او له مور سره به له غمونو ډکه شپه تېروم، هغه به هم راسره خوابدې وي. په دې وخت کې مې فکر وکړ که الیس مې له مور سره یو څه وخت واوسي، کېدی شي د مینې او دوستۍ په مانا پوه شي .

ومې ویل:

"مور جانې! ستا له لورې الیس او پلار یې د خپلې زېږېدنې جشن ته رابولم، غواړم تر دې وروسته یې ته وروزې."

لکه یوه حیرانوونکې خبره یې چې اورېدلې وي، په غور یې راته وکتل او ویې ویل:

"ته نه پوهېدې؟ اوه! دا زما ګناه ده چې له خپل تصمیم څخه مې خبر کړی نه یې، زما زړه دی چې سږکال ستا د زېږېدنې جشن ته څوك راونه بولو، ته به یې او زه، ځکه سږکال مو جېبونه تش دي او د لګښت توان نه لرو."

په زړه کې مې چغې کړې:

"داسې مه وایه! الیس ته به خړ یم، ته نه پوهېږې چې هغه شتو ته څومره ارزښت ورکوي! که وپوهېږې چې موږ د مېلمستیا وس نه لرو، په سترګو کې به یې هغه څه ولولم، چې زړه به مې ټوك ــ ټوك کړي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم دا خبرې مې په خوله ونه کړې، خو هغې د مورنۍ مينې له مخې زما چغه واورېده.

ويې ويل:

"اوس چې دې بلنه ورکړې، بله چاره نه لرو، خو تر دې وروسته دې بايد په ياد وي چې په دغسې کارونو کې راسره مشوره وکړې."

وشرمېدم، بخښنه مې وغوښته، ومې ويل:

"سړکال راباندې بار ګران دی، ځکه غواړم دوه ټولګي په يوه کال کې ولولم، په راروانه رخصتۍ کې به کار وکړم. چې لږ تر لږه د دغه جشن لګښت خو برابر کړم."

ويې ويل:

"څومره چې کار وکړې، زه هومره خوشحالېږم."

خو زما دغه وينا نه د عقل، نه د زړه په خوښه وه، مور مې سر کښته ونيو، د مېز پر مخ د لوښو په ټولولو بوخته شوه. کله چې يې سر رااوچت کړ، د هغې په سترګو کې مې ولوستل چې زما وينا يې هسې بابېزه ګڼله .

ويې ويل:

"خو له ډېر لوی جشن سره نه يمه جوړه، نه غواړم چې زياته خواري درباندې راشي، کېدی شي کمزوری شې او له زده کړې پاتې شې، چې تر پيسو مهمه ده."

يوه شېبه غلې وو. بيا يې زياته کړه:

"په دغو دوو ورځو کې په يوې پلمې پسې ګرځېدم چې ستا ترور ته ووايم سږ کال مو جشن ونه شو، خو زړه مې نه غوښتل درواغ ووايم، له بلې خوا سخت کار هم و، ستا د ارواښاد پلار خوابدي مې هم نه غوښته، همدغه راز مې نه غوښتل ستا اکا خواشينی شي، ځکه هغه ستا له پلار سره سيالي درلوده.

مورږ د ژوند په اولو کلونو کې شتمن وو، خو ستا اکا نېستمن. ستا پلار د خپلې مهربانۍ له مخې ورته نصيحت وکړ، خو هغه په دې خبره ستا له پلار سره په زړه کې کينه واخيسته، تر دې چې حالات بدل شول، هغوی شته لاسته راوړل، خو موږ نېستمن شوو. يوه ورځ راغی او په تونده لهجه يې ستا پلار ته هغه نصيحتونه تکرار کړل، يو څه يې د خپلو پيسو او شتو باټې هم ووهلې. پلار دې د هغې پېښې په اړه ما ته هېڅ هم ونه ويل، خو تل يې هڅه کوله زموږ له ستونزو يې ورور خبر نه شي.

اوس چې تا اليس ته بلنه وکړې، نو بله چاره نه لرو، بايد جشن ونيسو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې مې احساس کړل، لکه یو درونډ بار مې چې له اوږو لیرې شي، ځکه درواغ ویلو ته مجبور نه شولو، همدا نن به مې اکا، د هغه کورنۍ او نورو دوستانو ته بلنه ورکړم."

ومې ویل:

"ستا له خبرو پوه شوم چې د اکا زوی مې مېچل، ځانښودنه او لاپې له خپل پلار څخه زده کړي. زه یې څو وارې گرانبیه هوټلونو ته بللی یم، خو ما یې بلنه نه ده منلې، ما ورته لومړی ځل وویل: زه ستا د مېلمستیا په بدل کې بله مېلمستیا نه شم درکولای، نو بلنه دې نه منم، خو هغه به راباندې ټینگار کاوه، یوه ورځ یې راته وویل چې هر کس باید د خپلو پیسو په اندازه دعوه ولري، زه شتمن یم، کولای شم تا ته دا خبره په زبات ورسوم، ته که ما مېلمه نه کړې خیر دی، پروا نه لري."

خو ما وویل:

"زه نه غواړم خپل دریځ خراب کړم، هر څه چې مې اکا لري، هغه واخلم او ستا غوندې ټېټ سری شم" …

لکه په صفا اسمان کې چې توره وریځ راښکاره شي او د لمر مخ پټ کړي، د مور په تندي کې مې گونځې راښکاره شوې، زه هم خپه شوم .

ویې ویل:

"که لاپې وهل درته بد کار ښکاري، د خپل اندام او ښکلي صورت ستاینه هم هومره بد کار دی. ته باید د مېچل له ناوړه عادت څخه پند واخلې، ته باید خپل لوړ قد ته اشاره ونه کړې، چې خلك په زړه کې دربان‌دې ونه خاندي او درڅخه بېزاره نه شي. ستا خپل ښایست ته پام نه دی او ما هم وخت لټاوه چې درته ووایم، ښکلا د بدمرغۍ مایه مه جوړوه او پوه شه چې خدای (ﷻ)موږ ته ښکلا او جمال د نسل د ښه والي او د کتونکو د احساساتو د صیقل لپاره راکوي. هغه څوك چې له روزگار څخه د ښکلا باج وغواړي، بدمرغه دی، روزگار به اخر ترېنه سل برابره جریمه او خراج غواړي".

د مور په نصیحت ونه پوهېدم او په خپل خیال پسې رهي شوم، ومې پوښتل:

"نجونې شتو ته زیات ارزښت ورکوي، که ښکلا ته؟."

غوښتل مې پوه شم د خپل اکا له زوی (مېچل) سره په رقابت کې، هغه مینې او نېکمرغۍ ته رسېږي که زه؟

ویې ویل:

"بې تجربه پېغلې او زلمي ته ښکلا یا شته دواړه یو دي او دوی تېر باسي، که څوك پوه وي چې نېکمرغي تر هر نعمت زیاته ارزښتمنه ده، نو مینه ناك او نېك انسان ترېنه جوړېږي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:

"زه څه وکړم چې نه له ښکلا څخه سترګې اړولی شم، نه له زړه او نېکۍ څخه؟"

ويې ويل:

"څه معلومه ده چې د خدای (ج)له ځانګړو بنده ګانو څخه ونه اوسې، خدای (ج)درته نه موندونکې تحفه چې هم ښه وي، هم ښکلې درته پيداکړې نه وي."

* * *

د دغه راز په موندنې بوخت وو، چې د ټليفون زنګ اوچت شو، غوږې مې اوچته کړه، حيران شوم. مېرمن ګوستاو وه، هغه مېرمن چې کله به زه او مور مې په کور کې نه وو، راتله به او خونې به يې پاکولې، لوښي به يې مينځل او ډوډۍ به يې تياروله.

ومې پوښتله:

"په دې شپه کې دې څه کار و؟"

ويې ويل:

"په کتابتون کې دې هغه تابلو وليده؟"

"_نه."!

"مادلن بېرته راوړله او پر خپل ځای يې ځوړنده کړه، تا نن يا سبا ليدله او زما ټليفون ته هم حاجت نه و، ما د دې لپاره درته زنګ وواهه چې مادلن تا ته يو کاغذ هم راوړی، زه د دې پرځای چې هغه د ډوډۍ پر مېز درته کښېږدم، د مېلمستون پر مېز به مې ايښی وي، هېر مې دی، زيات وبخښه."

غوږې مې کښېښوده، پر خپل ځای وچ پاتې شوم، نه پوهېدم چې لومړی مې مور خبره کړم، که لاړ شم، هغه تابلو وګورم، که هغه ليك پيداکړم؟

مور مې وپوښتلم:

"څوك و؟"

ومې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اوس راځم درته وبه يې وایم."

په ځغاسته مې د مادلن کاغذ له مېلمستون څخه راوړ او مور ته مې کيسه تېره کړه. زما په سترګو کې يې زارۍ ولوستې، چې غوښتل مې هغه کاغذ يوازې ولولم، ويې ويل:

"دا ليك ستا لپاره دی، کله چې خپلې کوټې ته لاړې، ويې لوله."

لاړم او په کتابتون کې مې راځوړنده تابلو وليده، بېواکه مې د مور په وړاندې کاغذ پرانيست او په لوړ اواز مې ولوست .

ومې نه غوښتل له مور څخه مې څه پټ کړم. ليکلې يې وو :

"ښاغلی ويليامه! دغه ځانغوښتنه ما ته راکړه. و مې نه شوای کولای، د دغې تابلو د نشتوالي انديښنه درسره ملګرې پرېږدم، زه ګومان کوم د هنر په مينه کې د ذوق تر اور چې مورږ سوځي بل ښه خوند نه شته؛ اوس ستا پر ځای زه خوند اخلم."

مادلن

د مور سترګو ته ځير شوم، چې څه به وايي. خومره به عقل ته اجازه ورکړم چې په مادلن پسې لاړ شي، تر کومه حده به زړه پرېږدم چې د رنځ په کيفيت کې اوبه شي.

سر يې کښته ونيو او ځان يې پر مېز باندې د پرتو لوښو په راټولولو بوخت کړ.

ومې ويل:

"مورې! تا واورېدل چې مادلن څه ليکلي وو؟"

پر بشقاب باندې مې د هغې د يوه څاڅکي اوښکې له غږ څخه ځواب واورېد، غلی شوم، غلی يې ځنګ ته ورغلم، مچ مې کړه، بيا خپلې خونې ته وختم.

□□□

وروسته تر دې چې يو ګړی د خيال په توپان کې حيران ولاړ وم، نه پوهېدم د څه په اړه فکر کوم، اوښکې مې روانې شوې، زړه مې ډك و ډېر مې وژړل، تر هغه توپان او سېل وروسته مې د زړه اسمان تك شين شو، وتوانېدم خپل هغه فکرونه وګورم، چې ځينې يې په هوا کې ګرځېدل، ځينې يې کښته پورته کېدل، يو ګړی به سره جوړېدل، وروسته به بېرته ورانېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

و مې ليدل چې د مادلن دغه ډالۍ هغه څراغ دی چې زموږ د نېستۍ او ضرورت پر اسمان بل شوی، دغه زما نېکي، قصاص او لنډفکري د ښکلا غوره ګڼل وو، په خواشينۍ او حيرانۍ سره مې وليدل چې مادلن تر ما ډېره پوهه او پر هنر مينه ده.

کرار، چې مور مې ويښه نه شي، کتابتون ته لاړم، د شپانه تابلو ته مخامخ ودرېدم. نه پوهېږم، څومره وخت تېر شو او ما د کومو عالمونو سفر وکړ، چې مادلن د تابلو له منځه را څرګنده شوه، د شپانه شپېلۍ په غږېدو شوه، مرغانو له شوقه وزرونه رپول، ونو يو د بل پر اوږو سرونه اېښوول او مستي يې کوله، پرښتو د وربڅو پرده ليرې کړه، سپوږمۍ چې څومره ښکلا درلوده، تر مادلن يې قربان کړه، وږمو يې د زلفو څپې په لاس کې اخيستې وې، څومره چې يې غزولې، نه تمامېدې. اورېدل مې چې مادلن کرار-کرار خبرې کوي او ليدل مې چې د مادلن د خبرو په جادو، د طبيعت ناسپړلې غوټې راته پرانيستل کېږي او د نه باور وړ ښکلاګانې راڅرګندېږي.

کرار ــ کرار مې د مادلن وجود دخيال او سترګو ټوله فضا ونيوله، خو د حيرانۍ خبره دا ده چې مادلن د اليس په بڼه وه، هر څه چې به مې هـڅه کوله، هغه مانا او صورت مې سره نه شو بېلولای. هغه شپه مې تر سهاره په خوب او ويښه کې مادلن او اليس ليدلې، دوی په ګډه رانه هغه معشوق جوړ کړی و، چې د تقدير لاس زما د هيلو پر ډېرليک کښلی و، خو افسوس چې د تل لپاره په خوب او خيال کې نه شو پاتې کېدی.

د سهار د ډوډۍ په وخت کې مې د مور له الوتي رنګ څخه وپوهېدم چې هغې هم شپه په ناکرارۍ سره تېره کړې. سترګې مو سره وجنګېدې، په يوه نظر کې مو د يو بل پر خپګان- اقرار وکړ .

ومې ويل:

"مورې! تا د مادلن له پلار (توماس) څخه د هغې تابلو پيسې نه وې اخيستې؟"

ويې ويل:

"ولې؟"

" ــنو دا د مادلن ډالۍ ده چې ماته يې رالېږلې ده؟ زه خو څه نه لرم چې په بدل کې يې ورکړم، دغه تابلو به بېرته ور ولېږم؟"

يوه ترخه موسکا يې پر شونډو وغزېده او زياته يې کړه:

"ته دومره کلک زړه نه لرې چې مادلن خوابدې کړې. هڅه وکړه د دغې ډالۍ ځواب بل وخت ورکړې."

د دې جملې مانا مې له مور څخه په سترګو کې وغوښته، د هغې په سترګو کې مې ولوستل چې د دې ډالۍ بدل يوازې مينه او نېکي ده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:

"څه وکړم، څکه څومره چې د مادلن پر هوښ، ذوق او ښېګڼو مې مينه راځي، اليس مې هومره زياته په نظر کې ژوندۍ کېږي. که ته زما پر ځای وای، څه به دې کول؟"

تر لږ فکر وروسته يې وويل:

"خدای (ﷻ)دې نه کړي، چې زه دې ستا د زړه په چارو کې لاسوهنه وکړم، ازادي او اختيار زموږ ستر نعمتونه دي، خو د زړه ازادي تر هر اختيار اوچته ده، زه يوازې دومره پوهېږم چې د جمال دغه پانګه يوه بله شمعه ده چې طبيعت ستا په لاس کې درکړې، پام دې وي، که ته سوځې، نور خلك له ځانه سره ونه سوځې"...

☐☐☐

تمامه ورځ دوه زړی وم چې د مادلن دوی کره لاړ شم، که له اليس سره د تينس لوبه وکړم؟ په دې وخت کې د اليس يو يادښت را ورسېد چې ليکلي يې وو: "زه نن کار لرم، نه شم کولای درسره لوبه وکړم."

د شك له منګولو څخه خلاص شوم، د مادلن ليدو ته لاړم. کله چې مې د وره زنګ وواهه د وره پر سر کړکۍ پرانيستل شوه، د هغې ورځې غوندې نه وه، موسکۍ شوه، له هغو دوو سترګو څخه د مينې وړانګې راباندې خورې شوې. ور يې پرانيست او ويې ويل:

"راځئ، مهرباني وکړئ."

کله چې مېلمستون ته ننوتو، د هغې ورځې غوندې نه وه چې د ناستې ست يې هم و نه کړ، څوکۍ ته يې اشاره وکړه او ويې ويل:

"کښېنئ."!

راياد مې شول چې يوه پوه ويلي يې وو: له هر چا سره چې مينه کوو، هغه بند دی چې د مقابل کس په زړه کې يې اچوو .

له ځان سره مې وويل :

"دا مهرباني هم د هغې مينې ترون دی چې ما ته يې راکړې ده، څکه لومړی ځل يې ولې دومره په ښه سترګه نه راته کتل."!

له ځان سره مې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه مینه هم زموږ د لحاظ له کبله وه، ګنې مادلن راسره مینه نه درلوده."

په ګستاخۍ سره مې وپوښتل:

"پر موږ د هغې تابلو د خرڅونې له کبله ستا پلا څومره ګټه غواړي؟"

یو څه غلې شوه، ویې ویل:

"د هغې تابلو خپله بیه درڅخه غواړو، خو اوس نه، زه به انتظار وکړم، کله چې دې زده کړې بشپړې شوې او ښې نومرې واخلې، که مو بیا ښې پیسې تر ګوتو کړې، چې د دې تابلو پیسې راکړای شئ، هغه وخت بیا ما ته خپلې روپۍ راکړئ."

ومې ویل:

"ښه به شي که د خپلې مهربانۍ په وجه مې پوه کړئ، دا مهرباني له دې کبله ده چې موږ غریب یو؟"

رنګ یې د الوبالو غوندې سور واوښت، په یوه لنډ نظر یې داسې راز راته ووایه، چې ما وانه وربد، خو زما زړه پوه شو او وایې وربد. په خیال کې رااوچت شوم، د هغې لاس مې ونیو او مچ مې کړ، وروسته تر دې چې دواړه غلي وو، ویې ویل:

"ته د هرې ښځې په وجود کې له مورنۍ مینې څخه لږ خبر یې."!

پرته له دې چې زما ځواب ته منتظره وي، همدغه راز د دې لپاره چې خپله پټه خواشینې پټه وساتي، اوچته شوه او ویې ویل:

"اجازه راکړئ چې تاسو ته پیانو وغږوم."

د سندرو د مجموعې د پاڼو په اړولو بوخته شوه، له نیکه مرغه زما د خوښې هنرمند(شوپن) یې وټاکه او هغه سندره یې وغږوله چې ما ته تر نورو زیاته ګرانه وه. ما دغه ټوټه تر سلو ځلو هم زیاته اورېدلې وه، خو هېڅ وخت مې په کې دومره سوز او درد نه و حس کړی. زه نه شم ویلای چې مادلن به استاده وه، یا به یې قدرت او مهارت درلود، خو که ووایم چې په مهربانۍ سره یې ساز غږاوه، نو داسې توري مې کارولي چې ببځایه به نه وي.

خو هغې نه یوازې په مهربانۍ سره ساز غږاوه، بلکې په مهربانۍ سره پر لارې تله، په مهربانۍ سره کښېناسته او اوچتېده. کتل، غږ او حرکات یې ټول مهربان وو.

ما په هغه وخت کې دومره خپګان درلود، که بل چا لرلای، غږ به یې زیات ښایسته کېده: هغه سندره مې دومره په سوز او شور سره ووېله چې ما یې تصور هم نه شو کولای، مادلن دوه وارې ساز بند کړ او ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"افرین."!

خو نه پوهېږم ولې داسې ښکارېدل لکه الیس هم چې زما غږ اوري او افرین راته وايي.

نورې سندرې مو هم وغږولې، ومو ویلې، د شوق او ذوق په نشه دومره مست وو چې بېخوده وو، وخت مو هېر و، د یوه ټوخي په غږ په خود شوو: د مادلن پلار کوټې ته راننوت او زموږ شا ته ودرېد. تر سلام او روغبړ وروسته يې پوښتنه وکړه:

"د هغې څوانۍ لپاره افسوس چې په ساز او آواز کې تېره شي، د هغو پیسو لپاره افسوس چې په بېځایه خیالونو ولګول شي، تاسې پوهېږئ، مادلن د هغه شپانه تابلو چې بېرته يې تاسو ته درلېږلې، زما څخه په څو روپیو رانیوله؟"

ګونګ او حیران پاتې وم.

ویې ویل:

"یو سل او پنځوس ډالره مې ترې ګټه واخیسته، له پنځوسو ډالرو څخه تېر شوم، ځکه چې بل چا دوه سوه ډالره ګټه راکوله. تاسې له دې نجلۍ څخه وپوښتئ چې د څه لپاره يې خپلې ذخیرې ته دومره ګټه ورسوله!! که مینه شوې وي، باید له دغه مرض څخه کار واخلي او له خپل کوژدن څخه ډالۍ تر لاسه کړي، نه دا چې یوازې دا ډالۍ ګانې ورکړي"...

مادلن په خبرو کې ورولوېده:

"پلار جانه! بس کړه."!

پلار يې وویل:

"ولې رښتیا وایم؟ نه مې پرېږدې چې خبرې وکړم."!

په خندا_ خندا له کوټې څخه دباندې ووت. ستونی مې له ژړا او د غیرت په چغو ډک و، په دې نیت مې د خدای په اماني لاس اوچت کړ، چې لاړ شم او هغه تابلو بېرته را ولېږم. خو مادلن په الوتي رنګ له زارۍ او بخښنې څخه په ډک نظر وویل:

"هیله کوم کښېنئ، زه درته کیسه وکړم."

وروسته تر دې چې يې د موسیقۍ کتاب کرار کت کړ او د پیانو تخته يې راکښته کړه، راغله ما ته نژدې کښېناسته، ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"پلار مې ښه سړی دی، خو يوازې هغه کوي چې بايد هوښيار وي، ماده پرستي وکړي، حال دا چې پوخ عقل او زياتې تجربې لري، که ماديات يې د زړه په درد ونه خوري، د بې ارزښتې ډېرې غوندې يې ليرې غورځوي، ټو ل عمر يې د خپل زړه په وژنه کې تېر کړی، خو زه پوهېږم چې زړه يې څنګه ژوندی دی، ډېر لږ کسان پيداکيږي چې د ده غوندې هنر وپېژني او د هنر نازکيو ته يې پام شي. دا څنګه امکان لري چې هنر پوه عقل دې له هنرپاله زړه سره تړاو ونه لري!

موږ د هنر او ادب ځينې استادان وينو چې عقلونه يې زړونو ته لاره نه لري، هغه څه چې يې له ادب او هنر څخه زده کړي، د ځانښودنې همدغه راز، مقام او مال ته د رسېدو لپاره يې په کار اچوي، لکه دا ټول نصيحتونه، پندونه، حکمت او ماناګانې چې تشې وسلې وي او دوی يې په خپله جګړه کې کاروي.

موږ بايد په ظاهر ونه غولېږو، ځکه چې بيا همدغه هوښيار او مادي خلك له نازکبينيو، هيلو، خوښيو، د زړونو له غمونو، يانې انساني ژوند (نه وچ مادي ژوند) څخه بې برخې نه دي. دوی د فطرت غوندې خپل زړونه زندان ته اچولي او خپل عقل يې لکه لوی کولپ د دغه زندان پر دروازه راځوړند کړی دی. بايد د زړه درد يې دوا کړو، ځکه چې د ظالم عقل له لاسه ډېرې خوارۍ ګالي.

پلار مې د ساز او آواز ډېر مينه وال دی، خو ده ته ارمان درېږي او وايي: هغه وخت چې د مادياتو په تر لاسه کولو کې لګېدی شي، موږ يې ولې په موسيقۍ کې تېر کړو، د ماده پرستۍ د مسلك له مخې وايي:

شعر، ګل، ساز او هنر زموږ دردونه، نه دوا کوي. زموږ هدف او هڅه بايد دا وي چې ښه وخورو، ښه واغوندو. خو زه باور لرم چې ځان تېر باسي،په زړه کې ښه پوهېږي چې ماده پرستي يوازې يو خيال دی، ځکه د ژوند مايه خو يوازې يوه ګوله وچه ډوډۍ او پلاستيکي خېمه هم کېدی شي. نور نو که هر څه غواړو ټول وهم او خيال دی. خو د ماده پرستانو خيال يو بې اروا جسم دی، خو د فکر د خاوندانو زړونه د ارواوو غوندې دي. هغه څه چې يوه ورځ بايد د بشر ماشومان د نېکمرغۍ او ودې پړاو ته ورسوي اروا او مانا ده، نه بې اروا جسم"...

يو څه نوره هم وغږېده، دا چې خپل کورني رازونه يې راته ويل، موخه يې دا وه چې ما په خپله دوستي او همرازي ومني.

د ادب غوښتنه داسې وه، چې بايد ما هم خپل رازونه ورته ويلای او د دوستۍ يوه نخښه مې ورسپارلای، هر څه چې مې فکر وکړ، له تېستۍ پرته، چې هغه هم مادلن ته څرګنده وه، په خپل کور کې مې بل راز ونه موند. د مادلن د پلار (توماس) د چلند په ليدو مې د اليس خوی او عادت په ذهن کې را ژوندی شو، ومې ويل:

"د نارينه وو ماده پرستي دومره حيرانوونکې نه ده، بلکې د ښځو ناوړه ده".

يوه شېبه چوپ پاتې شوم، ښايي پښېمانه به وم، چې ولې غواړم د اليس غيبت کوم. مادلن وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځکه چې ښځه نرم زړه لري او خدای (ج)د دې لپاره پيداکړې چې د نارينه د ډېرو زړونو تر منځ يو دېوال وي، که نه دنيا ورانېږي."

ومې ويل:

"اليس هغه نجلۍ ده چې هڅه کوي دغه نرم زړه د ډېرې غوندې کلك کړي، چې شعر، ساز او نور شفاف احساسات په کې لاره ونه مومي. که څه هم تاسو د خپل پلار په اړه ووېل: زه هم گومان کوم اليس لکه څنگه چې ده، داسې به نه وي."

غلی شوم. مادلن وپوهېده، چې څه حالت لرم، خو زه هغه وخت د ناپامۍ له کبله ونه پوهېدم چې مادلن مې په راز وپوهېده. ويې ويل:

"که ښځه مادي او ماده پرسته وي، هغه گل ده چې ځان په اغزي پورې نښلوي، تاسې کولای شئ د گل له وجود څخه هغه اغزي ليرې کړئ."

د دې راز په ويلو سره مې د زړه غوټه وسپړېده، د اليس د وجود له بڼ څخه مې اغزي، کرکه او تعصب ليرې کړل او ځان ته مې يو ښکلی جنت جوړ کړ. پر خپل بري زيات مغرور شوم، ځان مې له مادلن څخه موړ وليد. په گستاخۍ سره مې ووېل:

"په پلانۍ ورځ چې زما د زېږېدنې جشن ته راځئ، وبه گورئ چې اليس څومره ښکلې نجلۍ ده، څومره ښې خبرې کوي او خاندي"...

مرموزه موسکا يې وکړه او ويې ويل:

"هغه نجلۍ چې تاسو غوره کړې، کېدی شي ستاسو لپاره ښساري وي."

مادلن راته يوه ښوونکې او لارښوده وبرېښېده، چې ما ته د نېکمرغۍ لار راښيي، کله چې دې له ښوونکي څخه مننه وکړه، خپل مسئوليت دې تر سره کړ. ډېره مننه مې ترې وکړه او کور ته ستون شوم.

✽✽✽

د ډوډۍ په وخت کې مې د ورځې ټولې پېښې مور ته ووېلې. زه منتظر وم، چې هغه به د اليس په برخه کې د مادلن غوندې لارښوونه راته وکړي، خو هېڅ يې ونه ويل، يوه شېبه يې د هغو سندرو په باب راسره خبرې وکړې، چې د مادلن دوی کره مو ويلې وې، دا چې مادلن ولې دومره ښکلی ساز وهي، دې نتيجې ته ورسېده چې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هنري توکي د هنرمند د اروا استازي دي، غړوونکي يا سندرغاړي په ډېر قوت او لاسبري سره، لکه څنګه چې له هنر څخه تمه کېږي، په مورې کې شور او ځوږ را پاروي. که څوك دغه پارونه نه شي کولای، هغه مهربانه او کړېدلی زړه نه لري"...

خبره مې بلې خواته کش کړه او ومې ويل:

"دا امکان لري چې د چا خوی او خټه بدله کړو؟ ايا کېدی شي چې د مادلن له وينا سره سم د اليس له ګل وجود څخه د ماده پرستۍ اغزي ليرې کړو؟"

يوه څه چوپه پاتې شوه ويې ويل:

"مادلن ښه نجلۍ ده، دومره ښه، چې ته يې اوس نه شې درك کولای."

ومې ويل:

"اليس ولې د مادلن غوندې نه شي کېدی؟"

ويې ويل:

"افسوس چې خوی او طبيعت زموږ له واکه بهر دی، کنه هر چا به کولای شوای خپل ذات او فطرت له نيمګړتياوو او عيبونو څخه پاك کړي، هغه خلك چې کينه ګر او بېرحم دي، پوهېږې چې دا ټول کارونه يې عيبونه دي، نو ځکه له نورو څخه خپل عيب پټوي، نورو ته د پرهېزګارۍ درس ورکوي، خو څه ګټه لري؟ ځکه چې دوی د خپل جابر طبيعت په وړاندې هيڅ نه شي کولای، يوازې سن او تجربه طبيعت ته تر يوه حده بدلون ورکوي، په دې شرط چې له خدای (ج)څخه وغواړو موږ ته ښه او غوره لارښوونه وکړي."

ومې ويل:

"مينه، د سن او تجربې کار کوي، زه باور لرم د اليس طبيعت ساده او ښه دی، زما په خاطر به له هوسونو او ماده پرستۍ څخه لاس واخلي."

له دې وېرې چې بل ځواب وانه ورم او د لړزانده اميد دغه ودانۍ مې ونه نړېږي، اوچت شوم، د مور تندی مې ښکل کړ او خپلې کوټې ته لاړم.

※※※

هغه شپه او نورې شپې، په خوب او ويښه کې د مادلن هغه ملکوتي غږ او خبرې چې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښځه ګل ده، موږ په نرمۍ سره کولای شو له هغوی څخه اغزي ليرې کړو"، زموږ له هغو ويل شويو سندرو سره يو ځای کېدې او زه به يې له دې نړۍ څخه بلې خوا ته بېولم، په دې نوې نړۍ کې به مې چې هر څه ليدل د عيش او خوښۍ ځايونه به وو.

سبا مازيګر د برې په هيله شپه ځای (ليليې) ته لاړم، چې له اليس سره لوبه وکړم، خو هغه نه وه راغلې، له يوه او بل څخه مې د هغې پوښتنه وکړه، چې پرون او نن ولې اليس نه ده راغلې، ويې ويل :

"دا دوارې ورځې له "هانري" سره لاړه."

هانري نه شتمن و، نه ښايسته، چې زما د خپګان سبب شي، طب يې لوست، يوازېنۍ ښېګنه يې دا وه چې په ټولګي کې به اولنومره و، ډاډ مې درلود چې دی په دې فضيلت سره د اليس زړه نه شي خپلولای. خو بيا هم انديښمن شوم چې اليس ولې له هانري سره په چکر وتلې او له ما سره تر لوبې يې، هغه ته ترجيح ورکړې ده؟.!

له هغه ځايه راووتم، کله چې مې غوښتل په خپل موټر کې سپور شم، نه پوهېدم چېرې لاړ شم، د اليس شين موټر مې وليد چې د سړك پر غاړه ولاړ و. په دې ګومان چې اوس به يې درولی وي او دا به له دکان څخه څه رانيسي. خپل موټر مې هم د هغې د موټر څنګ ته ودراوه او منتظر شوم.

څه شېبه وروسته د هانري موټر هم راورسېد او د ليليې وره ته يې نژدې ودراوه،اليس راووته او ليليې ته ننوته. هانري راسره روغبړ وکړ او لاړ.

زه هم په اليس پسې ننوتم، لکه هېڅ کومه پېښه چې نه وي شوې، روغبړ مو سره وکړ او په لوبه بوخت شوو. د دې لپاره چې ځان ته مې ارامي وربخښلې وي، د مادلن نصيحت مې ياداوه: "ښځه ګل ده".يا به مې هغه سندره زمزمه کوله، چې د مادلن خوښېده. خو اليس راته غوږ نه نيوه، نه يې هم ستاينه کوله، کله چې مو دوې لوبې وکړې، لاړو او پر څوکۍ کښېناستو، ويې ويل:

"ما له ليرې وليدې چې زما د موټر څنګ ته ودرېدې، تا هم وليدم چې له هانري سره راغلمه، پوهېدلی به يې چې پرون هم ورسره تللې ومه، ولې دې ډك زړه نه تشوې او څه نه وايې؟ زه خو دې په څېره کې لولم، چې څومره بد حال لرې!

ومې ويل:

"زه په دې هکله څکه خبرې نه کوم چې ستا پر بدن باندې به دغه راټول شوي اغزي زه په خپل لاس ليرې کوم"...

يوه زوروره- ترخه خندا يې وکړه او زياته يې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځومره به ښه وای چې ته د خیال او خوب له دغې نړۍ څخه بهر راوتلای او ژوند ته دې په غور کتلای او پوهېدای چې ښځه په څه خوشحاله او راضي کولای شو. زه اقرار کوم چې ستا پر ښایست مینه یم، خو له نېکه مرغه چې په دې مینه کې مې خپل عقل له لاسه نه دی ورکړی او پوهېږم چې له ښکلا سره خوشحاله ژوند نه شو کولای؛ ښایست ژر له منځه ځي، مینه او هوس له ژونده بېل دي. ته روښانه راتلونکی نه لرې، ځکه تل په ساز، اواز، شعر، انځورګرۍ او نورو شیانو پسې فکر کوې، چې د نورو د خوښۍ، خو د هنرمند د بدمرغۍ سبب ګرځي.

سمه ده چې انجنیري به لولې، خو باور وکړه چې ته په دې شاعرانه طبعې سره کوم مقام ته نه شې رسېدای، شته به لاسته رانه وړې. هانري ښکلی نه دی، خو ښه درس وایي او پر طب مین دی، ټول خلك وایي چې یوه ورځ به یو لوی ډاکټر شي. زما عقل، د هغه بد رنګي ستا تر ښایست غوره ګڼي."

لکه تر ټول تریخ حقیقت چې اورم، ګنګس او وچ پاتې وم، د مادلن نصیحت او تسلي ته مې تکیه کړې وه، چې ونه لوېږم، دواړه غلي او په چورتونو کې لاهو وو، تر دې چې د الیس ژړا په خود کړم، تر لاس مې ونیوه او ومې ویل:

"ووایه ګرانې! ولې ژاړې؟"

ویې ویل:

"نه پوهېږم، څه وکړم. د عقل او زړه تر منځ راځوړنده یمه، وېرېږمه چې اخر د تېروتنې په توره کنده کې ونه لوېږمه، هیڅ نه پوهېږمه چې ښکلا راباندې ګرانه ده که شته؟"

ومې ویل:

"ته ځان ما ته راوسپاره، نېکمرغي له ما څخه وغواړه. قول درکوم چې له هره اړخه به دې خوشحاله او راضي ساتم."

یو څه فکر یې وکړ، ویې ویل:

"باور نه لرم"!...

اوچت شولو او په لوبې مو پیل وکړ.

☒☒☒

د شپې مې ټوله کیسه مور ته وکړه او دا مې هم ترې وپوښتل چې د مادلن لارښوونه څنګه پر الیس عملي کولای شم، یانې څه وکړم چې له دې ګل څخه دغه اغزي لیرې کړم؟

مور مې په شونډو کې موسکۍ شوه او ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زه نه پوهېږمه؛ ښه به دا وي چې له مادلن څخه وپوښتې."

موخه يې دا وه چې مادلن له ياده ونه باسم، د هغو دواړو نجونو صفات سره پرتله او يوه په کې غوره کړم. دا لارښوونه مې ومنله، خو پايله دا شوه چې دواړه داسې راته وبرېښېدې، لکه په يوه مخ کې دوې سترګې، هـېڅ توپير مې نه شواى کولاى. يوه مې تر بلې غوره نه شوه ګڼلاى .

اليس جسم وه، مادلن يې اروا. کله چې مې له اليس سره لوبه کوله، د مادلن غږ به مې اورېده، د هغې پخې او مهرباني خبرې مې اورېدې، کله چې به بيا مادلن پيانو غږوله او زه به يې شا ته ولاړ وم، سندره مې زمزمه کوله، د اليس اوږدې زلفې به مې ليدې چې پر اوږو به يې خورې وې، په خيال کې به مې د وېښته هر تار مچاوه او د زلفو هر ول ته مې په خپل اواز او سندره کې يوه چغه او يوه کړيکه ځايوله .

اليس داسې نه وه چې زه دې خپل زړه ورته تش کړم، زموږ خبرې اور او اوبه وې. کله چې به وخت ګوتو ته راغى، هغې ته مې د مينې، شعراو هنر خبرې کولې او د ازادۍ د جنت په ژبه به مې د شتو او بډايۍ څراغ ورته لګاوه.

په دې شوق چې دا ځل راسره ملګرې شوې، نو ټول به وسوځېدم، خو هغې به ناڅاپه د پوزخند او ملنډو سرې اوبه راباندې شيندلې، زه به يې مړ کړم. که يوه ورځ به راسره جوړه وه، بله ورځ به راسره ډېره ورانه وه، تر هغه وخته چې به مې د ماده پرستۍ زنځير ته غاړه نه ور نږدې کوله او ورتسليمېدم به نه، روغه به يې نه راسره کوله.

بيا يې هم راسره مينه درلوده، له هانري او له نورو مينانو څخه يې لاس اخيستى و. ما به هم د مادلن په باره کې هېڅ هم نه ورته ويل، ځکه راته څرګنده وه چې خومره ځانپرسته او حسوده ده، ﺁن زه به چې د خپلې مور په اړه غږېدم، په غوسه کېدله به .

خو مادلن داسې وه لکه خداى (ج)چې خپله يوه ملايکه زما د همرازۍ لپاره رالېږلې وي، زړه به مې ورته ټول تش کړ، زما او د اليس تر منځ چې به هر څه پېښ شوي وو، ټول به مې ورته ويل، له هغې څخه مې چاره غوښته، د هغې په سترګو کې مې د بېځايه غرور او ځانغوښتنې څرك نه ليده، ما به چې د هغې پرسينه دا تېره خنجر ښخاوه، خوارکۍ به دردونه ګالل، خو هيڅ يې هم نه ويل.

که د مادلن ښېګڼه او پراخ زړه نه واى، اليس نه شواى کولاى ما دومره وځوروي، ځکه هر ځل به چې د اليس په لاس ټپي کېدم، د مادلن په لاس به رغېدم، کله چې به د اليس له مينې څخه نهيلى کېدم، مادلن ته به تلم، د هغې له خلاصې ټنډې او صفا اروا څخه به مې د مينې، زغم او صبر درس اخيست، لا به هيله من کېدم چې کېدى شي يوه ورځ زما د صبر او زغم له کبله اليس د مادلن غوندې ښه او مينه ناکه شي.

اليس او مادلن، دواړو زده کړې ته هڅولم. دواړو غوښتل چې په پوهنتون کې اولنومره شم، کله چې ښوونځى او پوهنځى پايته ورسوم يوه ښه دنده ولرم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما به هم ډېره هڅه کوله؛ ځکه لومړنۍ موخه مې دا وه چې مور مې د کارونو له جنجاله بېغمه کړم او يوه کرونده ورته رانيسم، په دې توګه به يې د زړه ارمان پوره شي .

يوه ورځ مې مادلن ته د خپل بد قسمت او د پلار د ماتې کيسه کوله، ويې ويل:

"مور مې د دې لپاره چې ما په کار او کورنۍ سپما اموخته کړي، له شپږکلنۍ څخه به يې د کور کارونو ته هڅولم، هره ورځ به يې پيسې راکولې، ما به هغه پيسې راټولولې، اوس ډېرې شوې، له هغه وخته چې اوسنۍ دنده مې پيل کړې، نيمايي معاش مې پلار ته ورکوم او نوره يې ذخيره کوم، اوس مې ښايسته ډېرې پيسې سپمولې دي، که هر څومره دې په کار وي زه يې په پور درکوم، کله چې شتمن شوې، بيا يې راکړه."

ومې ويل:

"خدای (ﷻ)دې نه کړي، چې ستا دا قرباني ومنم، د هغې تابلو له کبله دې هم راباندې ډېر احسان پروت دی."

"_خو که زه ستا پر ځای وای، د خپلې مور په معاش به مې ګوزاره کوله، هغه بېساري هنري اثار به مې نه پلورل، که تاسې سختۍ وزغمئ، باور لرم چې مور به مو څه درته ونه وايي، ځکه ښه ښځه خپل کور په لږو پيسو هم چلوي، ستاسو مور ډېره ښه ښځه ده."

د مادلن نصيحت مې خپلې مور ته ووايه. خوښ يې شو، ويې خندل، سبا ته يې زموږ خدمتګاره مېرمن "ګوستاو" ته ځواب ورکړ، د کور کارونه مو خپل تر منځ ووېشل، ساده ډوډۍ به مو خوړله او غيرضروري شيان مو نه کارول. زما د کليزې لپاره مو چې کومه طرحه جوړه کړې وه، نوره هم وړه کړله، ومو ويل: که پر چا ګران يو، په دغه کوچنې محفل به هم قناعت وکړي.

د جشن ورځ راورسېده، په اليس پسې لاړم، هغه او د هغې پلار مې راوستل، ومې ليدل چې د اليس په ليدو مې د اکا د زوی "مېچل" سترګې وبرېښېدې او په سپين سترګۍ سره ورنژدې شو، زه هم وراندې شوم او بېواکه مې اليس د خپلې کوژدنې په توګه معرفي کړه، خو اليس راڅخه سترګې بلې خوا ته واړولې، خو ما ونه ليدل چې دغه اعلان مې پر هغې څه اغېز وکړ، په دې وخت کې مادلن او پلار يې (توماس) راننوتل، نور مېلمانه هم راغلل .

مور مې وويل:

"زموږ سږنی جشن ډېر ساده او کوچنی دی، خو په بدل کې يې مادلن لرو، چې تاسو ته به پيانو غږوي او ويليام به تاسو ته سندرې وايي."

ټولو په خوښۍ سره لاسونه وپړکول، ما او مادلن په ساز او سندرو پيل وکړ، له اليس او مېچل پرته چې په يوه کونج کې سره غږېدل، نورو خلکو راچاپېر کړي وو، افرينونه يې راته ويل. کله چې به سندره خلاصېده، بله سندره به يې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښته. کله چې ټول پر خپلو ځایونو کښېناستو، یو څو دقیقې خو زما د اواز او د مادلن د پیانو غږولو صفتونه روان وو. مور مې وویل:

"که د مادلن په خاطر کې هغه پټ او ښکلي سازونه واورئ، نوره به هم درته ګرانه شي."

له مور څخه مې تردې روښان نظر او نصیحت غوښتلای شو؟

خو زما د سر سترګې، د الیس پر ښکلا دومره مینې وې، چې نه یې پرېښودم د زړه په سترګو د مادلن د اروا جمال وګورم.

هغه شپه الیس، له مېچل سره زیاته نڅېده. زه د لومړي ځل لپاره د حسادت له درد سره اشنا شوم، ځکه چې هغې زیات مینه وال درلودل، خو تر اوسه داسې رقیب نه و پیدا شوی، چې د هغې زړه خپل کړي.

مېچل د نجونو د زړونو په خپلولو کې له هر چل او وسیلې څخه کار اخیست، ځکه چې په دې کار کې یې تجربه درلوده او د هغوی په غوښتنو ژر پوهېده. د خپلو شتو او بډایۍ په اړه به یې لاپې وهلې، نو ځکه مې باور درلود، چې الیس به یې هم په لومه کې بنده شي، ځکه هغه له ښکلا خوښونې سره_ سره د شتو په وړاندې بېواکه کېږي.

زما لپاره یوازېنی امید دا و چې باید د مېچل بېوفایۍ ته یې ځیره کړم او ورته ووایم چې زما د اکا زوی (مېچل) ستا په شان په سلګونو نجونې تېرایستلي او بیا یې خوشې کړې دي.

اټکل مې سم وخوت، سبا چې د لوبې لپاره لیلیې ته لاړم، راته ویې ویل:

"په الیس پسې یو ځوان راغی او بویې تله ."

له داسې حالت سره مخ شوم، چې پخوا مې نه ولیدلی، ستونی مې دومره له ژړا ډک شو، چې یو غوړپ اوبه مې هم نه شوای تېرولې. سترګې مې له اوښکو ډکې وې، خو یو څاڅکی هم ترې نه څڅېده، خوله مې د یوې ترخې موسکا له کبله خلاصه پاتې وه، هر څه به مې چې کول، نه راتولېده.

غوښتل مې غم مې مور ته ورسوم، خو په خیال کې مې ولیدل چې هغې د الیس او مادلن تر منځ ښه توپیر او قضاوت کړی، هغه پر حق ده. له دې کاره مې ډډه وکړه. غوښتل مې د مادلن دوی کره لاړ شم، داسې راته ښکارېدل لکه د یوه دښمن کره چې ځم !

خپلې کوټې ته لاړم او درس ته کښېناستم، ته وا سواد نه لرم، نه مې شول لوستلای، هر څه به مې چې لوستل، هېرېدل به مې. ډوډۍ ته د سر د درد په پلمه کښته نه شوم. ووېرېدم که له مور سره مخ شوم واك به مې له لاسه ووځي او ټولې خبرې به ورته وکړم، اوښکې به مې روانې شي او سلګۍ به ووهم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

الیس سبا، بل سبا هم لوبې ته رانغله، هر شېبه لا پسې خپه کېدم، درېیمه ورځ چې لیلیې ته لاړم، راته وویل شول چې:

"راغلې وه، تا ته یې یو لیك هم لیکلی."

یوه کونج ته لاړم او په لړزانده لاسونو مې لیك پرانیست: لیکلي یې وو :

"ګرانه ویلیامه! ګناه ستا وه، هغه شپه دې ولې په خپل سر د خپلې کوژدنې په توګه معرفي کړم! آیا ستا له ناخرګند راتلونکي او زما د شتو خوښونې له مینې سره زمونږ واده لېونتوب نه دی! داسې ښکاري لکه ته چې غواړې زما وجود تر خپل هوس قربان کړې، یا لکه زه چې غواړم خپل ژوند تر لنډمهالې ښکلا ځار کړم.

ایا عقل او انصاف دا بېرحمې منلای شي؟ کله چې دې بې له وجې زه خپله کوژدنه وبللم، دومره درته په غوسه شوم، چې نژدې و له کوره ووځم، یا هم چغې کړم او ووایم چې:

"ویلیام دروغ وایي."!

ستا د اکا زوی "مېچل" وپوهېد چې په څه حال کې یمه. له حیرانۍ سره یې وپوښتلم چې څومره وخت کېږي تاسو کوژده کړې؟

ما ورته وویل:

"هېڅ وخت نه کېږي"...

بیا یې راته وویل:

"راځه چې سره کښېنو او خبرې وکړو، غواړم حقایق درته څرګند کړم."

غوښتل یې ستاسو د غریبۍ په هکله راته ووایي، خو ما وویل پوهېږمه. د هغه خوله مې ور بنده کړه. بیا یې د خپل ژوند کیسه راواخیسته، ومې لیدل چې رښتیا وایي، ځکه ما یې پلار یوازې په نوم پېژانده. هغه مې د دایه دوست دی، د هغه په اړه مې لږ پخواني معلومات درلودل.

مېچل راته وویل چې زه یې په څو مېلمستیاوو کې لیدلې یمه، زړه یې راباندې بایللی او هڅه یې دا وه چې په سم وخت کې مې ځان ته وغواړي.

ته خو ماپېژنې او پوهېږې چې د غریبۍ ژوند راته مرګ دی. نو ځکه مې په هغه مجلس کې مېچل ته د واده خبره یاده کړه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په حقیقت کې پر تا ورحمېدمه او له خپل وجود څخه مې یو دروند بار لیرې کړ. ته باور لرې چې زه دې د حُسن مینه واله یم او زیات راباندې ګران یې، کاشکې مې دا مینه او لېوالتیا نه خرابولای، که څه هم زه ښکلاپرسته نه ومه، خو بیا مو هم نه شوای کولای ښه ژوند ولرو، ځکه ته له ښځو څخه زیاتې غوښتنې لرې: نه یوازې غواړې چې مېرمن دې ښکلې وي، بلکې دا تمه هم ترې لرې چې د څپو، د ورمو، زمزمو او مرغانو په نغمو هم وپوهېږي او تا ته یې وژباړي، تر ټولو سخته یې لا دا چې ستا سره د شعر او موسیقۍ په غېږ کې ژوند وکړي !

رښتیا؛ خپل ښایست ولې دومره ګران پلورې! وېره لرم چې دا ګرانه متاع به دې کوم رانیوونکی ونه مومي او همداسې به پاتې شي. ولې دې "مارګرېت" او "والانتین" چې دواړه ستا میناني دي، ونه ټاکلې؟

ښايي زما ښکلا ونه لرې، خو له نېکه مرغه چې یوه هم زما غوندې له بداېتوب سره مینه نه لرې او یوازې پر ښکلا میناني دي. که ته تر نورو شیانو شعر او موسیقۍ ته ترجېح ورکوې، ولې مادلن، چې هغه شپه یې ښه پیانو وهله نه خپلوې. ما یې په سترګو کې ولوستل چې تا غواړي .

ګومان کوم ستا په بېلتون کې به یو څه وخت وځورېږم، خو د عقل او ارادې په ځواك به پر دې کړاو لاسبرې شمه، ته هم باید د نارینتوب په قوت ځان خواشینۍ ته ورنه کړې، ځکه معشوقې ته رښتینی مین هغه څوك دی، چې خپله معشوقه بل چا ته وسپارلای شي، خو خپه نه شي. په دنیا کې معشوقې ډېرې دي، خپلې غوښتنې دې لږې کړه، ځان ته یوه داسې معشوقه ولټوه چې د ژوند له کچې سره دې برابره وي .

له بده مرغه، هغه څه چې طبیعت په تا کې زیات پیدا کړي، راڼه احساسات او زیاتې هیلې دي او هغه څه چې یې لږ درکړي، منطق او تجمل دی. له ټولو بد یې دا حُسن، صورت، ښکلی اندام او ښایست دی، چې تا نه پرېږدي، خپل ځان وپېژني.

په هر حال، زه دې نېکمرغي غواړمه. ته اوس نه شې کولای پهلوان شې او د دنیا او تقدیر لارې بدلې او ما خپله کړې، دعا کوم چې دنیا ستا له هیلې سره سمه پر مخ لاړه شي.

د دې لپاره چې یو بل ونه وینو او د یو بل مینه او عادتونه له یاده وباسو، همدغه راز له خپلې خوښې وړ نجلۍ: مارګرېت یا والانتین سره مینه وکړې، زه د لوبې دا ځای د تل لپاره پرېږدم."

ستا دوسته الیس

▯▯▯

په کړس_کړس مې وخندل، ومې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"الیس! بېغمه واوسه، زما په شان د ټينګې ارادې خاوندان ستا په شان د معشوقو په تګ نه خوابدي کېږي....!

په بېړه د مادلن کور ته لاړم، خو زنګ مې ونه واهه، یوه شېبه هملته ودرېدم، بېرته خپل کور ته راغلم او د کار مېز ته کښېناستم، لکه څراغ مې چې رڼا ونه لري، کوټه مې دومره تیاره وه چې په سختۍ سره مې ساه کښله.

له هر کتاب څخه مې یو غږ، یوه چغه، یوه خندا او یوه کړیکه اورېده، ټولو په طنز، پېغور او کنايې سره راته ویل:

"ته ښکلی نه يې، ته بدرنګه يې. یوه ښکلې نجلۍ هم درسره مینه نه لري، ګنې الیس به یوازې نه پرېښودې او مېچل ته به نه تله". . . !

اوچت شوم او ځان ته مې په هنداره کې وکتل، ځان ته مې وکتل، چې څومره وېروونکی او بدرنګه يم. دواړې سترګې مې د ړندو غونډې وې، د ماتو شمعو غونډې زما په مخ کې ښخې شوې وې، وېښتان مې د مارانو غونډې سره پېچل شوي وو او زما د وژنې لپاره راکښته ځوړند وو! . . . له هنداري څخه مې سترګې واړولې، چيغې مې کړې:

"دا زه نه يم، بل څوك دی". . . .!

له دې وېرې چې لېونی نه شم، له ورځنيو جامو سره یو ځای پر خپل کټ وغزېدم او بړستن مې پر ځان راکش کړه، له ځان سره مې وويل:

"زه باید نارينه واوسم! که یوه الیس ما ونه غواړي، تر هغې سل نورې ښکلې ما غواړي . . الیس یوه ښایسته مجسمه ده، خو اروا نه لري، چې زما سره والوزي، زړه نه لري، چې ذوق او هنر ته يې ورکړي. څومره ښه شول چې مېچل دغه بار راڅخه واخیست، پرېږده چې دوی لاړ شي او ګران بیه شیان رانیسي. که څوك د مادلن غونډې په یوه انځور کې نندارہ ونه کړای شي او په هره څنډه کې يې سلګونو حُسنونه ونه ويني، له هر جمال سره ونه وايي او وايې نه وري، د مينې له شرابو څخه مست نه شي، که په خپل کور کې ډېرې ښې تابلوګانې ولري، بيا هم ګټه نه لري. که څوك د مادلن غونډې د سپوږمۍ غلې زارۍ وا نه وري، نه شي کولای، د هغې غونډې پیانو وغږوي. که تر ټولو ښه پیانو هم وي.

څومره ښه شوه چې د الیس دروند بار راڅخه لیرې شو، تر دې وروسته به د ښکې غونډې د مادلن پر وزر راځړېږم او تل به د خوښيو په آسمان کې یم. . . .

خو دغو خيالونو زما دخاطر توپان غلی نه کړ، په ما کې یوه چغه اوچته شوه:

"یوه نجلۍ هم د الیس غونډې ښکلې نه ده، که هغه دې ونه غواړي، له نورو څه ګيله". . . .

کله چې د ماښام د ډوډۍ غږ وشو، پوه شوم چې ډېره موده کېږي، ژاړم. سترګې مې تکې سرې وې او پر اننګو مې د اوښکو نخښې ښکارېدې. نه مې غوښتل چې مور مې په دې رمز وپوهېږي. ځکه څو ځلې يې راته ویلي وو:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا د پلار، له شکایت، ژړا او عجز څخه بد راتلل، ته باید هېڅکله هم ونه ژاړې، ځکه چې اروا دې ځپل کېږي . . . ."

څومره چې مې کولای شول، سترګې مې ومېنځلې، له زینو څخه راکښته شوم، خو داسې مې وانګېرله چې مخ مې له ژړا او چغو ډک دی، په ورین تندي سره مې مور ښکل کړه، له دې وېرې چې ژړا رانه شي، د خبرو جرئت مې نه درلود، یوه شېبه یې په غور سره راوکتل، سترګې او خوله یې د حیرانۍ له کبله خلاصې پاتې شوې، خو څه یې ونه ویل او سترګې یې راڅخه واړولې.

هغه یوازېنی کس چې زما پر ټپ یې مرهم اېښودلای شول، ما ته مخامخ ناست و، خو په خپل خیال کې مې خپل پلار لیده چې په ارامې، مغرورانه او درنې څېرې سره مېز ته ناست دی. ماته ګوري چې هسې نه زوی یې د نارینتوب له اصولو سرغړونه وکړي.

په زړه کې مې چغه کړه:

"ای مورې! راورسېږه، زه نه پوهېږم څه حال لرم! له نېکه مرغه د ټلیفون زنګ اوچت شو، ګومان مې وکړ، الیس ده، پښېمانه شوې به وي، خپل غرور پر ځان مین کړم، اوچت نه شوم، مور مې اوچته شوه، وامې ورېدل چې ویل یې:

"ښه دی . . . دا څه وایې . . . زه به ترې وپوښتم . . . ډېره مننه". . . .

راغله او کښېناسته، ویې ویل:

"مادلن ستا پوښتنه راڅخه کوله، ویل یې ځو ورځې کېږي ستا څخه بې خبره ده، ولې دې د مادلن دوی کره، د نه تګ په اړه نه راته ویل؟"

سر مې کښته نیولی و، حیران وم چې څه ځواب ورکړم.

ویې ویل:

"داسې ښکاري چې خپه یې، کومه خبره خو به نه وي؟ ولې نه غږېږې؟ که پوه شم چې راباندې باور نه لرې، ډېره به خپه شم". . . .

ومې ویل:

"وبخښه، ګومان مې وکړ که یې درته ووایم، ښایي ګومان وکړې کوم نکل درته کوم، الیس پرېښودم او له مېچل سره لاړه". . . .

ټوله کیسه مې ټکي پر ټکي ورته تېره کړه، ومې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

..."اوس ووایه، څه وکړم؟"

سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، زیاته یې کړه:

"افسوس چې خدای یو کس ته ښکلا او نېکي دواړه په یوه اندازه نه ورکوي، په دې هیله چې یو وجود به دغه دواړه نعمتونه ولري، باید ارزښتمن عمر ضایع نه کړو، ښه شو چې الیس نور په ځان پسې راونه کښلې او ژر یې ازاد کړې. ټول خلك پوهېږي چې په دې نړۍ کې اصلي هوسایي او نېکمرغي ښه دوست دی، نه ښکلی صورت. زیات خلك تېروځي او خیال کوي، څومره چې ښایسته وي، هومره مهربانه او وفاداره هم دي. یانې سیرت، په صورت کې ویني. دوی غلط کار کوي، دوی نه پوهېږي چې تر دغو تېرایستونکو ګلونو لاندې څومره زهرجن اغزي پټ دي، ما خو نه دي لیدلي چې د صورت جمال دې، د سیرت د حُسن ځای ونیسي او د نېکمرغۍ مایه دې وي، ښه خوی او مهربانه زړه د جمال او ښایست ځای نیولای شي".

ومې وپوښتل:

"امکان لري چې مادلن دې وکولای شي، زما په زړه کې د الیس ځای ونیسي؟"

"ـیقین لرم، همدا اوس هم ستا د زړه په سترګو مادلن تر الیس ښکلې ده. هغه څه چې موږ نېکمرغۍ ته ورلنډوي، د زړه سترګې دي، نه د سر سترګې".

اوچت شوم، د ذوق او خوښۍ له کبله مې مور ښکل کړه، ومې ویل:

"نه راته وایې چې باید مادلن راباندې ګرانه وي؟"

یوه تته موسکا یې وکړه او ویې ویل:

"له خپل زړه څخه وپوښته."!

مادلن ته مې ټلیفون وکړ او ومې ویل:

"سبا مازیګر دې لیدو ته درځم."!

□ □ □

سره له دې چې ټوله ورځ مې د الیس له وجود څخه د ښکلا او ښېګڼو مهم ټکي راټولول او مادلن ته مې ورکول او د مینې مزې مې ترې غوڅول، بیا به مې هم زړه په زاریوــ زاریو را څخه غوښتل چې مېچل ته یو لیك ولیکم او الیس وروسپارم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې لیکل:

"د اکا زو: مېچله! څرنګه چې تا پېژنم او پوهېږم چې د زړونو مینې هېڅ او لوبه ګڼې، نو باور لرم چې زما په مقابل کې له خپلې ګناه او هغه اور څخه بې خبر یې چې په ما کې دې لګولدی. نیمه ګناه دې دربخښم، له نیمې نورې څخه دې سترګې پټوم. په دې شرط چې زما ګرانه الیس خوشحاله وساتې. ما که نه شوای کولای، ته یې کولای شې .

الیس د هغې هیلو ته ورسوه، د هغې زړه په حسرت او غم کې مه پرېږده، خپله پرېشاني هم په هغه ښکلي صورت کې واچوه، که الیس سره مینه نه لرې، البته چې نه یې لرې، د ښکلاپالنې او هنر په خاطر دغه زړه او هغه صورت سره یو کړه. خو ته ، یوه ګرانبیه مرغلره په یوه ښکلې ګوتمۍ کې ښخوې، یو ښکلی انځور په یوه زرین او ښکلي قاب کې اچوې، دنګې مانۍ ته په یوه شنه او سمسور باغ کې ځای ورکوې.

تا د الیس جمال د ستورو په منځ کې د سپوږمۍ په شان، د هغې د هیلو په اسمان کې کښېنوه، ورته وګوره، کله چې یې زړه خوشحاله او صورت یې ورسره هماهنګ شو، ځومره ښکلې کېږي، ستا څخه به ډېره خوشحاله واوسم .

ستا د اکا زوی ویلیام

❖❖❖

د دې لپاره چې د الیس ځای راته خالي ونه برېښي، د لوبې ډګر ته نه لاړم، هر مازیګر به مې له مادلن سره په موسیقۍ یا هنري بحثونو تېراوه. له مېچل سره مې د الیس د کوژدې خبر مادلن ته ورکړ، هېڅ خواشیني مې ونه ښوده، خو هغې د خپلو خبرو په منځ کې ځینې اشارې وکړې، چې کېدی شي زما د زړه له حاله خبره شوې وي. د ساري په توګه ویل به یې :

"په دنیا کې ښکلي زیات دي، د هېچا په کیسه کې هم باید نه شو."

یا به یې ویل :

"که څوك له خپلې هیلې سره سم د ژوند ملګری ونه مومي، دوه کسان یې بدمرغه کړي دي"....

یوه ورځ یې زما له مور سره په همدې اړه بحث راواخیست، ویې پوښتل :

"دی مازیګر څه کوي او چېرې ځي؟"

مور مې وویل:

"د کور کار کوي، نور نو یوازې وي."

رنګ یې سور واوښت، بیا یې راته وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"که خبره وای، نو هېڅکله به مې ته، له خپلې مور څخه نه بېلولای، که ستا مور هم له مورې سره وي، ښه به نه وي؟"

دا خبره مې مور ته وکړه. تر هغې ورځ وروسته به مادلن په اوونۍ کې دوې ورځې زموږ کره راتله، زياتره وخت به مو په هنري بحثونو تېرېده. ما د خپلې مور او مادلن له مجلس څخه دومره څه زده کړل، چې له هېڅ ښوونکي يا کتاب څخه مې نه وو زده کړي. لکه دوی چې له دوو خواوو څخه زما د ژوند پر توره ځمکه رڼا خپره کړي، هر خوا راته روښانه او ستونزې راته اسانه شوې. لکه دوې جادوګرې ارواوې چې د خبرو په جادو يو وچ او سوځنده ډاګ په سمسور بڼ بدل کړي، ټوله نړۍ راته بې اغزی ګل ښکارېده، ټول ګناهونه راڅخه تښتېدل او زه ډېر ښه کېدم.

څومره به چې د هغو مجلسونو له کبله، د ځانپالنې او نامهربانۍ له زنځيرونو خلاصېدم، دومره به مې د اروا هنداره صفا کېدله.

د اليس د راوا مرغۍ به مې ليده چې تکه سپينه او ښکلې ده، په اسمان کې الوزي او ښکلې سندرې بولي: وايي زما د شتو خوښونې ګناه وبخښئ، آيا تاسې له هرې ښکلې سره مينه نه کوئ؟ زه هم له هر ښکلي څيز سره مينه کوم .

تاسې واياست چې محبوب مو اروا لري او ژوندی دی، راشئ زما زړه وپوښتئ، د هر ښکلي شي لپاره زما له بدن څخه وځي، هر ښکلي څيز ته مينه او اروا ورپه برخه کوي....

هر ښکلي څيز به اليس رايادوله، هغې به هم زما پر فکرونو او خيالونو خپل سيوری غوړاوه. مادلن به مې د اليس په بڼه ليدله، د مادلن په غږ کې به مې د اليس ښکلی غږ اورېده، کله چې به له مادلن او مور سره مې په مجلس اخته وم، د اليس څېره به مې سترګو ته ودرېده چې د سپوږمۍ غوندې به راښکاره شوه او پر موږ به يې رڼا کوله، زه به يې ډېر وخت له ځانه سره بوخت کړی وم او له مجلس څخه به بې خبره پاتې کېدم.

☒☒☒

دغه حالت يوه کال ته وغزېد. وبرېدم چې د روزګار بدې سترګې راوانه وړي، د هرې ورځې په تېرېدو سره به اليس راته سپېڅلې او ښکلې ښکارېده، د دې ترڅنګ به د مادلن له عالي او منونکې اروا سره بلدېدم، مور به مې هم، لکه په يوه کتاب چې نه يم پوهېدلی، هر ځل د هغې ملکوتي اخلاق، راته بيانول.

له دې خبرو سره_ سره مې بيا هم له مادلن سره د واده او مينې خبره ياده نه کړه، خو هر ځل به مو چې سترګې سره وجنګېدې، يا به مو کومه سندره ويله، نو هغه به د مينې، دوستۍ، وفا او ترون غزل وه، لکه زموږ زړونه چې زموږ څخه په پټه پخه ژمنه سره کړې وي او سره ويلې يې وي، چې موږ له دې پرته له دنيا څخه عيش، هوساېي او بل څه نه غواړو. په خو په دې وخت کې زموږ د بدمرغۍ لپاره د روزګار لاسونه رااوږده شول:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مادلن پلار "توماس" چې باید له خپل هر ګام او هرې ساه څخه ګټه اوچته کړي، خپله لور يې نه وه هېره کړې، څو ځلې زموږ د ساز او اواز مجلس ته راغی، په تريو تندي کښېناست او ولاړ شو. باور مې درلود چې زه يې د غريبۍ له کبله بد راځم، تر هغه وروسته چې مادلن هغه تابلو بېرته ترېنه رانيوله او زموږ کره يې راوړله، زه يې ډېر بد راتلم .

خو زه د هغه لاروي غونډې وم چې پر خپله لاره توره ورېځ ويني، خو بيا هم خپله لاره وهي. ما به ځان ناګاره اچاوه. يوه ورځ چې د مادلن دوی کره وم، پلار يې يو ځوان راوست، هغه يې مادلن ته د "موريس" په نوم معرفي کړ. ويې ويل:

"دغه ځوان په کم عمر کې خپلې زده کړې د اقتصاد په څانګه کې بشپړې کړي، تر موږ په تجارت کې زياته تجربه لري."

له دې ستاينې وروسته يې ما ته د پوزخند په انداز راوکتل، داسې ښکارېدل لکه مادلن ته چې وايي:

"دوی سره پرتله کړه، دا چې ما درته ټاکلی غوره دی، که ستا هغه؟"

زړه مې په زوره ودرزېد، ځکه د موريس ستاينه چې مې واورېده هغه تر ما ډېر ځواکمن او لوړ و، کله چې د مادلن پلار "توماس"، د موريس د ځلاندو او ښو کارونو په باره کې خبرې وکړې، هغه يې هم ځان ستاينې ته وهڅاوه، بيا يې خپله لور پيانو وهلو ته وهڅوله، که څه هم تر دې مخکې يې د هغې پيانو وهل نه خوښېدل.

ما چې په خيال کې، د موريس له کبله ماتې خوړلې وه دومره مات او خواشينی وم چې د سندرو شوق مې نه و پاتې، پوهېدم که په هغه حال کې خوله خلاصه کړم، بله ماتې به هم راپه برخه شي. په همدې فکرونو او شکونو کې راښکېل وم، چې موريس اوچت شو، د مادلن شا ته ودرېد او په سندرو ويلو يې پيل وکړ.

غږ يې تر ماډېر قوي او خوږ لګېده، زه يې ګردسره مات کړم، په هغه حال کې چې د موريس له خولې هره جمله راوتله، داسې راته ښکارېده، لکه ما چې ملامتوي، ويل به يې:

"ولې دې دومره انتظار وکړ؟ مادلن دې ولې ځان ته ونه غوښته؛ دومره ځنډ د څه لپاره و؟ ايا ستا دا تمه وه چې مادلن، د اليس غونډې ښکلې شي، يا اليس به بېرته پښېمانه شي او ستا پښو ته به ولوېږي؟ يا دې په دې خاطر صبر وکړ چې زه راشم او مادلن درڅخه واخلم؟ اوس زما غونډې رقيب په وړاندې له ماتې او شرم پرته بله چاره نه لري."!

مور مې دا دوه درې ځلې کېږي، چې د زياتو کارونو په پلمه د مادلن دوی کره نه راځې. ګنې هغه ورځ به دومره مات او نه ذليلېدم.

د موريس تر سندرو ويلو وروسته چې يې هرڅومره راباندې د سندرو ويلو ټينګار وکړ، ما ونه منل، ځکه پوهېدم چې غږ به مې کمزوری او لړزانده وي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله ماته اروا مې کور ته راوړله؛ هغه څه چې مې د موريس له کبله ليدلي وو، مور ته وويل. خو د ځان پر ماتې مې اقرار ونه کړ، هغه تر لږ سوال و ځواب وروسته وپوهېده چې څه حال لرم، ويې ويل:

"که مادلن درڅخه بوځي، ستا خوابدي به په څه کې وي؟ تا خو يې صورت او اندام نه خوښاوه".

ومې ويل:

"همداسې ده."

خو په زړه کې مې يوه غوغا اوچته شوه چې:

"ته له ځانه واېې، داسې نه ده"....

⊠⊠⊠

دغه غوغا مې د خوب ځای ته يووړه، لاړم چې ويده شم، خو هغه څه چې مې د خوب په ځای کې ونه موندل، خوب و. د عقل او زړه تر لږې شخړې وروسته مې ناڅاپه د خاطر په اسمان کې د مادلن جمال د سپوږمۍ په بڼه راښکاره شو، مخ يې د هوښ، ذوق، ارامۍ او درنښت په ګاڼه ښکلی شوی و، دومره ښکلې شوې وه چې د نړۍ ټولو ښکلو يې سيالي نه شوه کولای .

ورته ومې ويل:

"ته تر اليس ښه يې، ته سر تر پښو اروا يې، د پيدايښت په کارځای کې يې ستا اروا تر هر صورت او مخ ښکلې جوړه کړې، خو افسوس چې زما د باطن سترګې ړندې وې او ستا دا دومره ښېګڼې مې نه ليدې."

هو! ما نه ليدل، ځکه رقيب راغی، د تيارو ورېځو غونډې يې زما سپوږمۍ غلا کړه. هی ارمان! ولې نه پوهېدم چې مادلن راباندې ګرانه ده!

هغه ورځ چې ورسره موزيم ته لاړم، د يوه چيني قفس په وړاندې ودرېدم او ستاينه مې کوله، خو مادلن راته ونه ويل چې په دې قفس کې يو بل ښکلی څيز هم پټ دی، چې ښکلا ترحد زياته ده او هغه د چيني هنرمند حساسه اروا ده. هغه وخت مې دا خبره له مادلن څخه واورېده. په دې شېبه کې يې د وجود په قفس کې ښکلې او هنرمنده اروا راڅرګنده شوه، ومې ليدل چې تر هر چا ښکلې ده، نو ما يې ولې لاس مچ نه کړ او د واده وړانديز مې ورته ونه کړ؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ځور او عذاب له کبله ډېر ستړی شوم، په دې ګومان چې لا مې وخت له لاسه نه دی وتلی، په خیال کې له موریس (د مادلن له نوي دوست) سره مخ شوم.

ورته ومې ویل:

"که ته تر ما اوچت یې، زه تر تا ښکلی یم، که ستا غږ قوي دی، زما غږ بیا ښکلی او زړه راکښونکی دی؛ تا ولې پر خپل استعداد ویاړ وکړ او لاپې دې ووهلې! ته نه پوهېږې چې مادلن ځان ستاینه نه خوښوي؟ تا چې هغه ایرانۍ غالۍ سره اړوله_ رااړوله د دې پر ځای چې د هغو ښکلو نقشونو په هکله څه ووایې، په لندن، پاریس او نیویارک کې دې د دغو غالیو د بیو په اړه خبرې وکړې، تا هېڅ ونه لیدل چې مادلن ځمکې ته سترګې ونیولې او هېڅ یې هم ونه ویل"....!

له موریس سره په شخړه بوخت وم، چې خوب راباندې راغی. په خوب کې مې ولیدل چې مادلن زما خوا نیولې او وایي:

"زما نه هېرېږي، هغه ورځ چې په هغه هنري ننداړتون کې د تابلوګانو په کتنې بوخت وو، ستاینې او نیوکې مو کولې، تا راته کرار وویل: ولې یې تر هرې تابلو لاندې د هغې بیه لیکلې؟ دوی نه پوهېږي، چې که هنر ته بیه کښېښودل شي، داسې مانا ورکوي لکه یوه ښکلې نجلۍ چې پر ځان بیه ږدي، هنر ناڅاپه پر ځمکه لوېږي؟

ما ستا له دې نظر څخه خوند واخیست، ومې خندل، هماغسې خندا چې زما په اننګو کې ژور ځای جوړوي او ستا ډېر خوښېږي ...

هو! پلار مې موریس خوښوي، ځکه چې پیسې پیدا کولای شي، خو زه تا غواړمه، که څه هم پیسې او شته نه لرې، بیا دې هم غواړمه، هغه ورځ مې چې په هغه موزیم کې د یوه هنري اثر په هکله خبرې وکړې تا راته وویل :

ستا له ستاینې سره سم مې اروا وزرونه پیداکوي او الوزي، د دغو انځورونو، شنو ونو او تاندو څانګو ته ورځي او د انځور د اروا له مرغۍ سره یو کېږي او د هغوی د زړونو له حاله خبرېږي، په دې توګه پوهېږي چې څه ډول مینه او څه هیله ولري؟

ما بیا وخندل او تا زما باړخوګانو ته وکتل ...

موریس کله کولای شي زما خندا وګوري. هغه کله زما د خندا په مانا پوهېږي او زما په باړخوګانو کې د ژور ځای په پیداکېدو سره یې ذوق نه تخنېږي."

▯▯▯

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:

"ای د نېکۍ پرښتې! اې ښکلې مادلنې! که تا په خپلې دې ژبې زما مات زړه نه رغولای او زما مرسته دې نه کولای، زه به په هماغه لومړۍ ماتې کې، چې د رقیب له لاسه رارسېدلې وه، مات شوی وم .

سبا دې خواستګارۍ ته درځم، زه دې د پلار یا موریس له دښمنۍ څخه نه وېرېږم.

☒☒☒

سبا سهار د دې جنتي خوب له کبله زیات خوشحاله پاڅېدم، ځان مې تیار کړ. لاړم چې پر مور باندې مې د دې تصمیم زېری وکړم، غوښتل مې ور پرانیزم، پر مخامخ لویې هنداري مې سترګې ولګېدې، خپل ځان مې ولید، څومره ډېر غني حُسن او ښکلا مې درلوده! څکه چې په خیال کې مې مادلن خپل تر څنګ ولیده، ووېرېدم چې زه ولې تر هغې دومره ښایسته یم!

ناڅاپه متوجه شوم، هغه څه چې زما د نېکمرغۍ په لار کې خنډ شوي، همدغه هنداره ده، پوه شوم چې کله به مې هر سهار یا ماښام ځان په کې لیده، نو یوه شیطان به راته ویل:

"ته خپله بدرنګي نه وینې! څومره افسوس! ته جمال او مینه د ځان په پرتله د کم سړي پښو ته اچوې! دغه حُسن او ښکلا دې، له ځان غوندې کس پرته، بل چا ته مه ورسپاره" ...

خو ارمان چې ښکلا، زموږ د نېکمرغۍ پر لار څومره لوی خنډ ده. چغه مې کړه چې:

"ای هندارې! تر دې زیات نه تېر وځم او ستا په لومه کې نه بندېږم، ځم او تر دې وروسته د مادلن په اروا کې تر ځان ښکلی کس ګورم."

ور مې په زوره بند کړ او له هندارې څخه مې مور ته پناه یووړه.

ومې ویل:

"مورجانې! ستا هیله مې ترسره کړه، ما خپل تصمیم ونیو، غواړم چې مادلن ځان ته وکړم."

په دې تمه وم چې خوشحالي وکړي او مخ مې مچ کړي، بیا مبارکي راکړي. یو څه شېبه یې فکر وکړ، بیا یې وویل:

"راته ووایه څنګه دې، دغه کار ته زړه ښه کړ، څه خیالونه دې وکړي؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ویښه او خوب کې مې له ذهنه تېر شوي خیالونه ورته وویل، آن له هنداري سره مې خپلې خبرې اترې هم ورته یادې کړې.

ویې ویل:

"دا تصمیم دې زما خوښ نه شو، ځکه چې نېکمرغه کوي دې نه."

حیران شوم، مخ ته یې ځیر شوم .

ویې ویل:

"ځکه یې نه خوښوم چې ته په طبیعي حالت کې نه یې، ته د رقابت په اور کې سوځې، ته مادلن د دوستۍ او ملګرتیا لپاره نه غواړې، بلکې غواړې د رقیب له منګولو یې راوباسې.

هو! مورې د ژوند په سفر کې دوست ته زیاته اړتیا لرو، د دې لارې ملګری باید ستا هم خویه او تا ته په عادتونو کې درنژدې وي. په مادلن کې دا ټول صفات شته، خو ستا ځوان زړه لا دې حقیقت ته نه دی رسېدلی او په دې اړتیا نه دی پوهېدلی. ستا دغه هیله او سوز د رقابت له کبله دی، د رقابت اور ډېر ژر مري، اوس وګوره که د رقابت له حس پرته دغه کار ته تیار شوی یې، زه کومه خبره نه لرمه، ځکه د مادلن غوندې ښه نجلۍ نه پیداکېږي، زما خوښه نه ده چې د دغې پرښتې وجود تر خپل هوس او رقابت قربان کړې."

په دې نصیحت ډېر وځورېدم، د دې لپاره چې خبره رالنډه کړم، ومې ویل:

"موریس په ما کې د یوې ورکې مینې اور نه دی بل کړی، بلکې د دې رقابت له کبله مې پر ذهن باندې د هیلو غوړېدلی شال خپرې شوی او د مادلن ښېره راته نوره هم څرګنده شوې ده".

اوچت شوم مور مې ښکل کړه، غوښتل مې د پوهنځي پر لوري رهي شم.

ویې ویل:

"نن ستا لپاره یو لیک هم رارسېدلی، د لیکونو په صندوق کې پروت و، په دالېز کې مې پر مېز باندې ایښی دی."

باوري شوم چې د مادلن لیک به وي، غواړې ما ته ډاډ راکړي. د شوق له کبله مې ستونی ډک شو، خو کله چې مې لیک رااوچت کړ، ومې لید د هغې له خوا، نه و. غوښتل مې لیرې یې وغورځوم، خو خط وویل :

"ما پېژنې"....!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ببره مې ليك پرانيست، ټول ليك مې تر نظر تېر کړ، د اليس ليك و. لکه ناڅاپه چې د مادلن د وجود جنت راباندې بند شي يا ... يې يوې کندې ته له غورځېدو څخه وساتلم. لکه د برېښنا لوڅ مزی مې چې په لاس کې نيولی وي، د اليس په ليك مې لاسونه رېږدېدل .

ليکلي يې وو:

"ګرانه ويليامه! په دې يوه کال کې چې درڅخه لېرې يمه، پوهېدمه چې ته مې يوازېنی دوست يې. مېچل ته دې چې ليك ليکلی و، پوهېږې څه وخت يې راکړ؟ اووه مياشتې وروسته، ياني هغه وخت چې نور نو له ما څخه مور و او غوښتل يې ما له ځانه څخه وشړي.

څومره ډېرې شپې او ورځې مې هغه ليك ولوست او بېلابېل وختونه مې، کله ستا پر ښېګڼو ژړل، کله به مې ستا پر ساده ګۍ خندل. کله به مې ستا له لاسه چغه کړه، چې ته ولې په خپل ځان کې د دې لوېې کمزورۍ درملنه نه کوې، ته ولې هغسې نه کېږې، لکه زه چې غواړم !

زما سره مينه نه لرې، پر ما مين نه يې! د مينې په ځواك کولای شو، د اسمان اروا هم ځمکې ته راکښته کړو او له حقيقت سره يې اشنا کړو! څه وکړم چې ته مې يو خيال خوښوونکی او بې ارادې انسان وليدې، ستا څخه مې زړه صبر کړ او له مېچل سره لاړم .

هغه ستا غوندې نه و، مېچل هغه څوك دی چې زه يې غواړم. فکر، خيال او عمل يې نوی دی، لکه څنګه چې پوهېږې په څو برخو کې کار کوي، په ټولو کې بريالی هم دی. يقين لرم چې پلار به يې تر ټولو شتمن شي .

خو... افسوس چې په مينه نه پوهېږي، دی د زړه کار هم د مادي کارونو غوندې ساده ګڼي. تا به ويل چې: له مادي انسان څخه بايد د معنويت غوښتنه ونه کړو. ته تېروتنه کوې، زما مور و پلار دواړه مادي وو، خو دواړو ډېره توده مينه سره درلوده، خو زه بخت نه لرم... مېچل ما هم بې اروا متاع ګڼي او ګومان کوي چې کولای شي له ما څخه هم مادي استفاده وکړي، ياني لکه انار غوندې مې اوبه وځبېښي، بيا مې لېرې وغورځوي.

څو مياشتې يې راسره لوبه وکړه، اخر پوه شو چې زه خپل ځان، له مينې پرته د بل شي په بدل کې نه پلورم. خو هغه مينه چې په زړو او ګانو پسوللې وي. کله چې پوه شو زه له واده پرته بل نيت نه لرم، ستا کاغذ يې راکړ او ستا ډېره ستاينه يې راته وکړه، په مقصد يې وپوهېدم، نو ځکه سره بېل شوو .

هغه وخت مې د خپل درد دوا يوازې دا ليده چې راشم او ستا پښو ته ولوېږم، خو يو دوې ورځې مې د دې خيال پر ضد مبارزه وکړه، پر ځان واکمنه شومه، ځکه که تا داسې مغلوبه ليدای، ډېره ارزانه به دې رانيولای، که مينه دې نه کمېدلای، نو درناوی خو به دې راته لږېده."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دی اوس تر څو میاشتو درد او رنځ وروسته د پخوا غونډې پر ځان واکمنه او ازاده شوې یمه، اوس کولای شم تا وګورم. ښایي هغه مینه ناك راتلونکی بیا راژوندی کړم... ایا کېدی شي ته هم ځان، اصلاح کړې؟

زه په پنځلسو ورځو کې درځم په ... ورځ او... بجو به د لوبو هماغه ډګر ته درشم، ته هم راشه."

ستا دوسته الیس

☒☒☒

د لیك په لوستلو سره مې په زړه کې یو لوی توپان راژوندی شو: د فکر ځپې مې پر یو بل اوښتې او چغې یې وهلې، یوې ځپې ته به مې ځان نه و رسولی، چې بلې به یې ځای نیوه.

په دې توپان او ځوږ کې چې مې د مور نصیحت له هر فکر سره مل و، چې ویل یې:

"هسې نه چې له مادلن څخه دې د واده غوښتنه، د موریس د رقابت زېږنده وي."!

دغه فکر مې دومره زیات سترګو ته ودرېد، چې اخر مې پر زړه کښېناست. بیا زما په باور بدل شو. یو پټ اواز مې غوږ ته راته او ویل یې :

"الیس دې یوازېنۍ مینه ده، ځکه چې په یوه پلمه یې ځان د مېچل له منګولو خلاص کړ او ستا ځولۍ ته درلوېده. سړی باید له موریس سره د رقابت په اور کې ځان ونه سوځي، بلکې باید الیس خپله کړي، هسې دې خپل ژوند نه بربادوي."

بیا هغه اواز اوچت شو، غوښتل یې نورې خبرې وکړي او مادلن ملامته کړي، د هغې بد ووایي، خو ما غوږونه ټینګ ونیول.

هغه ورځ وختې کور ته لاړم او له مور څخه مې هیله وکړه، چې د ماښام تر ډوډۍ مخکې راسره خبرې وکړي. ویې منله او مېز ته کښېناستله.

رنګ یې الوتی و او سترې ښکارېده، د روغتیا پوښتنه مې یې وکړه.

ویې ویل:

"ښه یمه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه شوم چې په دې شپو کې يې زما د ستونزې د اوارې لپاره زيات فکر کړی او ځوربدلې ده. د اليس ليك مې ورته په لاس کې کښېښود. ويې لوست. بېرته يې راکړ .

ومې پوښتله:

"که ته زما پرځای وای، اليس به دې ټاکلای، که مادلن؟"

ويې ويل"

"که ستا پرځای وای، صبر به مې کاوه چې له تجربو او طبيعت څخه مرسته وغواړم، بيړه به مې نه کوله."

ومې ويل:

"ته کومه يوه خوښوې؟"

ويې ويل:

"مادلن، هغه د مينې او هوسايۍ لپاره پيدا شوې او اليس د هوس او شور پارولو لپاره. ما ته د خپلو تجربو له مخې، هوسايي تر شر او شور غوره برېښي."

ومې ويل:

"د اليس پر ځای بايد راته مادلن ليك ليکلای، زه يې ونه ليدم چې د موريس له لاسه خومره وځورېدم، د ټليفون له لارې خو يې بايد ډاډ راکولای، دغه دروند بار يې بايد راڅخه ليرې کولای!....

خو هغه پر حق ده، ځکه چې په دې دومره وخت کې مې ورته د واده وړانديز ونه کړ! گومان مې کاوه چې هغه مينه ناك كاته، هغه مينه ناکې سندرې، چې زموږ زړونه يې خړوبول او زموږ سترگې يې له اوښکو ډکولې، زموږ تر منځ زموږ د احساساتو، مينې او وفا د پيغام ښې ترجمانانې وې، لکه چې تېر وتلی يم."

يوه ترخه موسکا يې وکړه او ويې ويل:

"ستا لهجه طبيعي نه ده، که اليس دغه ليك نه درته ليکلای، تا به په دې ژبه د مادلن په اړه خبرې نه کولای."

وشرمېدم او غلی شوم، يوه شېبه دواړه غلي وو.

ومې پوښتله:

"د څه په باب فکر کوې؟"

ويې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"افسوس چې مادلن نه پېژني او د هغې د اروا پراختیا درته معلومه نه ده، هغه یو پراخ سمندر دی. نه! ما سمه تشبېه ونه کړه، ځکه چې سمندر د توپان له کبله پرېشانه کېږي، مادلن اورشیندونکی غر دی چې له بهر څخه ارام او سوړ ښکاري، خو په زړه کې اېشي.

که له هغې سره دې په هره ژبه ژمنه کړې وي، لکه له یوه ټینګ غره سره دې چې تړون کړی وي، که ته مات شې هغه به تل پر ځای پاتې وي."

په زړه کې مې چغې پورته شوې:

"کاشکې الیس هم داسې سره سینه او زغم لرلای"....

مور مې ولیدم چې په څنګه عذاب کې یم.

ویې ویل:

"زړه مې ډېر دربانديې سوځي، ځکه چې هغه دواړه کسان یوې چارې او پناه ته اړتیا لري: الیس له غوسې او قهر څخه ژر لیرې تښتي او د خپلې خوښۍ لپاره له یوې بلې وسیلې څخه کار اخلي. خو مادلن د غره غوندې ده، پرخپل ځای درنه ولاړه ده، ډېرې ستونزې او کړاوونه ګالي او زغمي یې. خو ته یوه بې بادبانه بېړۍ یې چې په ګرداب کې لوېدلې یې."

ومې پوښتل:

"ولې ته د دې بېړۍ چلوونکې نه یې؟"

یوه تته خندا یې په شونډو کې وځغلېده، په حسرت سره یې سر وښوراوه، خو هېڅ یې ونه ویل. مانا یې دا وه چې راته ویل یې:

"زما خبرې به څه ګټه ولري"....!

ومې ویل:

"مورجانې! څه وکړم له خیال څخه مې الیس او مادلن نه بېلېږي."!

ویې ویل:

"صبر وکړه چې روزګار لاس رااوړد کړي او دوی سره بېل کړي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

د الیس د رارسېدو ورځ چې څومره رانژدې کېده، هومره به مې ځان د مادلن له بنده خلاصاوه او له ځان سره مې ویل:

"د الیس غوندې ښکلې نجلۍ، د مېچل غوندې له زورور رقیب او چالاکه کس څخه راتښتېدلې او ستا لمن ته ځان اچوي، د موریس له رقابت او د مادلن د تلو له کبله ولې خوابدی یې!؟ "

مادلن ته مې د موریس په هکله هېڅ هم ونه ویل.

د نورو وختونو په پرتله مې ورسره ښه چلند کاوه، ځکه چې د الیس له لوري مې زړه ډاډه و. خو مور مې خواشینې ښکارېده، د شپې له ډوډۍ وروسته به ډېر ژر خپلې کوټې ته تله. ما له دې وېرې چې زما له کبله خپه نه وي، ټول حقیقت ورته وایه، ځان مې ورته زیات خوښ ښوده، خو څه ګټه به یې نه درلوده، ځکه چې لا به مړاوې او رنځوره ښکارېده.

له بده مرغه زه دومره د راتلونکي او د خپل بري په سوچ کې ډوب وم، چې د مور رنځ راته کوچنی او لنډمهاله برېښېده .

ما هغه وروستۍ ورځې چې لا زما او د الیس تر منځ فاصله وه، داسې تېرولې لکه مسافر چې په هر ګام کې خپل محبوب ته نژدې کېږي، په شور او مستۍ سره مې ګامونه اوچتول. له موریس سره مې، چې د مادلن دوی کره به د ساز او اواز لپاره راته، داسې چلند کاوه لکه یو بریالی کس چې د ځوانمردۍ او بخښنې چم کوي، پر هغه زیات مهربانه شوی وم.

یوه شپه ټاکل شوې وه چې مادلن زموږ کره راشي، وځنډېده، مور مې ورته په اندېښنه کې وه.

ومې خندل او ومې ویل:

"له موریس سره به اخته وي."

د مور په څېره کې مې ولوستل چې زما په دې بې ادبۍ زیاته خوابدې شوې اوچته شوه او د مادلن دوی کره یې زنګ وواهه. کله چې یې د هغې نوم په خوله واخیست او له هغه لوري یې ځواب واورېد، پر خپل ځای هك- حیراته پاتې شوه.

ومې پوښتله:

"ووایه څه شوي دي؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلی یې وکېښ او ویې ویل:

"د مادلن پلار (توماس) سکته کړې ده."

سرونه مو ځوړند پاتې شول، تر څه چوپتیا وروسته هر یو خپلې خونې ته لاړو .

د مادلن په درد و غم وځورېدم، خو بیا هم په دې خبره مې زړه لږ خوشحاله کړ، چې: که خپل پلار یې له لاسه ورکړ، په بدل کې زیات شته ورته په میراث پاتې شول او د موریس غوندې د یوه مین په شتوالي کې به د پلار د مړینې غم ډېر ژر هېر کړي، خپل عیش به کوي.

بیا مې دا استدلال هم وکړ چې مادلن زما څخه مړه او خړوبه ده، له خدایه دغه غواړي چې تړې لاس واخلم. ما هم ځان الیس ته وسپاره او هوسا شوم.

سبا مې له مور سره د مادلن دوی کره لاړم، د هغې د پلار په جنازه کې مو ګډون وکړ، موریس هم هلته و، لکه د هغوی د کورنۍ غړی چې وي، کارونه یې ترسره کول .

مادلن د تل په شان غلې وه، که څوك به له پېښې خبر نه و، د هغې له څېرې څخه به یې د دومره لوی غم اټکل نه شو کولای.

د هغې دغه سړه سینه او زغم مې د هغې بې محبتي وګڼله او مور ته مې هم په دې اړه وویل.

مور مې خپلې اوښکې وچې کړې او ویې ویل :

"لویه او درنه اروا خپل غم نورو ته نه څرګندوي، کله چې ټول ویده شي، له خدای (ج)پرته مو بل څوك ناره نه اوري او بل څوك د داغدارو خلکو د اوښکو سېل نهویني. هغه خوارکۍ به د خپل عزیز د بېلتون له کبله څومره غمونه لري او څومره زارۍ به کوي"....

پوه شوم چې مور مې د خپل زړه کیسه راته کوي، پوه شوم چې څومره ډېرې شپې یې زما د پلار په بېلتانه کې ژړلي، چغې یې وهلي، خو زه به په خوب کې وم!

ټول بدن مې په ګناه کې ډوب شو، خو نه پوهېږم چې ما یې ولې لاسونه او پښې ورښکل نه کړې، ولې مې بخښنه ونه غوښته! نه پوهېږم زامن ولې خپلو میندو ته خپلې ګناوې ورپې شیې. د دې لپاره: کله چې یې د میندو د وجود د جنت دروازې پر مخ بندې شي، دوی یې په یاد وینې وژاړي.

هغه وخت زړه کې الیس، د مور، مادلن او د دنیا دنورو نعمتونو ځای نیولی و، د بري په نشه مست وم، له خپلې نېکمرغۍ پرته مې د بله څه په اړه سوچ نه کاوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

ورځې که ښې وي، که بدې، تېرېږي. ټاکل شوې ورځ راورسېده، په خوشحاله زړه او هيله من ذهن سره د لوبې ډګر ته لاړم. اليس په خپل موټر کې راته په تمه وه، نه يې غوښتل چې له ما پرته ډګر ته ننوځي. کله چې يې وليدم راکښته شوه، په مهربانه نظر يې بخښنه وغوښته، هر څه چې يې کړي وو، ومې بخښله.

کله چې مو لاسونه سره ورکړل او په ګډه د لوبو ډګر ته ننوتو، له هرې خوا د خوښۍ اوازونه اوچتېدل. خلکو ويل :

"څومره ښکلې جوړه! زموږ بادوري ګلونه ببرته چمن ته راستانه شول"....

له ټولو سره غږېدو، خندل مو، ته وا موږ په يوازېتوب کې د يو بل په خبرو وېرېږو او نه غواړو په يوازېتوب کې سره خواله وکړو. په لوبه بوخت شوو، دوه ساعته ولوبېدو. کله به د عادت له مخې تر هغې ونې لاندې کښېناستو او خبرې به مو سره کولې، يو بل ته مو کتل، خو چا به جرئت نه کاوه چې مقابل لوري ته د کښېناستو وړانديز وکړي. ټول وخت مو په لوبې تېر شو، د تېر وخت او د هغې د جفا په اړه مو يوه خبره هم ونه کړه. په وروستي وخت کې اليس روانېده او خپل موټر يې چالان کړ، راته ويې ويل:

"سبا به بيا خبرې وکړو"...

☒☒☒

هغه شپه د مادلن وار و، زموږ کره راغله، خو د مور حالت مې زيات خراب شو، خپلې کوټې ته لاړه، زه او مادلن يوازې پاتې شوو .

راته ويې ويل:

"ته پوهېږې چې د مور ناروغي دې ولې پسې زياتېږي، او دومره زياته کمزورې شوې ده؟"

ځواب مې ورکړ:

"د دې لپاره چې نه غواړي ځان ډاکټر ته وښيي."

سترګې يې پر ځمکه وګنډلې، هيڅ يې هم ونه ويل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې پوښتله:

"ته تر دې مخکې زما د مور په ناروغۍ خبره وې؟"

لږه غلې شوه، په ماته ـ ماته ژبه یې وویل:

"له بده مرغه وینم... چې دا جنتي ښځه هره ورځ لا رنځوره کېږي... باید د دې ناروغۍ علت ولټوې، ښايي زه یې اجازه ونه لرم" ...

غوښتل مې بله پوښتنه وکړم. خو هغه اوچته شوه، خدای په امانی یې وکړ او لاړه .

د مور د کوټې ور مې وټکاوه. ځواب یې رانه کړ. په دې ګومان چې ښايي ویده به وي، پرې مې ښوده او خپلې کوټې ته لاړم.

له الیس سره د بې ګټې کتنې له کبله داسې وم، لکه د پروړو پر درمند چې باد ولګېږي .

فکر مې سره پاشلی و، نه یې پرېښودم چې څه شېبه د مور په باب سوچ وکړم او پوه شم چې ولې هره ورځ لارنځوره ښکاري، مادلن یې ولې د ناروغۍ علت راته ونه وایه او هماغسې اوچته شوه، لاړه؟

دومره اندېښمن وم چې نه مې شول کولای غور وکړم، الیس ولې ځان زما غېږې ته وانه چاوه او ویې نه ویل :

"تر دې وروسته ستا یم."

له مېچل سره یې ټکر نه دی راغلی، که له هغه څخه یې اړیکې نه دي پرې کړي؟

په دې ګرداب کې یوازېنی غږ چې ما اورېده، د الیس ژمنه وه چې سهار ته به راځي .

سبا ته الیس راغله او په لوبه مو پیل وکړ، خو فکر یې خراب و، لوبه یې هم سمه نه شوه کولای. یو پاو وخت لا نه و تېر چې ویې ویل:

"راځه هلته پر څوکۍ کښېنو، خبرې وکړو".

دواړه کښېناستو، تر ډېره وخته غلي وو .

ویې ویل:

"ولې خبرې نه کوې؟ ولې په دې دومره موده کې بدل شوی نه یې، ما ګومان کاوه چې تر دې یونیم کال وروسته به د نارینه غوندې شوی یې او د نارینتوب صفات به دې پیداکړي وي. خو اوس دې وینم چې لا ماشوم یې او وې."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه یو زده کوونکی چې کورنی کار یې نه وي کړی او د ښوونکي په وړاندې حیران ولاړ وي، زه هم هماغسې وم. هېڅ څواب مې نه درلود. سر یې کښته ونیو او ویې ویل:

"ما تمه درلوده، د راتلونکي وخت یو ښکلی انځور به دې جوړ کړی وي او زما په لیدو یې راته وړاندې کړې؛ ګومان مې کاوه چې د بېلتون په اور کې به پوخ شوی یې، ته پوهېږې چې زما هوسناك زړه په کومو شیانو خوشحالېږي؟.

خو؛ له بده مرغه وینم چې بیا هم د پخوا په شان ګومان کوې دغه ښایست دې د هر څه څواب ورکولای شي! ته ګومان کوې چې ستا ښاست زه له مېچل څخه واخیستم او تا ته یې درکړم"...!

کله چې یوه تکه سره منه د نرمۍ، عطر او خوږوالي لپاره سپینوځ او خولې ته یې وړئ، که ناڅاپه د ډېرې غوندې کلکه شي او غاښ مو درمات کړي. څومره به حیران شئ؟

که د مینې، خوشحالۍ او تفریح لپاره د یوه دوست کره ځئ، کله چې کښېنئ، هغه په غوړېدلې څېرې سره د ښو خوړو، پر ځای تاسو ته د شکنجې او عذاب اسباب راوړي، تاسو ته به څه ډول خپګان درپېښ شي؟

زه د الیس د خبرو په اورېدو، هماغسې وم، زړه مې رېږدېده او ژبه مې بنده شوې وه.

الیس وخندل او ویې ویل:

"ګومان کوم د کار د خبرو پر ځای دې راته څو غزلونه جوړ کړي، غواړې راته ویې وایې."!

ومې ویل:

"رښتیا وایم؛ ستا په تلو مې دومره غمجن وم، که په ژبه مې ویلای، تر ټولو ښه شعر به کېده؛ ستا تر تلو وروسته یوه شېبه هم د پیسو او مادیاتو په فکر کې نه شوم، څکه چې له تا پرته مې پیسو او شتو ته ضرورت نه درلود."

ویې ویل:

"ښه شو چې رښتیا دې وویله، که دې نه ویلای، ما هم له دې پرته بل فکر نه کاوه. که له دې پرته مې بل سوچ کولای هغه به خوب، خیال او یوه تشه هیله وه .

په دې وروستیو ورځو کې مې چې تیصمیم ونیو، له مېچل څخه بېله شم، خوب مې ولید چې ته په یوه ښکلي کور کې اوسې، ما ته دې غېږه خلاصه کړه او پرته له دې چې څه وواېې د کار دفتر ته دې بوتلم، هلته په دېوال کې یو لوی اوسپنیز صندوق ښخ شوی وي، هغه پرانیزې او وواېې: دا ټول شته دي، ټول جواهر، سره زر او سکې دي، دا مې د مینې په زور پیدا کړي، ټول تا ته درکوم...

یوه شېبه وروسته مې ولیدل چې دواړه په کلیسا کې د کشیش په وړاندې ښځه او مېړه شوي یو"....

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خبرې کولې خو ما نه اورېدل او په خيال کې مې ليدل چې زما د خاطر له اسمان څخه يوه پرښته راکښته شوه، د دې پر ځای چې ما په خپلو وزرونو کې واخلي او اسمان ته مې وخېژوي، خپل وزرونه تويوي او زما څخه غواړي چې هغه نازنين وجود په طلايي زنځيرونو او قيمتي ډبرو وترم!... زه ډېر ورته حيران وم.

اليس وويل:

"څه فکر کوې، ولې حيران يې؟"

ومې ويل:

"افسوس! مېچل دې پر هغو شتو او فعاليت سر ببره ولې پرېښود؟"

بل افسوس مې دا هم و چې هغې ته مې ونه ويل چې د دې په شوق کې مې مور او مادلن ته ځومره بېوفايي او ځور ورساوه.

ويې ويل:

"که ستا غوندې مې په شاعري نه کولای، په بېځايه خبرو او د زړه ماشومولي ته نه تسلمېدای، مېچل به مې له لاسه نه ورکاوه؛ نه پوهېږم چې د عقل او منطق خلاف مې ولې د هغه پر هوس او لالهانده نظرونو ګوتنېونه وکړه او په دې توګه مې يو خوشحاله او له عيش څخه ډك ژوند له لاسه وکړ."

زما لاس يې ونيو او په بل لاس يې له خپلو باړخوګانو څخه اوښکې پاکې کړې.

پوه شوم چې ورباندې ګران يم، خو خپل د شتو خوښونې سرکښ طبيعت، نه شي قابو کولای.

ومې ويل:

"که زه يو کار وکړم چې مېچل راشي او ستا پښو ته ولوېږي، تا وغواړي، ايا زما څخه به راضي شې؟"

د دې لپاره چې له مادلن سره مې د جفا جبران کړی وي او د مور له هيلو سره مې سم چلند کړی وي، غوښتل مې اليس له ځانه بېله کړم او بل چا ته يې وسپارم.

خو هغې وويل:

"باور لرم مېچل يا بل څوك كه زما بدن يوسي، زما اروا نه شي وړای، دغه اروا به تل د مينې په بند کې وي. ته ښه يې، د مينې وړ يې، خو حيف دی چې ستا شاعرانه او لطيفه اروا دې له اغزن او نېښداره وجود څخه په عذاب کې وي".

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ مې له مېچل څخه وخت وغوښت او لیدو ته یې ورغلم .

ومې ویل:

"راغلم چې د الیس په هکله درسره خبرې وکړم".

ویې ویل:

"باور لرم چې غواړې د هغې په باب ما ملامت کړې، ټول ساده خلك ستا غوندې فکر کوي، له دې ناخبره چې ښځه د بورا غوندې پر هر ګل کښېني، هغه څوك چې پر بورا زړه بایلي او غواړي په خپله خوښه یې روانه کړي، لېونی دی. خو زړه دې ډاډه ساته، ما الیس پرې اینښې ده او قول درکوم چې بیا به یې یاده نه کړم."

ومې ویل:

"زه راغلی یم ستا څخه هیله وکړم، چې دغه غوڅ شوی پیوند بیا سره ونښلوې."

ویې خندل، ګومان یې کاوه چې ورسره ټوکې کوم، سترګه یې ووهله.

خو د مجبورۍ له کبله مې ټوله کیسه ورته وکړه.

ویې ویل:

"نن تر دې زیات وخت نه لرم، سبا شپه د... په کور کې یو جشن دی، ډېر خوندور دی، زه کولای شم یو بل تن هم له ځانه سره بوځم. سبا شپه اته بجې راشه، هغه جشن ته به لاړ شو، هلته به درته وښیم چې زه باید ولې د خپل ګران اکا د زوی هیله ومنم."

هغه شپه د جاپاني قربانیانو په سوچ کې شوم، چې په ډېر شوق او مینه یې د خپل هېواد په ساتنه کې د مرګ کندې ته ځانونه اچول .

غوښتل مې پوه شم چې د قرباني،سوز، بېلتون او وېرې له ذوقه سرې ته څه پېښېږي، ګومان مې وکړ چې دا به یو ډول ترخه او خواږه شربت وي چې روزګار یې زما په ستوني کې راڅڅوي .

پوهېدم چې مېچل ته د الیس سپارل تر ځان سپارلو په کمه نه دي، خو د مور د روغتیا تصور مې بیا دغه قرباني اسانه او ښکلې کوله. باور مې درلود که مور مې وپوهېږي چې له الیس څخه مې لاس اخیستی او غواړم له مادلن سره د ژوندانه تړون وکړم، له لاسه تللی ځواك به بیا تر لاسه او اننګي به یې د ګلونو غوندې تازه شي .

خو په دې ګومان چې مادلن زما پر ځای رقیب غوره ګڼلی او کار له کاره تېر دی، د ژغورنې وروستۍ کړۍ هم راڅخه لیرې ښکارېده، زه د حیرانۍ او خواشینۍ په سمندر کې ډوبېدم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته مې مور ناروغه وه او د سهار د چايو لپار رانغله. مازديگر يې لکه چې ناروغي لا زياته شوې وه، کله چې له خياطۍ څخه راغله، خپلې کوټې ته ننوتله او ور يې په ځان پسې بند کړ. يوازې مې له مېچل سره مېلمستيا ته د تلو لپاره ترې اجازه واخيستای شوه.

ومې ويل:

"کېدی شي ناوخته راشم."

□ □ □

پر ټاکل شوي ساعت له مېچل سره مېلمستيا ته لاړم. د بڼ له وره څخه ننوتو، حېران شوو، ځکه چې هره خوا تياره وه. کله چې څو گامه وړاندې لاړو او په يوه سړك ورتاو شوو، يو گيوتن (د انسان د سر پرې کولو لپاره د فرانسويانو يوه آله) مو وليده، چې پښو ته يې يو په وينو سور سر پروت و او شا وخوا يې د وينو څو څاڅکي ښکارېدل. يوه شنه تت ځراغ دغه منظره نوره هم کرك پارونکې کوله.

د بل سړك په موړ کې مو يو بل موجود وليد، چې په اوږدو گوتو کې يې يو جارو نيولی او د مېلمنو پر کاليو يې راکشاوه. ښځو چغې وهلې او گامونه يې تېزول، د هغه موجود مخ د اس غوندې و، د شنه ځراغ په رڼا کې يې د مړي رنگ خپلاوه .

نه پوهېږم د هغې منظرې په ليدو مې ولې د بدن وېښتان نېغ ودرېدل. د ودانۍ دروازې ته نژدې مو پر سر او بدن يو شی ولگېد. ومو ليدل، يو لوی مار له ونې راځوړند و او خوله يې خلاصوله چې ومو چيچې. ځانونه مو دالېز ته واچول، دالېز نيم تياره و، دوه_ درې گامه چې وړاندې لاړو، له يوه تابوت سره مخامخ شوو چې يو مړی په کې پروت و.

لکه چې په دې کور کې په سلگونو ښځې او نارينه شکنجه کوي، دومره پارونکې او وېروونکې اوازونه اوچت وو، چې د سړي په بدن کې يې وينه وچوله.

له زينو څخه پاس وختو، په زينو کې د غنو ځالې بندې وې، چې لويې_ لويې غڼې په کې کښته پورته تلې.

د پاس منزل دالېز ته ننوتو، يو کوچنی لوښ ماشوم يې پر تخته ځملولی و، له تختې څخه تېره سيخونه د ماشوم پر بدن ننوتلې وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوي نيمه تياري کوټې ته ننوتلو، درې- څلور کسيز مېزونه سره نامنظم ښکارېدل، د کړکيو اکثره هنداري ماتې وې او په زړو- دودوهلو کاغذونو يې د کړکيو سوري پټ کړي وو، د کوټې پر دېوالونو، شرمښکی، لړمان، ماران او نور موجودات ګرځېدل.

مېچل نه غوښتل چې تر دې زيات حيران پاتې شم.

ويې ويل:

"دغه کروندګر د ذوق خاوند دی، د هنر د بازار تودولو لپاره يې ځينې هنرمندان راټول کړي او له هغوی څخه يې غوښتي چې دغه طرحه جوړه کړي، که يې د خوښې وړ کوم مخکښ ليکوال د کليزې پر لمانځنه ځومره لګښت راځي، هغه ټولې پيسې د هنرمندانو جيبونو ته لوېږي، اوس يې هم يو د خوښې د ليکوال په ياده يوه مېلمستيا جوړه کړې. بله دا چې غوښتل يې دغه جشن بېساری وي. زموږ کوربه هغه سړی دی چې د مېز تر څنګ ناست دی، لکه دی چې هم مېلمه وي، د چا هرکلی نه کوي، ځکه دی وايي هر څوك بايد ځان کوربه وګڼي.

مېچل بيا بلنليك راوښود، چې د شعر په ژبه و.

ويې ويل:

"يوازې يې د دې شعر شاعر ته څلور زره ډالره ورکړي او او دغه جشن ته يې (د اروا جشن) نوم ورکړی، ځکه چې دغه کور له څو کلونو راهيسې تش و، چا په کې ژوند نه کاوه، د عوامو په عقيده دغه کور د ارواوو استوګنځی دی. لنډه دا چې دغه جشن په حقيقت کې عجيب او بېساری دی، چې د هنرمندانو ساعت په کې تېرېږي."

مېلمانه ډلې_ ډلې راتلل. مېچل، زيات مېلمانه پېژندل او ما ته يې هم رامعرفي کول. ټول د پوهې او ادب مخکښان، همدغه راز د مينې او نورو هنرونو نامتو ستوري وو. هر څوك به په خپله خوښه هر ځای کښېناست او له خلکو سره به يې خبرې کولې.

زه راغلی وم چې له مېچل سره د اليس په باب خبرې وکړم، خو په هغه عجيب چاپېريال کې مې خپل ټاکلی هدف له ياده ووت. مېچل دومره منتظر او خواشينی ښکارېده، چې د اورېدو حوصله يې نه درلوده. پر له پسې تلو راتلو پرېشانه کاوه.

ويې ويل:

"يو چا ته په تمه يم، خو په دې کور کې دغه ډول اته کوټې دي، چې له مېلمنو ډکې دي، زه نه پوهېږم خپل مېلمه چېرې ولټوم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ځل بيا په خپلې ورکې پسې لاړ، خو له هغې خوا دوه تنه راغلل، هلته نژدې تش ځای نه و، زما څخه يې اجازه وغوښتله او زما مېز ته کښېناستل. ما ځان وروپېژاند، هغوی هم خپل نومونه راته وويل. کله چې وپوهېدل نومونه يې راته نااشنا دي، خپل کارتونه يې راکړل. يو کارت اوس هم راسره دی، خو هغه بل مې ورك کړی دی.

هغه کارت چې راسره دی د ډاکټر محمود ضيايي دی، هغه بل تن يو ليکوال و چې د هغه د فکر يوه بېلګه به ووينئ. خو له بده مرغه چې نوم يې راڅخه هېر شوی دی.

کله چې وپوهېدم دواړه ايرانيان دي، زيات خوښ شوم، ځکه چې د ايران په اړه مې زيات لوستي او اورېدلي وو، خو دا لومړی ځل و چې د هغه هېواد خلك مې له نژدې څخه ليدل. په هماغه لومړيو جملو کې چې زموږ تر منځ بدلې رابدلې شوې، وپوهېدم چې له پوښتنو څخه بد نه وړي. په خبرو اخته شوو، د شرق په اړه مې چې څومره پوښتنې ذهن ته راتلې، ورڅخه کولې مې، هغوی هم ځوابونه راکول.

مېچل ګردسره راڅخه هېر شوی و، ناڅاپه له يوې سپوږمۍ وزمې نجلۍ سره راغی او زموږ تر څنګ ودرېد. ما هغه دوه ايرانيان وروپېژندل، مېچل هغه نجلۍ "ليدا" وبلله او موږ ته يې راوپېژانده .

که څه هم زموږ مېز، د څلوروکسانو لپاره و، خو موږ پنځه تنه ناست وو، هغه نجلۍ د ايراني نومونو په اورېدو زياته خوشحاله وه، له ګاونډي مېز څخه يې يوه څوکۍ راکش کړه او ويې ويل:

"يو څه به جوخت سره کښېنو چې د يوه بل غږ واورو."

څو دقيقې وروسته مېچل وويل:

"ښه دا ده چې لاړ شو او شراب وڅښو."

خو ليدا چې له ايراني ليکوال سره يې خبرې پيل کړې وې، ونه منل.

ويې ويل:

"ته لاړ شه، زموږ لپاره يې هم راوړه."

مېچل اوچت شو او زه يې هم له ځانه سره بوتلم. کله چې د شرابو کوټې ته ننوتو، ټکان مو وخوړ او يو ګام شا ته لاړو، ځکه چې وره ته نژدې يوه لويه توره بيزو ولاړه وه، چې د هرکلي په توګه يې سر او لاسونه ښورول.

موږ شراب واخيستل او مېز ته راغلو، د خبرو له کيفيت څخه څرګندېدل چې ايراني ليکوال د جشن له څرنګوالي څخه ناخبره ساتل شوي. مېچل ټوله کيسه ورته کړه. هغوی هم له حيرانۍ څخه په ډکو موسکاوو غوږ نيولی و او حافظې ته يې سپارله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې د شکنجه شويو خلکو چغې او ځوږونه اوچت شول، د نڅا موسيقي پيل شوه. مېچل، ليدا ته د نڅا بلنه ورکړه، موږ په خبرو لګيا وو، چې بېرته يې راوستله. ليدا بيا نڅا ته نه لاړه، زه، هغه او ايراني ليکوال پاتې شوو، مېچل او ډاکټر ضيايي يوه ښځه وټاکله او د نڅا لپاره لاړل.

زما او د ليدا د خبرو په ترڅ کې به ايراني ليکوال قلم راکښه او څه به يې ليکل، زړه مې غوښتل چې پوه شم څه ليکي؟ خو ادب زما د دې هيلې مخه نيوله، ځکه ګومان مې کاوه ښايي په ايرانۍ ژبه به يادښتونه اخلي.

کله چې يې قلم بند کړ او په جېب کې يې کېښېښود، هغه پاڼه يې ما او ليدا ته ونيوله، په انګرېزي يې په کې ليکلي وو، موږ پاڼه ولوسته :

"دغه د اروا جشن د ژوند ډېر ربښتينی انځور دی.... هو ژوند له خطر، وېرې او وير ډک دی ... خو موږ په دې وخت کې بيا هم په مزو چړچو اخته يو"...

د ليدا سترګې له خوښۍ ځخه وځلېدې.

ويې ويل:

"دغه تشبېه او شعر د دغه ساز په پرتله له سوز څخه ډك دی. کاشکې يې ټول واوري او دغې ترانې ته وناځي."

ايرانی ليکوال غلی پاتې شو، کله چې يې وليدل ليدا بيا غواړي د هغې ليکنې ستاينه وکړي اوچت شو او زياته يې کړه:

"زه هم ځم چې د نڅا ننداره وکړم."

زه او ليدا يوازې پاتې شوو .

ويې ويل:

"اورېدلي مې وو چې شرقيان د خوښۍ په وخت کې بيا هم د دنيا پوچوالي ته پام کوي، څومره ښه شو چې د دې خبرې يوه ژوندۍ بېلګه مې وليده."

ومې ويل:

"ښايي هغوی تر نورو هوښيار وي، ځکه د دنيا د پوچوالي په ياد کې هغه غمونه ګوري چې د خوښۍ د درك مخه نيسي او موږ هغه غم ته چمتو کوي، چې له هرې خوښۍ سره مل وي."

په حيرانتيا سره يې وپوښتل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تاسې هم کوم غم لرئ؟"

" _ بېخي ډېر."!

يو څه فکر يې وکړ، بيا يې وويل:

"زه هم اقرار کوم چې غم لرم."

" _ تاسې ولې؟ دومره ښايسته نجلۍ چې ځوان مين هم ولري، لکه مېچل"....

زما خبره لا پايته نه وه رسېدلې، چې مېچل راغی او کښېناست.

ويې پوښتل:

"خبرې مو کولې؟"

ليدا د ايراني ليکوال ليکنه ورکړه. ويې لوسته، په پوزخند او مسخرو سره يې پر مېز واچوله.

ويې ويل:

"دا خبرې ويليام ته ښې دي، چې د شعر او خيال په دنيا کې ژوند کوي. ما د ايراني ليکوال پرخلاف، له دې مېلمستيا څخه بل فکر واخيست، چې زياته ګټه به ترې واخلم."

ومې ويل:

"ګومان نه کوم چې دغه ليکوال دې خپل خيال ستا له فکر سره بدل کړي."

ليدا موسکۍ شوه، له حالت څخه يې ښکارېدل چې زما خبرې تاييدوي.

مېچل په غوسې سره وويل:

"د ويليام خبره مه اوره! دی چې هر څه وايي خيال او تصور دی. که غواړې ويې پېژنې پرېږده چې ستا په وړاندې يې د پوښتنې ځواب ورکړم، چې پوه شې څنګه سړی دی."

بيا يې ماته مخ راواړوه:

"د اکا زوا! ته پر خپل موزون اندام او ښکلې څېرې باندې زيات نازېږې، خو ودې ليدل چې اليس، هغه ښکلې نجلۍ يوازې پرېښودې او زما سره راغله، ودې ليدل چې دغه جمال او دنګ قد، له احساساتو ډك زړه دې زما د ډك جېب په وړاندې مقاومت ونه شو کړای، هغه صنم دې هم زه تر تا غوره وګڼلم. هغه په ما پسې راغله، خو دا زما ګنا نه وه، زه په دې کار خوښ شوم .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

الیس مې یو څه وخت وساتله، کله چې مې ولیدل د هغې اختلاف زما د خوښې خلاف دی، نو پرې مې ښوده. اوس ته راغلی یې او غواړې زه یې بګېرته ومنم! ته مې دغه جشن ته د دې لپاره راوغوښتې چې په دغو نجونو او ښځو کې لیدا تر ټولو ښکلې وګڼې او ووینې چې تر ټولو غوره ده.

د حُسن د دغې ملکې په شتون کې ستا هیله منلای شم؟ ایا سپینه سپوږمۍ د یوه ستوري په مقابل کې له لاسه ورکړم؟ ګناه د الیس وه چې زما په خوښه یې چلند نه کاوه، هر څوك چې د هغې غوندې بېباکه او خپلسرې وي، د هغې په برخلیك به اخته شي. یانې کله چې پښېمانه شي، کار به له کاره تېر وي."

سر مې سینې ته کښته شوی و. مېچل ته مې نه کتل؛ د هغه د خبرو پای ته په تمه وم. یو وخت متوجه شوم چې لیدا په اشاره ورته د غلې کېدو بلنه ورکوي .

مېچل غلی شو، زه اوچت شوم چې لاړ شم، خو لیدا له لمن څخه ونیولم او ویې ویل:

"یو څو دقیقې کښېنه."!

مېچل اوچت شو او ویې ویل:

"لیدا! ته زما د اکا دغه ساده زوی ته نصیحت وکړه چې زما غوندې جدي خلك صفا او رښتیا خبرې کوي" ....

هغه لاړ، زما او د لیدا نظرونه ځمکې ته ځیر وو او چورت مو واهه. په چوپتیا کې مې په زړه کې د مېچل له لاسه یو غوغا جوړه وه، چې ولې یې دومره بې ادبانه چلند وکړ، بیا له دې کبله څورېدم چې د لیدا غوندې بېساری اندام او ښایست ولې د دې بلا په لومه کې بند شوی.

ځان مې د مېچل د زړه د ډېرې او د ژبې د تېغ تر منځ راښکېل لیده.

آیا لیدا واورېدل چې پر ما څه تېرېږي او په اروا کې مې کومې انګولاوې اوچتې دي؟ او په ذهن کې مې څنګه سوځنده فکرونه اوړي ـــ را اوړي؟ ...

هو! ویې لیدل او وایې ورېدل.

ویې ویل:

"درځه چې باغ ته لاړ شو، یو څه وګرځو."

لاړو او د ګلونو منځ کې پر یوې څوکۍ کښېناستو، د بلوط د ونې په څانګو کې چې زموږ مخې ته ولاړه وه یوه مره ښځه او دوه نارینه را څوړند وو. د باد به لګېدو سره زنګېدل .

سپوږمۍ د جنایتکارانو د څراغ غوندې د روزګار د عمل پر مېوو ځلېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویې ویل:

"ایرانی لیکوال رښتیا وایي، د دغې مېلمستیا له کوربه پرته بل چا د ژوند شرحه سمه نه ده انځور کړې، زموږ نعمتونه او خوښۍ په غم لړلې دي، ګنې تاسې باید په دې حُسن او صورت سره یو نېکمرغه ځوان وای."

ومې ویل:

"ما هم ګومان نه کاوه چې دومره ښکلی وجود دې غمجن وي."

ویې ویل:

"ښایي الیس به حق درلود چې تا پرېږدي او له بل چا سره لاړه شي، ځکه زه د الیس غونډې د یوه بل ځوان کوژدنه وم، دومره ظلمونه یې راباندې وکړل چې اخر مې دغه بدرنګ او مادي مېچل ته پناه راوړله، خو اوس وینم چې دی هم تر هغه ښه نه دی. دغه مړې چې په ونو کې راځوړند دي، تر موږ ډېر ښه دي، د خپلو همډولو له لاسه هوسا شوي او د نسیم ساز ته ناځي".

ومې پوښتل:

"رښتیا، له مېچل څخه ګیله لرې؟"

"ـــ بېخي پوزې ته راغلې یمه."!

"ـــ که څه هم تر یوه ساعت زیات وخت نه کېږي، چې موږ سره پېژندلي او زه حق نه لرم چې ستاسو له رازونو خبر شم، خو زړه مې غواړي خپل رازونه درته ووایم"

ویې ویل:

"زه هم ستا غونډې ځوان پسې ګرځېدمه، چې وګوري پر ما څه تېر شوي او اوس څه کړاوونه ګالمه. زه له نورو توپیر لرم، که یوه شمه چې پر چا ګرانه نه یمه او یو مین د زړه له کومې راسره مینه نه لري، د دنیا یوه ښېګڼه هم نه وینم.

خو زیات کسان شته چې له یار او معشوق پرته ډېر خوشحاله ژوند لري، له طبیعت، شعر، موسیقۍ او ښکلو هنرونو څخه خوند اخلي، خو زه تل د هغه وفاداره مین په لټه کې یمه، چې زما په قدر وپوهېږي، د هوا او لمر غونډې دنیا راته روښانه او د تنفس وړ کړي.

هو! ټول خلك ژوند کوي، خو زه مګرګ تېروم! نه پوهېږم کومه ګناه مې کړې چې باید ټول عمر په تنده کې وسوځمه او په سراب پسې لالهانده واوسمه. دا څه زجر او کړاو دی چې خدای (ﷻ)راباندې نازل کړی."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:

"عجيبه راز دی، ستاسو دا بېساری جمال تراوسه داسې مين نه دی موندلی چې تر ځان تېر وي؟."

ويې ويل:

"زړه سوي مينان مې ډېر درلودلي، خو هغه مين، چې زه يې غواړم تراوسه نه دی پيدا شوی."

ووېرېدم. تر لږې چوپتيا وروسته مې وپوښتل:

"هغه مين، چې ته يې غواړې بايد څنګه وي؟."

" ـزما خاوند بايد دنګه ونه ولري، اندام يې ښايسته وي، له شعر، هنر او طبيعت سره مينه ولري، زړه يې بايد پاك وي "....

بيا يې زياته کړه:

..."زما خاوند بايد د زړه له تله پر ما مين وي، سترګې، غوږونه، فکر، ژبه او حواس يې بايد ټول ما ته متوجه وي"....

ومې ويل:

"کاشکې ټول ښکلي ستاسو غوندې لږه توقع لرلای او قانع وای"....

" ـهو! زما هيله همدا ده چې خاوند مې ښايسته، خوږاروا او هنرپال وي، دا ټول تر وروستي شرط قربانوم، يانې له هغه څخه د قدردانۍ، وفا او مينې پرته بل څه نه غواړم. نو ځکه مې مېچل چې بدرنګه هم دی او بدذوقه هم، ومانه.

هغه راسره ومنله چې د مينې په زور به د نورو نيمګړتياوو جبران کوي، ګومان مې وکړ چې زما د ښکلا، عفت او مينې قدر به وکړي."

ومې پوښتل:

"ولې مېچل پر خپل قول وفا نه کوي؟."

"ـڅه ووايم... څه ووايم... خو تا په خپلو سترګو ونه ليدل، ته د هغه د بېوفايۍ شاهد نه وې؟."!

په ژورو سوچونو کې لاړم، چې مېچل څه بېوفايي وکړه، پوه نه شوم.

ومې پوښتل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما خو له هغه څخه داسې حرکت ونه ليد چې بېوفايي يې وښيي"....

ترخه موسکا يې وکړه او ويې ويل:

"هغو ښځو ته دې د مېچل کتل ونه ليدل، تا ونه ليدل چې هغې نجلۍ ته يې څنګه تر سترګو لاندې کتل، بيا اوچت شو او له هغې سره ونڅېد؟ ."!

ومې ويل:

"زما د مېچل سترګو ته پام نه و."

ويې ويل:

"نو چيرې ورك وې؟."

ومې ويل:

"يوازې مې تاسو ته پام و."

" _دا څنګه امکان لري چې يو نارينه دې شا وخوا نجونو ته پام ونه وکړي او د زړه له کومې د خپلې معشوقې په وړاندې ناست وي."

"_ما خو يوازې تاسو ته کتل او بس! ځکه چې نن شپه مې د خپلو هيلو پر پاڼه هغه انځور شوې ښکلا په حقيقي بڼه وليده".

ويې ويل:

"ايا امکان لري چې د نن شپې په شان د تل لپاره له خپلې معشوقې پرته بل چا ته سترګې وانه ړوې؟ او له خپلې مېرمنې پرته له بل چا سره ونه ناڅې؟."

د دې هېښوونکې غوښتنې په وړاندې يو څه غلی پاتې شوم او ومې ويل:

..."البته، کېدی شي."

لکه زه چې هلته نه يم او څه نه اورم. له ځانه يې وپوښتل:

"دا رښتيا ده؟ تر دومره ډېرو درواغو ايا کېدی شي سړی دا خبره ومني؟."

ومې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ګومان کوم اوس به مېچل له نڅا څخه راستون شوی وي او ما ته به دومره وخت رانه کړي چې تا ته د الیس کیسه وکړم."

اوچته شوه او ویې ویل:

"څه چې ځو، د هغې دنګې ونې په تیاره خوا کښېنو چې مېچل مو پیدا نه کړي."

لاړو او پر اوږدې څوکۍ یو بل ته مخامخ کښېناستو، د دې پر ځای چې زه د الیس کیسه ورته وکړم، هغې خپل برخلیك راته پیل کړ. چې له دوو ځوانانو سره یې کوژده وکړه، وروسته له مېچل سره اشنا شوه، خو یوه هم هغه صدق او رښتینولي نه درلوده، لکه دې چې غوښت.

څرنګه چې ما خپله رښتینولي او صدق بشپړ لیده او هغې چې پر خپل خاوند څه شرایط ایښودل، په ما کې وو.

بېواکه مې وویل:

"بیا نو روزګار ولې موږ دوه لالهانده کسان ژر نه سره یو ځای کول؟ طبیعت ولې هغه جوړې چې یو بل ته ډېر غوره وي، سره لیرې ساتي؟."

په دې وخت کې مېچل بڼ ته راغی، د هغو درېیو راځوړندو مرو د وېرې او سړې هوا له کبله یې خپلې اوږې سره نژدې کړې او بېرته لاړ. د هغه په تلو سره لیدا هوسا شوه او په لړزانده غږ یې وویل:

"کاشکې ته رښتینی واوسې او دروغجن ونه خېژې، که د خدای (ﷻ)رضا وه، ته هماغه هلك یې چې زما لپاره له جنت څخه رالیږل شوی یې".

لکه یوه کلکه څپېړه چې مې پر مخ لګېدلې وي، د بدن تږوله وینه مې سر ته راغله، اوچت شوم او ومې ویل:

"دا اول ځل دی چې یو څوك ما ته دروغجن وایي... که تاسې نارینه وای، دا ښکنځل به مې نه شوه زغملای."

زما لاس یې ونیو او ویې ویل:

"لکه چې تر دومره زیاتو کړاوونو او خواریو وروسته مې خپل ورك مین موند... راځه چې له دې ځایه لاړ شو".

د ماشومانو غوندې غلي، پرته له دې چې له مېچل سره خدای په امانی وکړو، له هغه کور او باغ څخه یوه هوټل ته لاړو. کله چې یې د الیس کیسه راڅخه واورېده، عاشقانه نظر یې رااندې واچاوه او ویې ویل:

"دا ځل به مې تېروتنه نه وي کړې، خو نه... معلومه نه ده چې پر تا ګرانه یم او که نه."!

ومې پوښتله:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"پر تا گران یم؟."

" _ته هماغه يې چې ما يې هيله درلوده، امکان لري چې يو چا ته دې خپله پوره شوې هيله گرانه نه وي."!

له حيرانۍ سره مې وپوښتل:

"تا زما لپاره له شتمن مېچل څخه لاس واخيست؟."

په حسرت سره يې سر وښوراوه او زياته يې کړه:

"ما له مېچل څخه وفا غوښته، نه شتمني! ما ښکلا او هنرپوهنه هم تر وفا قربان کړه، خو تا وليدل چې هغه يې هم نه درلوده."

ومې ويل:

"خو زه غريب يم."

زما لاس يې ونيو او ويې ويل:

"د دنيا ټول شته ستا د بېساري جمال، هنرپالې اروا او وفاداره زړه په اندازه ارزښت نه لري."

ومې ويل:

"دا ټول ستا پښو ته درغورځوم."

زه يوازې هغه شپه په هغه هوټل کې د جنت په مانا وپوهېدم، موږ په يوه ساعت کې د ټول عمر په اندازه مينه وکړه، داسې ترون مې ورسره وکړ، لکه طبيعت يې د قوانينو په ټينگولو کې له خدای (ج)سره کړې ده.

* * *

کور ته چې راتلم د مينې په نشه مست وم، مور ته مې ټوله کيسه وکړه، تر لږ فکر وروسته يې سر اوچت کړ او ويې ويل:

"زه په دې نړۍ کې ستا له نېکمرغۍ پرته بله هيله نه لرم، خو افسوس چې ستا د نېکمرغۍ اسباب نه شم دربرابرولای، ځکه چې نېکمرغي د زړه په لاس کې ده او ستا زړه زما په فرمان کې نه دی."

پرېشانه شوم، ومې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په دې انتخاب کې کوم عیب وینې؟ تر لیدا بله ښه نجلۍ در معلومه ده؟."

"_زه نه غواړم چې خپله عقیده او خوښه پر تا دروتپم، یا بل چا ته گوته ونیسم."

زارۍ مې وکړې :

"د خدای لپاره هر څه چې دې په زړه کې درگرځي راته ویې وایه، دا خو زما د ژوند کیسه ده، قربانې ورکړه او له اخلاقي اصولو پښه واړوه."

یو څه غلې شوه، بیا یې وویل:

"ته ښه وایې، هغه څه چې ورباندې پوهېږم که یې درته ونه وایم، لکه تر غیبت لویه گناه مې چې کړې وي."

ومې ویل:

"ووایه، ته له هرې گناه څخه پاکه یې."

ویې ویل:

"زه چې څومره تجربه لرمه، لیدا ډېره حسوده او بدگومانه نجلۍ ده، تا هېڅکله هم زموږ په کور کې دا بدمرغي نه ده لیدلې او د حسادت له زهر څخه نه یې خبر چې څومره وژونکي دي."

ومې ویل:

"مور جانې! مین که حسود نه وي، مین نه دی."

"_منم چې حسادت د مینې مالگه ده، خو که تر حد زیات شي، دغه مالگه بیا سړی بدمرغه کوي."

"_که څه هم دا غوښتنه راته حیرانوونکې ښکاري چې راته ویې ویل: له بل چا سره به نه ناځې، خو دا خپله د مینې پر توندوالي دلالت کوي. زه یې د سر په سترگو منم.

مورجانې! پرېږده چې لیدا راسره مینه وکړي او په بدل کې زما څخه دغه ډول ساده غوښتنې ولري، ته خو ما پېژنې، له ما او زما له وفا څخه هم خبره یې، که د لیدا غوندې ښکلې معشوقه راڅخه وغواړي چې له بل چا سره ونه ناځم، ما ته گرانه خبره نه ده."

ویې ویل:

"هیله لرم د مینې دغه پرښته چې د حسادت لوی دېو به زېږوي، وړاندې تر دې چې دغه دېو په ستم او ظلم لاس پورې کړي، په زانگو کې ومري."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې خندل او مې ویل:

"که ستا اندېښنه له همدې کبله وي او بله نیوکه نه لري، بېغمه اوسه، د لیدا اوښکې به لکه پر چمن چې باران واوري، زما خاطر زیات راوغوړوي."

یوه شېبه دواړه غلي وو. ما لیدا په خیال کې لیده چې زما دغه دفاع اوري او د خوښۍ خندا کوي. په زړه کې مې ویل:

"ای بېساري معشوقې! مه ویرېږه، څومره چې کولای شې حسوده واوسه، که زما په باب هم حسوده واوسې، زه تر ځان تېر یم."

ناڅاپه مې د مور له خولې څخه د مادلن نوم واورېد، زه ورته ځیر شوم، خو هر څه چې مې انتظار وکېښ، بله خبره یې ونه کړه.

په خندا سره مې وپوښتله:

"د مادلن له یادولو څخه دې مقصد څه و؟ ښایي غواړې ووایې چې مادلن ښه نجلۍ ده، هېڅ حسوده نه ده، ستا سره مینه لري... هو! ښایي مادلن حسوده نه وي، نو دا په خپله ثابتوي چې زما سره مینه نه لري! ځکه چې اوس له خپل کوژدن سره په عیش او خوشحالۍ اخته ده، له خپل پلار څخه په ورپاتې شتو باندې په حساب اخته ده."

مور مې اسوېلی وکېښ او ویې ویل:

"افسوس چې تا مادلن نه ده پېژندلې، زه نه وایم چې ستا سره مینه لري یا نه، نه غواړم ستا په احساساتو کې لاسوهنه وکړم، خو زړه مې غواړي مادلن ښه وپېژنې، پر تا د بې پروایۍ له کبله نیوکه نه کوم، زیات لوی خلك شته چې گلونه ساتي، خو نه یې ویني. د فکر زیات خاوندان له یو چا سره یو کال تېروي، خو نه یې پېژني، افسوس کوم چې تا پر دومره ښېگڼو سربېره مادلن، چې ډېره درنژدې هم وه، ونه پېژانده."

دغه ارام او سنگین ظاهري وجود چې د سیند غوندې ارام دی،بیا یې هم یو لوی توپان یې په خپله سینه کې پټ کړی، د مادلن په زړه کې هم شور او مینه پټه ده چې یوازې په شاعرانو او نازك مزاجه خلکو کې پیداکیږي، د دې نجلۍ په وجود کې هغه او سوز او مینه پټه ده، چې شاعران ښکلو شعرونو ته هڅوي او سندرې جوړوونکي د اسماني سندرو غږولو ته.

مادلن، د یوه حساس شاعر غوندې په یوې مینه ناکې خبرې په زړه کې یو دېوان شعر جوړوي، اّن ناڅرگنده مینه هم د مینې په قوت رامنځته کوي او په خپله هیله یې بدلوي. ناشونې خبره ده چې مادلن دې له ښکلا سره مینه ونه لري او پر نېکۍ دې مینه نه وي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې ښکلاپاله او حساسه اروا د ښکلا او ښېګڼو تر ټولو پټ رمز او سبق تر پایه لولي، خو ته تمه لرې چې د غرور او درناوي دغه غر مات شي او د بل چا پښو ته توی شي، یا دغه ګل د بل چا لاس ته ولوېږي "....!

نه مې غوښتل چې د مور په خبرو مې پوه شم، دومره پر لیدا مین وم، چې ذهن ته مې بله خبره نه پرېوته، د هغې زړه راکښونکي مخ ټوله نړۍ پوښلې وه او له هغې پرته مې د بل چا صورت نه لیده.

د مور تر خبرو ورسته چې هم د مادلن ستاینه وه، هم زما ملامتیا، اوچت شوم او د سترېا په پلمه خپلې کوټې ته لاړم.

⊠⊠⊠

د دې لپاره چې ځان د هرې ګناه او خطا له عذاب څخه خلاص کړم او خپل زړه په یوه وار لیدا ته وسپارم، د شپې مې څو ساعته فکر وکړ، ډېره خواري مې وګالله. اخر وتوانېدم چې د مادلن ملامتیاوې او خطاوې لوېې او د نه بخښلو وړ انځور کړم .

سبا ته لاړم چې وروستۍ خبره ورته وکړم او وجدان له دې کړاو څخه هوسا کړم. څو ورځې کېدې چې نه مو وو سره لیدلي، په لومړي نظر متوجه شوم چې هغه ښکلې سترګې او مهربانه نظرونه، هغه آرام چلند او حرکات بدل شوي، بې پروایي او ګستاخي یې خپله کړې وه.

خوشحاله شوم چې تېروتنه مې نه ده کړې او ځان ته مې حق ورکړ چې حقیقت ورته ووایم. کښېناستو، زه د مطلب د پیلولو لپاره په پلمې پسې ګرځېدم، خو هغې موسکا وکړه او ویې ویل:

"خبر یې چې زما او د موریس کوژده وشوه؟."

ومې ویل:

"زه هم راغلم چې له لیدا سره مې د خپلې کوژدې خبر درکړم."

ویې ویل:

"مبارك دې وي، ستاسو په شان ښکلی ځوان باید همداسې ښکلې جوړه ولري."

حیران شوم، ومې پوښتل:

"تاسو هغه لیدلې ده؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو څه چوپه پاتې شوه، بيا يې زياته كړه:

"نه مې ده ليدلې، خو باور لرم چې ستاسو ښكلا خوښوونكې زړه به خامخا ښكلې نجلۍ خوښوي."

په كنايه كې مې ورغبرګه كړه:

"تاسې هم په ښكلا خوښونه كې تر ما كمه نه ياست، له دې كبله مو په ټولو كې موريس وټاكه."

موسكۍ شوه او خبره يې بلې خوا ته وغزوله. كه څه هم ومې نه شول كړاى هغه ملامتياوې او ترخې خبرې ورته وكړم، خو خبرې اترې او حركات مو كرارــ كرار پردې او رسمي شول. لكه چې يو بل ته وايو :

"دا مو وروستۍ ليدنه ده."

اوچت شوم، لكه مرغه چې له قفس څخه ازاد شوى وي، د مادلن دوى له كوره ووتم او ليدا ته لاړم.

يو مرغه چې له قفس څخه ازاد شي او سمسور بڼ ته لاړ شي، څه حالت به لري؟ زه هم هماغسې وم. لكه پاك خداى (؟)چې يو بل ته پيداكړي يو، داسې خبره، رمز او كاته مو نه درلودل چې له يو بله پټ وي، لكه له ډېرو كلونو چې يو بل سره پېژنو او پر يو بل مينان يو. ځكه له وصاله پرته مو بله هيله نه درلوده، نه مو غوښتل چې د مادي ژوند په اړه مو كومه خبره ستونى تريخ كړي، لكه په جنت كې چې يو، نه مو د خوراك غم كاوه، نه د جامو .

ژمنه مو وكړه چې راروانه اوونۍ به ... ايالت ته ځو او هلته به له دود ـ دستور سره سم واده كوو.

كله چې مو خداى په امانى كاوه، ليدا يو سوړ اسوېلى وكېښ.

ومې پوښتله:

"ولې اسوېلى كاږې؟."

ويې ويل:

"وويرېدم چې تر بلې اوونۍ په زرګونو نجونو ته ونه ګورې"....

ومې خندل او لاس مې ورمچ كړ، منډه مې كړه چې دغه زېرى مې پر مور باندې هم وكړم.

? ? ?

له بده مرغه، هغه شپه مې مور زياته ناروغه وه، آن ما ته يې سترګې هم پرانښيستې. سبا ته مې د ډاكټر په غوښتنه روغتون ته يووړه او بستر مې كړه، كه د ليدا د ليدو ذوق نه واى ښايي پر ما به د مور د ناروغۍ له كبله ډېرې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سختې شپې راتلای، له روغتون څخه به مې چې څه غمونه له ځانه سره وړل، ټول به مې د لیدا په خوږه مینه کې هېرېدل.

هر هوټل ته به چې تلو، ټولې سترګې به موږ ته راواوښتې، کله چې به د کومې هنداري له مخې تېرېدو، ښواکه به درېدو، یو بل ته به مو وخندل او د یو بل په ستاینه به مو پیل کړه. ټول کار مو مینه او مستي وه. تل به مو د یو بل ښایست ستایه او سره بوخت به وو.

لیدا به هره ورځ زما د مینې تېرې کیسې پوښتلې، ما به هم د مادلن او الیس یوه- یوه کیسه ورته وکړه، هغې به بیا پوښتنې کولې او ویل به یې :

"زه له هغوی څخه وېرېږم، هسې نه چې د هغوی وېدې مینې دې بیا په زړه کې راژوندۍ شي او زموږ د هستۍ درمند ونه سوځي".

زه به د هغې دې ښځایه وېرې ته حیرانېدم، ځرنګه چې د هغې د مینې او لېوالتیا خبره هم وه، نو خپله حیرانتیا به مې پټه ساتله، د دغسې یوې معشوقې په لرلو مې ویاړ کاوه.

د لیدا پلار د ترکاڼۍ (نجارۍ) یوه کارخانه درلوده، شتمن او هوښیا سړی و. له خدایه یې غوښتل چې لور یې لیدا، له شتمن مېچل سره واده وکړي، لیدا باور درلود چې پلار به یې ما په زوملۍ ونه مني، ځکه چې غریب وم. له دې کبله مو پرېکړه وکړه چې... ایالت ته لاړ شو او په ازاده توګه واده وکړو .

غوښتل مې تر واده وړاندې زما ناروغه مور، چې په روغتون کې پرته وه لیدا وګوري او موږ ته د خیر دعا هم راکړي .

خو مور مې وویل:

"زه نه غواړم چې لیدا مې په دې حال کې وګوري."

کله چې مې وویل:

"سبا ته د واده لپاره... ایالت ته ځو."

اوښکې یې روانې شوې او تر څه ژړا وروسته یې وکولای شول خبرې وکړي .

ویې ویل:

"زه له خدایه یوازې همدا غواړم چې تا ته صبر، نېکمرغي او سرلوړي درکړي."

سترګې یې بندې کړې او مخ یې راڅخه واړاوه. کرار مې لاس ورمچ کړ او لاړم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⊠⊠⊠

زما درېيو ملگرو په خپل لگښت له ما او ليدا سره د سفر موزې په پښو کړې، چې زموږ د واده په مراسمو کې گډون وکړي. زموږ وسايل لږ وو، د لويو مراسمو امکانات نه درلودل، بله دا چې هره ورځ مې بايد له روغتون څخه د مور خبر اخيست. پرېکړه مو وکړه کله چې د واده مراسم تر سره شول ژر به راستنېږو، خو يوه عجيبه پېښه وشوه چې زموږ پلان يې راخراب کړ او زما په ذهن کې يې يو تور خاپ پرېښود:

کيسه داسې ده، چې... ښار ته ننوتو، يو څه وځنډېدو، يوه باغ ته لاړو او پر څوکيو کښېناستو، يوه ملگرې مې چې جيمي نومېده ناڅاپه زموږ له څنگه اوچت شو او په بله څوکۍ کې د يوه سپين ږيري څنگ ته کښېناست. څرنگه چې زيات شوخ و، وړاندې تر دې چې د هغه په موخه وپوهېږو، ومو خندل او خوشحاله شوو. يو پاو وخت لا نه و تېر شوی چې له سپين ږيري سره راغی او ويې ويل:

"ما د سترگو تر کونجو وليدل، پوه شوم چې دغه سپن ږيري پر ليدا زړه بايللی."

ومې ويل:

"دا نجلۍ مې خور ده، تر اوسه لا نکاح نه ده تړل شوې، کېدی شي تا ته يې درکړم."

سپين ږيري وخندل او ويې ويل:

"که ځوان وای، ستا دا مينه به مې منلای، خو رښتيا وايم ما تر اوسه داسې ښکلې نجلۍ نه وه ليدلې، زما لپاره دا خوند راکوي چې دغه بڼ ته راشم او له هغو ځوانانو سره مرسته وکړم چې د واده تياری نيسي".

جيمي وويل:

"دی هم هماغسې ښکلی ځوان دی، دوی چې څومره پيسې درلودلې، ټولې يې پر دغو بدرنگو قوارو لگولي او اوسني نقابونه يې رانيولي دي."

سپين ږيري وخندل او د واده لگښت يې پر خپله غاړه واخيست، ما چې هرڅومره ټينگار وکړ او د مور ناروغي مې پلمه کړه، چا راسره ونه منله، ويل به يې:

"موږ به هر ساعت له روغتون څخه خبر اخلو."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خوندور جشن تر سره شو، زموږ د کوربه په بلنه تر سلو زیات نابلده کسان واده ته راغلي وو، ښځې او نارينه زما او د ليدا پر شا وخوا راټول شوي وو او موږ ته يې مبارکۍ راکولې، زموږ د ښکلا ستاينه يې کوله. يو ځوان راغی او له ليدا څخه يې د نڅا غوښتنه وکړه، خو هغې عذر وغوښت، د بل چا هيله يې هم ونه منله.

ورو مې ووېل:

"ولې نه ورسره ناڅې؟ زه غواړم ته يو څوك وټاکې، په دې توګه به زه له يوې سره وناڅم."

په غوسه شوه:

"ولې موږ څه پرېکړه سره کړې وه، هېره دې شوه؟ موږ نه وو ويلي چې له يو بل پرته به بل چا ته نه ګورو؟."

ومې ويل:

"ته رښتيا وايې، راځه چې دواړه په ګډه وناڅو."

يو بل مو ټينګ په غېږ کې ونيول او په نڅا مو پيل وکړ، خو زه داسې وم، لکه چا چې په زنځيرونو تړلی يم... له نېکه هغه زنځير د ليدا په ښکلو منګولو کې و."

موږ دواړو په نڅا کې لاسبري لرله، خلکو موږ ته خوشحالي کوله.

خو دا چې موږ تل يو بل سره نڅېدو حيران وو، ځکه چې موږ له بل چا سره نڅا نه کوله.

هغه خوښي او عيش تر سهاره وغزېد، که څه هم تر سهاره مې دوه ځلې د مور په اړه ښه خبرونه ترلاسه کړل، خو بيا مې هم په زړه کې يو پټ شور ګډ و. پر شوګير او ژړا سربېره مې غوښتل بېرته کور ته لاړ شو. خو کوربه، جيمي، ليدا او نورو ملګرو مې مخنيوی وکړ، زما له مور څخه يې اجازه واخيسته چې دوې ورځې نورې هم تېرې کړو.

سپين ږيري موږ ټول د تفريح او چکر لپاره د سيندغاړې او ځنګله ته چې ښار ته نژدې و، بوتلو.

***

تر درېيو ورځو وروسته خپل ښار ته راستانه شوو، ليدا خپلې دندې ته لاړه، زه خپل کور ته، غوښتل مې جامې بدلې کړم او يو ځل روغتون ته سر ورښکاره کړم، بيا اجازه واخلم او ليدا کور ته راولم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور مې پرانیست ټکان مې وخوړ. د کور دالېز تیاره و! پردې هم راکش شوي وې! څراغ مې بل کړ، د دالېز په مخ کې د پراته مېز پر سر مې یو پاکټ ولید چې شاوخوا یې توره لیکه راکش شوې وه، زړه مې په زوره ودرزېد. په لړزانده لاس مې لیك پرانیست، د مادلن خط و، لیکلي یې وو:

"ګرانه ویلیامه! نه پوهېږم لومړی باید تا ته ډاډګېرنه درکړم که مبارکي؟ خو زړور نارینه لومړی له سختیو سره ډغرې وهي .

هو! روزګار تر ټولو لویه بدمرغي درپه برخه کړه!... رښتیا ده چې ټولې میندې مري، خو ستا مور له نورو څخه بېله وه. ستا لپاره ملګرې، رهبره، غمخوره، بخت، اقبال، سترګې، څراغ او رڼا وه. د ټولو مور وه، لکه لمر او باران، بې منته به هر چا ته رسېده. یوازې تا ته ډاډ نه درکوم، بلکې ځان ته هم، هر چا ته چې یو ځل یې لیدلې وه او د هغې د اروا عطر یې بوی کړی و.

هر چا به چې د هغې ارام چلند، موسکې سترګې لیدې او هغه نرم غږ به یې اورېده، خپله ټوله غوسه او غم به یې هېراوه! هر چا به چې هغه موزون اندام، ښکلی صورت او پرانیستې تنده لیده، د اروا مرغه به یې د هر غم له بنده خلاصېده، هر چا به چې د هغې له خبرو او نصیحتونو څخه ګټه اخیسته، لکه د خپلو ستونزو کیلي یې چې تر لاسه کړې وي، هر غم به ورته خوشحالي جوړېده، هره کینه او بدي به مینه او نېکي .

تا ته به پوښتنه پیداکېږي چې زه ولې هغه جنتي وجود درته ستایم، د دې لپاره چې ته د جلال، وقار، درناوي او د نېکي هغه غره ته دومره ورنژدې وې چې نه دې شول کولای سر تر پښو یې ووینې، زه لیرې وم ځکه مې ټوله لیده. آیا ته پوهېدې چې هغه ولې ورځ تر ورځې ناروغه کېده؟ راشه درته یې وایم:

د دې لپاره چې ستا د خوښې وړ هنري اثار ونه پلوري، د شپې به یې په کور کې کار کاوه او مزدوري به یې اخیسته، یانې خپل ځان یې ذره ــ ذره تر تا قرباناوه، خو نه یې غوښتل چې ته پوه شې. هغې خپل راز یوازې ما ته وایه.

ته یې په زړه پوهېدې چې خومره یې ستا د نېکمرغۍ او سرلوړۍ هیله درلوده؟ په دې زه پوهېدمه، پوهېږم چې خومره سوز او کړاو یې ګاله. نه یې غوښتل چې تا، ستا د خوښې خلاف کار ته وهڅوي، په یوه نظر به یې بدۍ او ښېګڼې پېژندې، خو نه یې غوښتل چې خوله پرانیزي. زه په دې ټولو پوهېدمه، ځکه چې د راز محرمه یې ومه. زما لپاره همدا ویاړ دی، چې د راز داسې یوه محرمه مې درلوده. زما ویاړ او تسلي همدومره ده چې دغسې یوه نېك او سپېڅلي موجود په خپلې همرازۍ منلې ومه .

موږ به که هره ورځ نه سره لیدل، د ټیلیفون له لارې به مو خواله کوله، د خپل زړه ټولې خبرې یې ما ته کولې، د خیال یوازېنی محور یې ته وې، تل به ستا په سوچ کې وه او ستا په اړه به یې خبرې کولې، یا به یې زما سره مشوره کوله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم د هغې غوندې نظريه درلوده، تل به مې ويل: پرېږده ويليام په ژوند کې خپلواك وي او په خپله خوښه ځان ته د ژوند ملګرې وټاکي، تل به مې غوښتل چې زما په باب څه ونه وايي، ځکه ما ويل پرېږده ته په خپلو خيالونو کې زما په نسبت شکمن واوسې .

هره ورځ به مې په روغتون کې د هغې خبر اخيست، په دې وروستيو شپو کې به يې تر سهاره سر ته ناسته وم. ستا د واده شپه، د هغې وروستۍ شپه وه، کشيش راغی، دعا يې ولوسته، بېرته لاړ .

په هغو وروستيو شپېو کې يې وويل:

"ويليام ته ټليفون وکړه او ورته ووايه چې زه ښه يمه. نه غواړمه چې زما د مړينې له کبله يې د واده جشن خراب شي، کاشکې زه سل واره مړه وای، خو چې د ويليام دغه ترون نېکمرغه کېدای."

سبا دې د مور غوښتنه له اسمانونو څخه راورسېده، تا ته مې ټليفون وکړ چې دوې نورې ورځې هم پاتې شې، نه مې غوښتل د مور په مرګ دې عيش خراب شي، ما يې د جنازې ټول مراسم په خپل لګښت، ځنګه چې له هغې سره ښايېدل، تر سره کړل. د هغې په جنازې پسې په سلګونو کسان روان وو، ما ستا پر ځای د هغې پر خاورې اوښکې توېې کړې، د هغې قبر مې د هديرې په لوړ ځای کې جوړ کړ، چې وکولای شي له هغه ځايه تا ووينې!

يوه پلورنځي ته مې پيسې ورکړې، چې له ښو مرمرو څخه د هغې يوه مجسمه جوړه کړي، کله چې جوړه شوه، ته يې د مراسمو او دود له مخې هلته ودروه.

هيله لرم چې خدای (ج)د رحمت يو پرښته راولېږي، چې پر تا د دې مصيبت زغم اسانه کړي. هيله لرم د رحمت او نېکمرغۍ پرښته " ليدا " ستا لپاره داسې مېرمن وي چې ژوند دې نېکمرغه کړي. که داسې وي، خو درته مبارکي وايم.

ته ښه، نازنين او د نېکمرغۍ وړ يې. ستا د فطرت ګل له نېکۍ څخه راټوکېدلی، که ته مغروره شې او زياتې ناوړه غوښتنې ولرې، ستا ګناه نه ده، دا د طبيعت ګناه ده چې ته يې تر ټولو ښکلی پيدا کړی يې .

پوهېږم چې پر ما دې هم زياتې ګوتنيونې کړې، ته دومره ښه وې چې زړه نه دې غوښتل زما تر ټولو رښتينی عيب راته په ګوته کړې او راته ووايې چې ته بدرنګه يې! نورې خطاوې دې پلمه کړې او غوښتل دې، چې زما زړه ازار نه شي.

هوا! پوهېږم ته ډېر ښه يې، ځکه چې ډېر وخت دې انتظار وايست، چې زه د حورې غوندې شم او ستا ښکلا ته هم کوم زيان ونه رسېږي، نه دې د خپل زړه غوښتنه لره کړه، په ما دې قناعت ونه کړ .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم چې زړه دې راباندې سوځي، پر ما دې ځکه ملامتۍ رااړولې، چې هم ما نېکمرغه، هم ځان پر حق وګڼې، ګڼې ښه پوهېږې چې ما هېڅکله هم موریس د واده لپاره نه و ټاکلی، له تا پرته به له بل چا سره مینه ونه لرمه او په زړه کې به یې نه ساتمه.

خو زړه دې ډاډه ساته، ځکه زه خپلې هیلې ته رسېدلې یمه، پر تا مینه یمه، زه دې د خپل وجود بڼ ته بوتلمه او ما ننداره وکړه، زما ارمان پوره شو. ما له دغه باغ څخه د ټول عمر لپاره خپل زړه او سترګې له ښکلا څخه ډکې کړې، نور نو له دنیا څخه څه نه غواړمه: له هغه مینه ناك صورت، پاروونکو سترګو، خوږې اروا څخه چې شعر، نوا او سرور په کې ورګډ دی، بله څه غوښتنه ولرمه؟

څومره چې روزګار تا پوهوي، دغه شعر او نوا هومره خوږه کېږي. له تا څخه مې ډېر یادګارونه ترلاسه کړي، چې ټول عمر به ورسره خوشحاله یمه. ډېرې شپې به ستا په یاد اوچتېږمه، هغه خبرې مې چې درسره کړې یا مې اورېدلې، بیا وایمه او اورمه به یې. څومره ډېرې ورځې به ستا په یاد، دښتو، ځنګلونو او سیندونو ته لاړه شمه، د هغوی د زړه دردونه به اورمه، د مرغانو له

زمزمو، د نسیم له پستو وړمو او د ونو له سازونو سره به همنوایي کومه...

زما پر حال دې باید رخه راشي، ځکه چې بدرنګه خلك یوازې د مینې په یو څو شېبو پوهېږي، د غمونو له زغم او له هغو سره په ګوزاره کې ډېر خوند اخلي، خو پر خپلې ښکلا مغروره خلك ترې بې برخې دي.

ته زما یې زما او ستا ارواوو سره واده کړی، هېڅ قانون او ځواك نه شي کولای دغه روحاني واده باطل کړي. څومره ښه دې وکړل چې زه دې ونه کړم، که دا خطا دې کړې وای، زه به له دغې اسماني مینې څخه بې برخې وم. ځکه، ته لا د اروا ښکلا نه وینې او په ظاهر کې ښکېل یې. هغه څه دې چې غوښتل، په ما کې دې ونه موندل، تا به په د غوسې له کبله زما بدن او اروا راوژله. خو زه اوس تر پخوا زیاته راژوندۍ شوې یمه، ځکه نو ښکلاوې او ښېګڼې تر پخوا رڼې وینم او ستا غږ تر پخوا ښه اورم.

پخوا مې هېڅکله اوښکې نه وې تویې کړې، ګومان مې کاوه زما سترګې د مینې او شفقت دنیا ته لاره نه لري، یا مې په سینه کې کانۍ دی چې دغې چینې ته مې نه ورپرېږدي، خو تا چې پر سینه سوك راکړ، هغه کانۍ یې مات کړی او هغه چینه تاند شوې ده، چې بیا به نه درېږي، په دې پاکو او رڼو اوبو به زما په وجود کې څومره ګلونه او چمنونه راشنه شي!

ښايي راته ووایې: هغه وخت چې سره نژدې وو ولې دې په دې اړه خبرې نه کولې! هغه ځکه چې په غمونو کې کړېدل، نیني کېدل او څه نه ویل، د ځانغوښتنې له تخت څخه کښته کېدل، زما لپاره ډېر ارزښتمن وو. ما ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅکله به هم په دې نړۍ کې له چا څخه ګیله ونه کړم. ما ویل کله چې بلې دنیا ته لاړم سر به مې د مور پر زنګون ږدم او زارۍ به ورته کوم، چې ای مورې! زه دې ولې بدرنګه وزېږولم، ولې دې دومره نازکبین زړه راکړ...!

دا دی اوس تا ته ژاړم او شکایت درته کومه، خو له نېکه مرغه چې بیا به دې ونه وینمه، چې درڅخه وشرمېږم، کله چې دغه لیك لولې، زه به له دې ښاره تللې یمه او تا ته به مې یوه نخښه هم په لاس درنه شي. ستا مینه له ځان سره ګرځوم، چې نوره هم شاعرانه شي. د سیندونو، سارااوو، هېوادونو، خلکو، عادتونو، دودونو او رواجونو په لیدلو سره لویوالی ومومي، ښایي داسې پېښې وشي چې زما مینه له خطرونو سره مخ کړي، داسې خطرونه چې د کیسه کولو وړ نه وي او زما یادګار د خلکو په سینو کې خوندي پاتې شي.

یو کال وروسته به انجنیر شې او کار به پیدا کړې. ځکه چې مور دې ډېره قرباني نه شي ورکولای، چې شپه و ورځ درته کار وکړي او پیسې وګټي، بیا د کمزورۍ او ناتوانۍ له کبله خپل ژوند له لاسه ورکړي...

له دغه لیك سره ستا او ستا د مېرمنې لپاره د... روپیو یوه حواله هم مله کوم. تا ته څرګنده ده چې پلار مې شتمن و، ما ته یې ډېر شته په میراث راپاتې دي، نو په دې توګه دغه پیسې په ډاډه زړه راڅخه ومنه.

پر دې مېز په یوه ډبلي کې د لیدا د غاړې لپاره یو الماس هم ږدم، چې په لیدو یې ما یاده کړې.

بله چاره نه لرم، باید ووایم چې مور دې تر مړینې یوه شپه مخکې په ډېر زحمت سره سترګې پرانیستې او ویې ویل:

"ویلیام ته ووایه د خپلې مېرمنې د بدګومانۍ او حسادت ناروغي دې تداوي کړي، که داسې ونه کړي زما اروا به ورته په اندېښنه کې وي."

زه هم هره ورځ د کلیسا په کونج، یا په سارا او ځنګل کې خدای ته دعا کوم چې تا د حسادت له بلا څخه وساتي.

ستا لاس په دعا دوسته مادلن.

لاسلیك

...

یو وخت په خود شوم او پام مې شو چې په لاس کې مې یو کاغذ دی او په دالېز کې ولاړ یم! پوه شوم چې مور مې مړه شوې ده. مادلن هیڅکله هم د موریس کوژدنه نه ده او اوس هم زما د مینې په اور کې ډاګونو ته وتلې ده! حیران شوم چې ولې مې اوښکې نه بهېږي، ولې مې د غوسې او شرم له کبله اروا نه الوزي، ولې نه شم کولای په پښو ودرېږم او د مړه جسم غوندې نه رانړېږم !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه له یوه دېو سره چې یوازې اوسم، له ځانه ووېرېدم، ولړزېدم، لیدل مې دغه دېو مې د مور په مړینې خوشحاله شوی! د مادلن له تګ څخه خوند اخلي، د مادلن له خوا په پرېښودل شویو پیسو خوشحالېږي، حق پېژندنه او د انسانیت ټولې چارې د لیدا پښو ته اچوي! ځان نه ویني چې په یوه تش کور کې، د مور له مزاحم وجود څخه لیرې د سپوږمۍ غوندې ناوې سره په خوشحالۍ او عیش اخته دی او د دنیا غم یې هېر کړی دی!

چغې مې کړې:

"ای مورې! خطا مې وکړه، ته مې یوازې پرېښودې او په خپلې خوښۍ پسې لاړم، زه د ځانغوښتنې له کبله ړوند شوی وم، نه مې لیدل چې تا خپل ځان د بلې شمعې غوندې سوځاوه! کاشکې دې زه هم له ځانه سره بېولای، چې ما دې پښې مچولای او بخښنه مې درڅخه غوښتلای....

ای د لوی زړه خاوندې مورې! ای د نېکۍ پرښتې! زه دومره کوچنی یم چې نه شم کولای ستا لویوالی ووینم، تا خو زه لیدلم، ولې دې زما لاسنیوی ونه کړ او زه دې نه اوچتولم، ما ته دې ولې خپله اوچته اروا نه راښووله! ولې دې نه پرېښودم چې زه ستا ټوله ښکلا ووینم او په کې ورك شم! ولې ناڅاپه لاړې او د شرم دغه کړاو دې ما ته پرېښود!

ولې پاتې نه شوې چې لیدلای دې، د غم او پښېمانۍ له کبله مې د وصال شربت څومره ترخه شوي دي! خو ښه دې وکړل چې له ما څخه دې غچ واخیست، ما ته دې چې دا پیسې او سره زر پرې ایښي، چې زما لپاره تر هرې ملامتۍ او ښکنځلو دردوونکي دي"....

په دې ژبه ژړېدم او د زړه خواله مې کوله، خو د نفس دېو مې پر دې خبرو خندېده او غوغا یې جوړوله. د دغې دروني جګړې له کبله مې خپل تعادل له لاسه ورکړی و، یو ګام به وړاندې تلم، یو ګام شا ته، په مېزونو او الماری مې لاسونه تکیه کول چې ونه لوېږم. غوښتل مې پرده لیرې کړم، دومره په زوره مې کش کړه چې څیرې شوه او لاندې ولوېده. پوه شوم چې نه شم کولای په یوازې ځان خپل قدرت کنټرول کړم، له کوره بهر ووتم، دومره په کوڅو او واټونو کې وګرځېدم چې لیدا له دندې څخه راغله. زما په لیدو حیرانه شوه.

ویې ویل:

"ولې خوابدی یې؟."

"ـــمور مې مړه شوې ده."

دلیدا په څېره کې مې د خندا یوه نرۍ څپه ولیده، خو ژر یې خوله راټوله کړه او ویې ویل:

"بار به مې نور هم سپك شي، ځکه تر دې وروسته به ستا لپاره هم مور یمه، هم مېرمن."

ترمتې یې ونیولم، کور ته راغلو، د مادلن لیك مې چې، پر مېز پروت و ورکړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:

"ويې لوله."!

کاغذ يې څېرې کړ او ليرې يې واچاوه، په ژړغوني غږ يې وويل:

"زه نه شم کولای تا ته د يوې نجلۍ ليك ليکل وزغمم. ته بايد پخوانۍ مينې هېرې کړې."

سترګو ته يې اوښکې راغلې او له ما څخه يې مخ واړاوه.

که څه هم د مادلن د ليك د څېرې کېدو په وخت کې زما زړه هم څيرې شو، خو د ليدا اوښکې هغه ملهم و، چې د زړه پر هغه ټپ ولګېد.

ومې ويل:

"نه وينې چې ستا د مينې په مستۍ کې مې مور له ياده ووته! زه له تا پرته بله معشوقه نه لرم او له بل چا سره مې مينه نه ده کړې. هغه نورې پخوانۍ مينې هغه څراغونه وې چې زه يې ستا د مينې تر عبادتځايه راورسولم."

☒☒☒

په کور کې پرتو مېزونو، څوکيو او نورو شيانو زما د مور پر مرګ ژړل او زما څخه يې د هغې د لاس پالنه غوښته. موږ د عيش او کامرانۍ په شراب مست وو، اّن دوې- درې ورځې خو له کار او پوهنتون څخ وتښتېدو.

له هغه الماس څخه مې ليدا ته يو امېل جوړ کړ، د يکشنبې په يوه سهار مې چې کليسا ته تلو ورته ډالۍ کړ، له خدای څخه مې وغوښتل چې پوښتنه ونه کړي:

"دا دې له کومه کړ؟."

ځکه وېرېدم چې ونه ځورېږي، خو که پوښتنه يې کولای، بايد چې حقيقت مې ورته ويلای، ځکه چې تر هغه وخته مې درواغ نه وو ويلي. نه مې غوښتل چې درواغ دې زموږ جنتي ژوند او مينې ته لار ومومي.

يوه ورځ چې وختي کور ته راغلم، نو د چايو مېز مې په شوق سره اوډلی و. ليدا چې له کاره راغله، نو زما غېږې ته ولوېده، خو د نورو ورځو په پرتله بې مينې او سړه ښکارېده، تر لاس مې ونيوله او ومې ويل:

"ووايه، څه کيسه ده؟ کومه ناروغي خو به نه لرې؟."

"_نه! ښايي په ډېر کار به ستړې شوې يمه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غېږ کې مې اوچته کړه او پر کټ مې څملوله، چای او نور خوراکي توکي مې وروړل، پښه مې ورکښکاږله. چې مخ یې راڅخه واړاوه او په ژړا سره اوچته شوه.

خوابدی شوم ومې ویل:

"وو‌ایه، څه غم لرې؟ ما کومه ګناه کړې ده؟."

"ـزموږ د شرکت رئیس ما ته په بد نظر ګوري او څورومي مې. ما د هغه له کبله له مېچل سره واده ته غاړه کښېښودة، چې د دغه بېرحم سړي له شر څخه خلاصه شمه. اوس څه وکړم؟ ته شتمن نه یې، ما د مور و پلار په خوله نه دي کړي او ستا سره مې واده وکړ، اوس مې هغوی نه پرېږدي، زه باید وسوځم او ژوند وکړم"....

ومې خندل او ومې ویل:

"دا خو اسانه معامله ده، څکه چې زما د زده کړو تر بشپړېدو پورې پیسې لرو، کله چې مې زده کړې بشپړې شوې، بیا به ښه سرچینه ولرو، تا ته معلومه ده چې اوس هم ځینې شرکتونه ما ته د کار وړاندیز کوي، نو ته به سبا بل سبا د دې کور شازادګۍ یې، د عمر تر پایه به کار نه کوې."

اوچته شوه او زما غاړې ته یې لاسونه راواچول. ویې ویل:

"له تا پرته، د نړۍ هر نارینه زما بد راځي، نه غواړم چې له بل چا سره اړیکې ولرم"...

هغې ویل او د خوښۍ له کبله یې ژړل. بیا خوشحاله شوو او په عیش مو پیل وکړ.

زما غریبۍ ته د لیدا د اشارې له کبله مې درونډ ګوزار وخوړ، په وجود کې مې ټول پټ قوت او همت راویښ شو، تر هغه وروسته د زده کړو په کار و بار کې نور هم کارنده شوم. خو؛ له بده مرغه چې لیدا نه پرېښوول، له خپل شوق او ځواك سره سم په کور کې کار وکړم، راتله به او که به مې کتاب لوست، په لاس به یې پټاوه او زما مخ ته به یې عاشقانه نظر اچاوه، یا به یې ټینګ په غېږ کې نیولم او ښکلولم به یې، هر څنګه چې به وو، د کار له مېز څخه به یې لیرې کولم او د لوبې د سامان غوندې به یې لوبې راباندې کولې .

ما ته به یې ویل:

"ته چې څومره ډېر کتاب لولې، زه هومره رنځوره کېږمه، زه غواړم چې یا ویده واوسې، یا غلی کښېنې یا زما سره خبرې وکړې، څکه کله چې کتاب لولې، داسې انګېرم چې زه دې هېره کړې یمه او له بل چا سره خبرې کوې."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

د پوهنځي ملګرو زما او د ليدا د واده په وياړ يوه شپه يو جشن جوړ کړ او موږ يې د کال تر ټولو ښکلي زوم او ناوې وبللو، دا چې ليدا د هېڅا غوښتنه نه منله او له ما پرته له بل چا سره نه نښېدله، ټولو نيوکه کوله او لوی جنجال رامنځته شو.

ليدا پر څوکۍ ودرېده او ويې ويل:

"ګرانو دوستانو! حيرانېږئ مه او مه خپه کېږئ، که موږ له تاسو سره نه نښېږو دليل يې دا دی چې موږ لا له يو بله نه يو ماړه شوي او نه به ماړه شو. له بده مرغه هېڅکله به هم له تاسو سره ونه ناځو" ...

يو ټولګيوال مې چې ښه خوندور ځوان و، پر څوکۍ ودرېد او ويې ويل:

"زموږ دا عذر نه خوښوو او د دې اورنۍ مينې په وياړ، جامونه هم څښو، خو زه باور لرم چې راروان کال به په همدغه مېلمستون کې زه له ليدا سره ناځم"

ټولو لاسونه وپړکول او خوشحالي يې وکړه، بيا يې زموږ يوه ټولګيواله چې ښه سازغږوونکې وه، پيانو ته کښېنوله او له ما څخه يې د سندرو ويلو هيله وکړه. د ليدا په مينه مې ښه له سوزه ډکه سندره وويله، که مې سندره نه بندولای، اوښکې به مې توېدلې.

ټولو ستاينه وکړه او بيا مو بله سندره پيل کړه. وروسته تر دې چې درې_ څلور نورې سندرې هم وويل شوې، ومې ليدل چې ليدا په يوه کونج کې ناسته ده او په دواړو لاسونو يې سر ټينګ نيولی، څو کسان يې شاوخوا ولاړ دي. حيران شوم، پوښتنه مې ترې وکړه چې څه خبره ده؟

ويې ويل:

"سر مې ټينګ درد کوي، درځه چې ځو."

په ډېره خواشينۍ سره مې له ملګرو څخه خدای په امانی واخيست او کور ته راغلو. لاړم او دوا مې ورته راوړه. پر کټ پرته وه او ژړل يې.

هر څه چې مې ورته وويل، دارو يې ونه خوړل، پوه شوم چې کوم غم لري، په غبږ کې مې ونيوله او هيله مې ځنې وکړه چې د زړه خبره راته وکړي، چې په څه ځورېدلې ده؟

اخر يې په ژړا او سلګيو کې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"پرېږده مره شمه! زه درباندې پوه شومه چې پر هغې نجلۍ مین یې، کنه دومره له سوزه ډکه سندره به دې نه ویلای! ما په خپلو سترګو ولیدل چې هغه د تورو ورېښتانو خاونده نجلۍ هم پر تا مینه ده! ما ونه لیدل، ما ونه لیدل...؟"

ګنګس او حیران پاتې وم، چې څه ځواب ورکړم. ناڅاپه اوچته شوه او زما سترګو ته ځیر شوه. ویې ویل:

"وګوره، څومره وشرمېدې، د خجالت له وجې خبرې لا نه شې کولای."!

ومې ویل:

"زما چوپتیا د شرم له وجې نه ده، بلکې د شوق، خوښۍ او حیرانۍ له کبله ده. ژبه مې له خوشحالۍ څخه بنده شوې او خوشحالي مې دا ده چې زما لیدا له ما پرته بل چا ته متوجه نه ده او ټول خاطر یې ماته ځیر دی! خو حیران په دې یم چې زما دغه اورنۍ مینه ولې دومره لمبې نه لري چې زما جنتي لیدا یې ولیدلاشي؟."

ویې ویل:

"ستا دې زما پر اورنۍ مینې قسم وي، راته ووایه چې پر هغو نجونو خو به مین نه یې؟."

"ــ هېڅکله هم نه" ...!

اوچت شوم، هنداره مې راوړه او ورمې کړه. ومې ویل:

"زه ړوند یم او دا جنتي حوره نه وینم، هغه څوك چې دغه حوره یې په غېږ کې وي او د خدای په مخلوقاتو کې د داسې یوه نعمت په لرلو ویاړمن وي، څنګه کولای شي له بل چا سره مینه وکړي؟ هغه به لېونی وي، ته په ما کې د لېونتوب نخښې نه وینې؟."

کرار ــ کرار یې ژړا بنده شوه، په خندا راغله او لاسونه یې رانه چاپېر کړل. داسې شپه مو تېره کړه چې په یوه عمر ارزېده.

سبا سهار یې پرې نه ښودم چې له ځایه اوچت شم، زه هم تسلیم شوم، تر دې چې د پوهنځي وخت تېر شو، اوچته شوه د سهار چای یې تیارې کړې، هره ګوله یې په خوله کې راکوله، د هغې له مهربانۍ او هیله منو کتو وپوهېدم چې کومه غوښتنه لري.

ومې ویل:

"د هر چا تر ټولو ښه شتمني، د هغه ځان دی. که ته زما ځان هم وغواړې، درته وړاندې به یې کړم."

سر یې کښته ونیو او یو څه شېبه غلې وه. پوه شوم چې کومه لویه غوښتنه لري. زړه مې ولړزېد، خو ومې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ووایه، زما وجود ستا په واك کې دی."

کرار یې د زارۍ په ډول وویل:

"زما غوښتنه درڅخه دا ده چې نور پوهنتون ته لاړ نه شې."

ووېرېدم او ومې پوښتل:

"ولې؟."!

په ملامتوونکي نظر یې راوکتل او زیاته یې کړه:

"ته په خپله پوهېږې چې ولې، ته پوهېږې چې هغه پیانوغږوونکې نجلۍ څومره درباندې ګرانه ده، هغه تورسترګې نجلۍ ستا په مینه کې هلاکه ده... پوهېږې"...

ومې خندل او ومې ویل:

"څومره بې خونده ټوکه."!

چغه یې کړه:

"ځان ناګاره مه اچوه، ته ګومان کوې چې ما غولولای شې؟ زه په خپلو سترګو وینم چې شعور نه لرې، ښکلا او بدرنګي نه سره پېژنې، زما پر ښکلا سربېره د هغې بدرنګې نجلۍ په لومه کې بندېږې!.. زما خوارکۍ خاله هم ستا غوندې یوه بې شعوره مېږه سره بنده شوه"...

اوچت شوم او د مسیح د صلیب پښو ته ولوېدم، ومې ویل:

"په دې حضرت قسم چې له بل چا سره مینه نه لرم، ته تېر وتلې یې، که د اسمان کومه پرښته هم راباندې مینه وي، په تا یې نه ورکوم."

چغې یې کړې:

"درواغ وایې، درواغ." !

په ژوند کې مې تر هغه وخته نه درواغ ویلي وو او نه مې هم داسې تونده خبره اورېدلې وه، که له لیدا پرته بل څوك وای، د تل لپاره به مې پرېښوده، خو دا معشوقه مې تر ځان راباندې ګرانه وه، له تسلیم پرته مې بله چاره نه درلوده."

لاسونو او پښو ته یې ولوېدم، ومې ژړل او زارۍ مې وکړې، چې وروسته لږه ارامه شوه .

ومې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هر څه وایې کوم یې."

"_پوهنتون ته مه ځه."!

"_نه ځم. خو یو کال مې زده کړې ځنډېږي، بیا به له غریبۍ سره مخامخ شو."

"_زه له غریبۍ څخه وېره نه لرم، نه زما وېره له رقیب څخه ده، له هغه کس څخه وېرېږم، چې ستا سره مینه ولري او ته پرې مین واوسې"....

پوه شوم چې په هغه حال کې د هغې د زړه د سوځنده اور په وړاندې هېڅ عقل او منطق مقاومت نه لري، د ناچارۍ له وجې تسلیم شوم.

تر هغه وروسته، شپې او ورځې خوشحاله وو، زیاتره به نندارو او چکر ته تلو، لاس په لاس به مو په باغونو او ځنګلونو کې خبرې اترې کولې. خو داسې ښکارېدل، لکه یوه پرده چې زموږ تر منځ راځوړنده وي او لیدا د دې پردې له شا څخه سم لیدل نه شي کولای او لا مې سم نه پېژني او زه د هغې پر فکرونو او منطق نه پوهېږم، خو هیله مې درلوده چې دغه پرده به ډېر ژر لیرې او هغه پخوانۍ جنتي مینه او صمیمیت به بیا زموږ په زړونو کې ځای ونیسي.

د دې لپاره چې پوه شم آیا د بدګومانۍ هغه توره وریځ د هغې پر خاطر کومه لکه پرې ایښې او که نه، نو کله به مې د هغې ماشومانه خیالونو ته اشاره کوله. خو له بده مرغه چې هر ځل به هغه توره وریځ توپاني کېده او پر ما به اورېدله، چې تر پخوا به زیاته وېروونکې وه. ویل او ژړل به یې:

"زه پوهېږمه، پوهېږمه چې پر هغې نجلۍ مین یې، ستا له خبرې او پرېشانه نظرونو څخه ښکاري."...

خبرې اترې به مې په چوپتیا سره غوځولې او بله موضوع به مې رامخې ته کړه.

یوه شپه یې په ډېره وارخطایۍ سره له خوبه راپاڅولم، حیران اوچت شوم او ومې پوښتله:

"څه کیسه ده؟."!

"ما درته کتل چې د مار غونډې اوښتې- رااوښتې، د هغې بدرنګې نجلۍ په مینه کې ذرې_ ذرې کېدې، ویښ مې کړې چې زړه دې ونه درېږي"...

د تېپې شوي پړانګ غونډې مې په زوره چغه کړه او لاس مې وراوږد شو چې غاړه یې ونیسم، خو د مادلن هغه اسماني نظر، د مینې د چینې غونډې زما پر زړه راواوربېد او زما لاس یې کښته کړ.

اوچت شوم او د خپل کار په خونه کې کښېناستم، د مادلن هغه کاغذ مې راواخیست چې لیدا خیرلی و، لوسته مې چې لیدا راغله، کاغذ یې راڅخه واخیست او سل ټوټې یې کړ. چغې یې وهلې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ای ظالمه! ته خو پر مادلن مین یې، غواړې ما ته طلاق راکړې او هغه وکړې، ولې دې له شتمن مېچل څخه واخیستم؟."

دومره چغې او زارۍ یې وکړې چې سترې شوه او خوب یووړه. سبا چې له خوبه پاڅېدو لکه برایې (ببګا) چې ګردسره نه وه راغلې او پر موږ هغه توپانې بلا نه وه تېره شوې. ومو ویل، ومو خندل او بیا مو عادي ژوند ته دوام ورکړ.

باور مې نه شو کولای چې لیدا دې بې له وجې دومره خوابدې شوې وي، باوري شوم چې زما د تېروتنې له کبله په هغې کې دا عجیب حالت رامنځته شو. له ځان سره مې ویل: تا له سادګۍ او بې فکرۍ څخه کار اخیستی او داسې خبره دې ورته کړې چې د هغې نازك زړه دې ورسوځلی، دغه توره وریځ چې د لیدا عقل او زړه یې نیولی، له هغه اور څخه پیدا شوې چې تا د هغې په زړه کې پیدا کړی دی.

هغه بدګوماني مې د هغې د اورنۍ مینې دلیل ګڼله. دا ټول عذاب او ځور مې زغامه. هیله مې درلوده چې نن یا سبا به دغه توره وریځ خپرېږي او د حقیقت سپین لمر به د لیدا سترګو ته زما مینه، ځانتېرېدنه او لېوالتیا ځلوي. د دې لپاره چې د غم غبار لیرې شي او ژر خپلو هیلو ته ورسېږو. ومې ویل:

"راځه چې یو سفر وکړو."

خوشحاله شوه او ویې ویل:

"ستا څخه زیاته مننه، ته غواړې د دې لپاره سفر وکړې چې د مادلن او هغې بلې نجلۍ مینه هېره کړې، غواړې ما ته قرباني راکړې، څرګنده ده چې زه تر نورو ډېره دربانديې ګرانه یمه."...

☐☐☐

په مسافرت ووتو، ډېرې خوږې شپې او ورځې مو تېرې کړې، لیدا د ذوق او هنر چینه ده، په بله ځانګه کې مهارت نه لري، خو تر نورو هنرمندانو په ښکلا او باریکۍ ښه پوهېږي او خوند ترې اخلي. خو د مادلن غوندې نه شي کولای د خبرو په جادو سره یوه انځور یا طبیعي منظرې ته ساه وروبخښي، خو ښکلا ته په داسې ژور نظر ګوري او په ښېره کې یې داسې خوښي ځلیږي، چې د شوق له کبله یې له خولې څخه راوتلې لنډې جملې د هنر د ارزولو په یوه کتاب ارزي.

ما به د هغې د سترګو په مرسته لیدل کول، پوهېدم او خوند به مې اخیست. خو ستر خوند مې د هغې خوشحالي وه. خو بیا به یې هم په سترګو کې د کینې یوه لکه راڅرګنده شوه او زه به یې وېرولم .

یوه بله شپه یې بیا دغسې غموونکې صحنه جوړه کړه. کوکارې یې وهلې، ژړل یې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زه ړنده یمه؟ زه نه وینم چې له دکاندارو نجونو سره څه وایې، په کوڅه او بازار کې ښکلو نجونو او ښځو ته څنګه ګورې؟."!

له هغې وروسته؛ له نجونو او ښځو سره نه مخامخېدم، که کومه پوښتنه به مې ذهن ته راتله، له سپین سرو ښځو څخه به مې کوله.

په دې لانجه کې دومره راښکېل وم او د لیدا څارنه به مې کوله، چې د ژوند حساب راڅخه ورک و، د دې لپاره چې هغه له بېځایه خیالونو څخه راوګرځوم، د لګښتونو او خرڅ مسولیت مې وروسپاره، ټولې پیسې مې ورکړې. زه یې تر ټولو ښه مېلمستون ته بېولم او تر ټولو ګرانبیه خواړه به یې راغوښتل، موږ دواړو ته به یې تر ټولو ښې جامې رانیولې.

یوه ورځ مې لیدا زیاته خوشحاله ولیده، زما ذهن هم د هیلو په سندریزو وږمو ډک شو، لکه یو څوک چې له یوې لویې بلا څخه ژغورل شوی وي، د خپلې خوښۍ او خوابدۍ کیسه مې په غمونکو او خوشحالوونکو سندرو کې پیل کړه. زموږ د کوټې مخامخ کړکۍ پرانیستل شوه، ومې لیدل چې د پردې تر شا دوه تنه ولاړ دي او زما سندرو ته یې غوږ نیولی. څومره چې توانېدم خپل اواز مې غمونکی کړ، چې هغه دوه کسان مې د زړه له حاله خبر شي او زما لپاره دعا وکړي.

یو څه شېبه وروسته یوه بله کړکۍ پرانیستل شوه او یوې سپین سرې ترې سر راوایست، زما سندرو ته غوږ ـ غوږ شوه، لیدا ناڅاپه اوچته شوه او په داسې حال کې چې کړکۍ یې په زوره ترله، هغې سپین سرې ته یې ښکنځل وکړل، ما د خجالت او شرم له کبله په دواړو لاسونو خپل مخ پټ کړ .

لیدا چغې کړې:

"مخ دې مه پټوه، که پر هغې فاحشې دې زړه سوځي، ولې ناست یې، ورشه تا ته انتظار باسي، ما ونه لیدل چې تاسو یو بل ته اشارې وکړې؟ او پخه ژمنه مو سره وکړه؟."

هغه ورځ یې دومره وژړل، چغې او انګولا یې وکړه چې ساری یې نه درلود. وروسته پرېکړه پر دې وشوه چې تر دې وروسته به سندرې نه وایم.

یوه ورځ یې خبر کړم چې پیسې خلاصې شوې او د بیا ستنېدو لپاره د الوتکې د ټکټ رانیولو لپاره یوه انه هم نه لرو. یانې د یوه کال پیسې مو په دوو میاشتو کې مصرف کړې وې، د ژوند او زده کړې لپاره نورې پیسې نه وې پاتې. د ژوند پر پاڼه مې د هیلو څپې ړنګې شوې، تر دې وروسته په ماته ببرۍ کې سپاره وو او نه پوهېدم چې چېرې مو وړي، په لاره کې یې د ماتېدو امکان زیات و!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه دا چې د دې خبر په اورېدو او د دغې وېروونکې منظرې په لیدو زیات خوش شوم، ځکه راته ښکارېدل چې که راروان وخت هر څومره کړاوجن وي، لیدا به هومره بوخته کړي او کېدی شي په دې توګه یې د بدګومانۍ او حسادت بلا له سره لیرې شي.

ومې خندل او ومې ویل :

"هغه وخت له ژونده وېرېږم چې ته راسره مینه ونه لرې، که نورې بدمرغۍ د غرونو په اندازه هم وي ما نه وېروي."

په غېږ کې راولوېده او هغه سوځنده مینه مو بیا له سره پیل کړه.

ویې ویل:

"که ته راباندې ګران ونه اوسې، زه ځان وژنمه، که ته له بل چا سره لاړ شې، زه به مړه شمه، خو څه وکړم چې پر دغو رقیبانو مې زور نه رسېږي"...

☐☐☐

خپل ښار ته راستانه شوو، د ژوند تېرولو لپاره مو د هنري تابلوګانو او د کور د سامانونو په پلورلو پیل وکړ. لاسته راغلې پیسې به د سېل غوندې د لیدا لاس ته تلې، خو زه په دې هیله وم چې ژر به له کومې ستونزې سره مخ شو او د ژوند وضعه به مو رابدله کړي.

یوه ورځ یې راته وویل:

"لاړ شه له هغه دکان څخه ډوډۍ راوړه."

لاړم او ډوډۍ مې رانیوله. ومې پوښتله:

"ولې دې هغه دکان ته ولېږلم، دلته نژدې خو هم یوه نانوایي وه؟."

یوه ترخه خندا یې وکړه او ویې ویل:

"خوند دې واخیست؟ یار دې ښکلی و؟."

ومې پوښتل:

"کوم یار؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ـهغه ډوډۍ پلورونکې سپين سرې... ګومان کوې چې زه دې نه وينم، تا هغې ته تر سترګو لاندې په عاشقانه نظر کتل."!

پرځمکه کښېناسته او دواړه زنګنونه يې په غېږ کې ونيول. په ژړا يې پيل وکړ:

"ای خدايه! دې سړي ته عقل ورکړه، زه په دې ښکلا او ځوانۍ سره څه عيب لرم، چې خاوند مې په سپين سرو پسې ځي."!

ما هم پر خپل بد قسمت ژړل او تندی مې ټکاوه. دغه حالت يو ساعت روان و، وروسته دواړه غلي شوو.

د نيستۍ او بدمرغۍ راروان بهير د دې پر ځای چې ليدا له بېځايه خيالونو راوګرځوي، لا کم حوصله شوې وه، تر پخوا يې زياته لانجه کوله، کله چې به يې موضوع لاسته ورنغله، تېرې پېښې به يې پلمه کولې.

د ساري په توګه، ويل به يې:

"زما نه هېګرېږې، تا هغه ورځ په هغه پلورنځي کې هغې نجلۍ ته څومره عاشقانه نظر کاوه، زما په ياد دې په پلاني ښار کې دې چې له هغې سپين سرې څخه مېوه رانيوله، زړه يې درنه يووړ"...

کله چې مې غوښتل د شتو او ژوند په اړه ورسره خبرې وکړم، نو نارې به يې کړې:

"زه له راتلونکې او غريبۍ څخه وېره نه لرمه، هيله او راتلونکی ما ته مرګ دی، ستا په دې شهوتناك طبيعت سره زما دارو يوازې مرګ دی."

کلهـ کله به چې په دې غوغا ستړی کېدم، ځان به مې د ليدا له لاسه خوشې کاوه او د لېونو غونډې به مې کوڅو او واټونو ته منډه کړه. په زړه کې به مې پر لارويانو غږ کاوه چې:

"ای خلکو! د خدای لپاره پر ما ورحمېږئ، زما لاسنيوی وکړئ، زه په يوازې ځان د دې لوېې بلا حريف يم... څنګه بلا او څنګه بې درمله درد، چې په نشتوالي کې يې ما ته ژوند تر هرې شکنجې سخت تمامېده."!

داسې راته ښکارېدل لکه د جنت په بڼ کې چې د حورې په غېږ کې يم، خو ناڅاپه يو دېو راځي او زما د حورې پر ځای کښېني. نه مې د ليدا د جمال له بڼ څخه د تېښتې همت درلود، نه د دې ځواك چې هغه دېو ببرته په پرښتې بدل کړم.

که څه هم په راروانو شپو کې له يو بله ببل نه وو، خو زموږ تر منځ يو رود پروت و چې سره ليرې کړي يې وو، داسې وېروونکی او توپاني سيند چې يوازې ترې د ډوبېدو تمه کېده، دغه سيند دومره سرکښه و، چې د مين په وينو لړند او د بېرحمو خلکو تر کاڼي کلك زړونه به يې يو ډول ډوبول !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تورو شپو کې به اوچتېدم، په غلو چغو او کريږو به مې خپله ټوله مينه، عجز او زارۍ د ليدا پښو ته اچولې، خو له بده مرغه هغه به ويده وه او نه به يې اورېدې، ګنې د مينې دغه ډالۍ به يې تر پښو لاندې نه خاورې کېدې.

کله به مې ځراغ بلاوه، چې خپل خونخواره دښمن ووينم، هغه زندن څاروونکی چې زه يې د مينې په زنځير تړلی يم. کله چې به مې هغه سپوږمۍ غوندې تندی، تورې وروزې او شونډې ليدې، نو هغه لاسونه به مې ښکلول چې زه يې ځورولم.

کله چې به مې ليدله په خوب کې نارې وهي او ماتې ــ ماتې خبرې کوي، نو پر ځان به مې لعنت وايه او ځان مې ملامتاوه چې دغه جنتي مرغه مې ولې د خپل حُسن په دام له غريبۍ سره لاس وګرېوان کړې! ښايي د هغې دا خوابدې له دې کبله وي چې زه ورته د مېچل غوندې د ژوند اسباب نه شم برابرولای.

ځان ته به مې ويل:

"که ته شتمن وای، دومره پلمې به يې نه کولې"...

وبخښئ دغه خبرې زه ځان ته کوم، تر هغه وخته چې چا هغه حال او وضعه نه وي ليدلې، نه پوهېږې زه څه وايم. کله چې به له کورنۍ جګړې څخه ستړی کېدم، د لېونو غوندې به له کوره تښتېدم او خپلې مور ته به مې پناه وړله. د هغې قبر به مې مچاوه او ژړل به مې ورته:

"ای مورې! ولې لاړې او زه دې يوازې پرېښودم؟ چيرې يې چې زما د حال په ليدو راته وژاړې، اوچته شه او پناه راکړه، پرېږده چې ستا تر څنګ ويده شم، تر اوسه دومره د مور غېږ ته نه وم محتاج شوی.

ای مورې! تا رشتينی لوی کړم، راشه واوره او وګوره چې هره ورځ د درواغو تور راباندې لګول کېږي!... تا مينه، نېکي او وفار رازده کړ، راشه وګوره چې ما تر ټولو بېوفا او بد ګڼي!... تا راته وقار، نارينتوب او شرافت وښود، راشه وګوره چې تر هر بدکاره سړي سرټيټی او پست يم، ټولې ښکنځلې او ترخې خبرې پر ځان منم!.. زه د دې خبرو وړ يم، ځکه چې ولې پر خپل ښايست، مست، خو شيطاني صورت باندې غره وم، ستا عقلاني او اسماني لارښوونه مې عملي نه کړه"...

کله چې به د مادلن دوی کره تلم، زنګ به مې واهه او په تمه به وم چې د دروازې پر سر، وره کړکۍ به خلاصه شي او د مادلن غږ، همدغه راز ساه بخښونکی نظر به راباندې لګېږي، خو هغه کړکۍ به نه راته پرانيستل کېده، خو د مادلن غږ به مې اورېد چې ويل به يې:

"لاړ شه! تا د مينې دغه ځاله ورانه کړه او د دې ځالې مرغۍ دې وشړله، د مينې او نېکمرغۍ دغه ور دې بند کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو له تشي ځالي او بې زړه مرغۍ څخه څه غواړې!... د هغې هغه لیك به مې لوسته چې پټ کړی مې و. هره جمله به داسې راباندې لګېده، لکه غمچینه (قمچینه)، پخوا به د هغې له کوره په فاتحانه او مغرورانه انداز وتلم، خو کور ته به له شکایت څخه ډك ستنېدم .

څنګه کور! دا خو هغه قفس دی چې یوه ورې زمری په کې خپل ښکار ته لار څاري!

کور ته به د ستنېدو په وخت کې دا وېره راسره وه، چې لیدا به د جګړې او شخړې لپاره کومه پلمه جوړه کړې وي او زه به تر کومه حده د چوپتیا حوصله ولرم؟ لکه یو ټنبل زده کوونکی چې ښوونځي ته ځي، په لاره کې به مې هسې ځنډ کاوه. د ورځپاڼه پلورونکي په پلورنځي کې به ودرېدم او د ورځپاڼو کرښې به مې لوستلې.

یوه ورځ مې د یوې ورځپاڼې پر ټنډه د یوې ښځې پر عکس سترګې ولګېدې چې راته اشنا وبرېښېده، ورځپاڼه مې رانیوله او ومې لوسته، څرګنده شوه چې د عکس خاونده د "دافنه" په مستعار نوم معرفي شوې، هغې یو کتاب لیکلی چې موضوع یې د پېغلو نجونو "خامې مینې" ده .

لیکوالې ته ښه ځیر شوم، ومې لیدل هغې نجلۍ ته ورته ده چې په ښوونځي کې یې راسره مینه کوله. هو! داسې ښکارېده لکه هلن.... هغه ښکلې نجلۍ چې د ګل غوندې مې رقیب ته ورانده کړه...!

لکه څمکه چې وچوي او زه په کې ننوځم، دا چې د دنیا ټولې ښېګڼې مې له لاسه وتلې وې، ګنګس وم. نه پوهېږم دغه حالت تر کومه وخته روان و، یو وخت ځیر شوم چې څوك مې مخې ته ولاړ دی او خبرې راسره کوي، ترور مې وه.

دغه ترور مې تر خپلو دوو خویندو مشره ده، خو واده یې نه دی کړی او خپل عمر یې په ښو کارونو کې تېر کړی. له پلار څخه یوڅه میراث ور پاتې شوی، په هماغه ګوزاره کوي، خپل معاش د ستاینې وړ، یا داسې نجونو ته ورکوي، چې هېواد یا خپل ښار ته یې کوم خدمت ترسره کړی وي، یا یې خپلو ورو خویندو یا ورونو ته.

یو کال به کېده چې یو بل مو نه وو سره لیدلي. زما پوښتنه یې وکړه، چې رنګ مې ولې ژېړ دی؟ که کوم غم لرم ورته ویې وایم.

لکه خپله مور مې چې موندلې وي، د سینې توپاني سمندر مې په غړمبېدو شو، ومې ویل او ومې ویل، ومې ژړل، شکایت مې وکړ او څومره کړاوونه مې چې یادېدل ورته ویل.

مثلاً راپه زړه شول چې لیدا ویلي وو:

"په دوولسو ورځو کې مو ټولې پیسې خلاصېږي او د خرڅلاو لپاره یوازې دوه شیان پاتې دي ."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاد مې شول چې غوښتل مې لیدا وپوښتم دومره زیاتې پیسې ولې مصرفوي؟ هر څومره پیسې مې چې پیدا کولې، ژر راخخه تلې...!

یو وار مې په یاد شول چې په عمومي بڼ کې پر څوکۍ باندې د خپلې ترور څنګ ته ناست یم، لاسونه او مخ مې په اوښکو لوند دي! هغې هم ژړلي وو. اوچت شوم، زما سر یې په دواړو لاسونو ونیو او ښکل یې کړم، ویې ویل:

"ته پوهېږې چې پر خپل ښایست باندې غرور لویه ګناه ده؟ باید خدای ته زارۍ وکړې چې له ګناه څخه دې تېر شي."

هغه لاړه خو زه تر ډېره وخته همدلته ناست وم، د ورځپاڼې پر ټېډه مې د هلن عکس ته کتل او د پښېمانۍ له کبله څورېدم.

☒☒☒

درې ورځې وروسته مې راته ترور ټلیفون وکړ چې په پلاني ساعت، پلاني ځای ته ورشم .

لاړم موسکۍ او خوشحاله وه .

ویې ویل:

"تا ته یو ښه خبر لرم، پرون مې ستا د اکا زوی مېچل ولید، ستا خبره راغله ما ستا ټول حال ورته ووایه، ورته ومې ویل چې ویلیام د لیدا د بایللو له کبله زیات پښېمانه دی. البته دروغ به مې نه وي ویلي، آیا ته غواړې چې لیدا بیا ونه وینې؟"

ومې ویل:

"خدای دې نه کړي، زما لپاره دا هیله ناشونې ده "...

زیاته یې کړه:

"څومره باوفا او کلك یې، کاشکې ټول نارینه ستا غوندې وي.... پرېږده چې خپلې خبرې درته وکړم. کله چې مېچل ستا په اړه زما خبرې واورېدې، اول یې خندل، لکه ستا پر بد حال چې خوشحاله وي، خو کله چې مې ووېل پیسې نه لري، یو څه فکر یې وکړ بیا یې چك له جېبه وایست او ستا په نوم یې دغه چك لاسلیك کړ. راته ویې ویل: دا ویلیام ته ورکړه او ووایه چې د دغه پور په اخیستو کې بیړه نه کوم، کله چې انجنیر شوې او معاش دې پیداکړ، بیا یې راکړه. اوس نو ته یو رسید راکړه او چك واخله."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسید مې ورکړ او چك مې واخیست. مېچل ته مې یو تود او له مهربانۍ څخه ډك پیغام ولېګره. سبا ته مې هغه ټولې پیسې لیدا ته ورکړې، ومې ویل:

"د ښوونځي له یوه ملګري څخه مې پور کړې."

هېڅ یې هم ونه ویل، اّن د رضایت موسکا یې هم ونه کړه، پوه شوم چې د مفلسۍ له کبله یې د شکایت لپاره پلمه له لاسه ووته. نو ځکه خوابدې شوه.

له لیدا سره به تر ټولو لوکسو او ګرانبیه هوټلونو ته تلم. د دې لپاره چې هغه راضي او خوشحاله وي، هېڅ مې هم نه ویل. سره له دې چې ډېر به متوجه وم پر کومې ښځې مې نظر ونه لګېږي، خو بیا به هم شپه و ورځ دعوې او شخړې رواني وې.

د ډاډ یوازېنۍ وسیله مې هغه داستان و، چې هلن په ورځپاڼه کې پیل کړی و، لوسته به مې او هر ځل به راته څرګندېده چې د داستان سرچینه زما، هلن او فیلیپ کیسه ده. د داستان اخلاقي پایله داسې ده چې:

"په پسرلي کې ژوند او د ځوانانو په وجود کې د مینې اغېز داسې توپان دی چې پر سیند تېرېږي، اخر کښېني او له یاده وځي. خو پر پېغلو نجونو د مینې داغ داسې دی لکه د خسو یوې کوټې ته چې اور ورسېږي.

هلکان په مینې لوبې، خو نجونې په مینه ژوند کوي"....

تر یوې میاشتې او څو ورځو وروسته داستان پایته ورسېد. د ورځپاڼې اداري ته لاړم، چې د لیکوالې د کور پته ځنې واخلم، له ذوق، شرم او شك څخه په ډك حالت د هلن د کور خوا ته روان شوم. یوه شېبه به مې مکان او زمان هېراوه، ځان او هلن به مې هماغسې واړه لیدل چې په ښوونځي کې به مو سره لوبې کولې او نځېدو به. زما په ذهن کې به هماغه فکرونه او احساسات راژوندي کېدل، د ماشومتوب هماغه خبرې مې خولې ته راتلې، ستونی به مې ډك ـ ډك شو. خو بله شېبه به بګېرته حقیقت ته ځیر شوم، سوړ اسوېلی به مې تر خولې ووت: لیدل مې چې وخت او پېښو، زموږ صورت، سیرت او خیالونه بدل کړي، زه اوس هغه نه یم چې وم، نه هغه، پخوانۍ هلن ده... خو ما یوې هلن ته اړتیا درلوده، د لیدا له ستم څخه مې باید یوې ته پناه وړلای. هلن که هر څوك وه او ده، بله چاره مې نه درلوده....

هو! لیدا ته د خیانت پر لاره تلم، د شرم له کبله مې سر سینې ته راځوړند و، د دې لپاره چې ځان ارام کړم، یو څه وخت مې ضایع کړ او لاره مې بدله کړه. اّخر د کور دروازې ته ورسېدم، په لړزاند لاس مې د وره زنګ وواهه، منتظر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم، خو ور خلاص نه شو. بیا مې زنګ کښېکاږه، بیا هم څوك را نغی. زړه مې هوسا شو، غوښتل مې بېرته ستون شم، چې د وره د پرانیستل کېدو اواز اوچت شو او یو سر ترې راووت. هلن مې په هغه حال کې ونه پېژندله، دومره خیرنه- پیرنه او نامنظمه وه چې زما زړه وربانديې وسو.

سلام مې ورکړ او ومې ویل:

"وبخښئ ستاسو د داستان سرچینه هغه کسان دي چې زه یې پېژنم او که نور خلك؟."

پرته له دې چې ما ته وګوري ویې ویل:

"وبخښئ زه اوس په کار لګیا یمه، دا څواب اوس نه شم درکولای."

آواز او کتل د هلن وو، خو زه بېحرکته پاتې وم، د ویلو لپاره مې کوم توری نه شو موندلای. غوښتل یې ور بند کړي .

ومې ویل:

"زما ګرانې هلن! ویلیام نه پېژنې؟."

یوه شېبه راته څیر شوه، د دې لپاره چې ونه لوېږي، یو لاس یې په دروازه ټینګ کړ، بل لاس یې تندي ته یووړ. یوه شېبه همداسې وه، د دروازې یوه پله یې خلاصه کړه او په لړزانده غږ یې وویل:

"ولې تر دومره څنډ وروسته راغلې؟ ولې راغلې او زما هوسایې دې راخرابه کړه."!

ومې ویل:

"که اجازه وي زه به لاړ شم، خو نه لاړم همليته ولاړ وم."

کرار یې وویل:

"راځه پاس راوخېژه."!

یوې داسې خونې ته ننوتو چې د یوه سپین ږیري پوه لپاره ښایېګده، نه یوې ځوانې ښځې ته؛ هره خوا پر مېز، څوکۍ، کټ او فرش باندې کتابونه او کاغذونه ګډوډ پراته وو، پر دېوالونو د ادب او پوهې د نامتو کسانو عکسونه راځوړند وو. ما ته یې ځای راوښود، کښېناستم. خو هغې نه شوای کولای کښېني: دومره خپه او اندېښمنه وه چې ما ته یې نه کتل، ځان به یې په مېز او چوکۍ تکیه کاوه، چې ونه لوېږي، ومې ویل:

"زه راغلم زارۍ درته وکړم، چې ومې بخښې."

یو وار یې راوکتل او بېواکه کښېناسته، سر یې کښته ونیو، له هماغه یوه کاته څخه وپوهېدم چې ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته تر دي د زيات ځور او کړاو وړ يې، ځکه چې د ليدا لاس خوشې کوې. وګوره ستا له لاسه زما د صورت ګلپاڼه ځنګه مړاوې شوې! وګوره هغه ګل چې د ژوند له ګلبڼ څخه دې وشکاوه او د بل چا پښو ته دې واچاوه، اوس څومره مړاوی شوی."!

ومې ويل:

"په خدای په ناپوهۍ کې مې درسره ظلم وکړ."

سر يې رااوچت کړ، لکه يوه مور چې خپل ګناهکاره ماشوم وبخښي، پر ما يې له سترګو د مينې رڼا اورېده. څېره يې هغو نارينه وو ته ورته وه چې بدمرغيو او کړاوونو ډېر ځپلي او کوټلي وي، خو آخر يې پر درد او کړاو برى موندلى وي، غمجنه، درنه او سنګينه وه. لکه هغه شاعر چې ناڅاپه يې خپل ځان هېر کړی وي او د خپلې خيالي معشوقې لپاره د خپلې اروا په سينګارولو لاس پورې کړي، په بدن کې يې يو ځای هم د سينګار نخښه نه ښکارېده.

په هماغه نرم غږ او نيم پرانيستي نظر يې، چې د ښوونځي له وخته ورسره اشنا وم، وويل:

"هو! تا په ناپامۍ کې پر ما اور ولګاوه او لاړې، خو زه دې ټول عمر په سوز، کړاو او غم کې يوازې پرېښودم... څومره زارۍ مې وکړې چې د مينې د خدای زړه رابانديې ورحمېږ او ما ته يې راپه زړه کړې چې چې دروني اور د قلم په ژبه پر کاغذ انځور کړم، هر څه چې په زړه کې لرم ويې وايم، چې نور خلک يې واوري، ويې وايي او د دغه رنځ د بار په وړلو کې راسره مرسته او همکاري وکړي. لومړی چې غوښتل چې دغه مينه او سوز له خپلې خوا وليکم، خو کله چې مې په ليکلو لاس پورې کړ، ومې ليدل که ووايم چې دا دردونه او ستونزې يوازې ما ګاللي، دا زه يمه چې ژړا او زارۍ کومه او همدرد غواړمه، نو ما ويل خلک به مې لېونۍ وبولي، څوک به مې خبره نه اوري، ځکه چې خلک له راڼه حقيقت څخه تښتي، يوه خبره، فکر او حال هم د درواغو له جامو پرته نه مني، د ناچارۍ له کبله له ځانه بېله شومه، په مستعار يا بدل نوم مې ليکل پيل کړل، هر څه مې ليکل، داسې مې انګېرل لکه خپل قلم مې چې نشتر وي او پر خپل زړه يې ښخوم. د دغه برخليک تر ليکلو وروسته، ستا له غم او مينې سره دومره بلده شومه، چې له هغو پرته به مې بل همدرد او همراز نه غوښته.... زما دغه خوشحاله ژوند دې ولې خراب کړ؟.. ولې راغلې؟"

تر سترګو يې دوې ګرانبيه مرغلرې پر باړخو توپې شوې، کله چې ما هيله وکړه، هغه دوې مرغلرې غلا کړم، د هغې د خاطر د توپان ننداره په کې وکړم، لمن ته يې وښويېدې.

اسوېلی يې وکېښ او ويې ويل:

"هو! ما د خپل زړه خبرې وليکلې، له ما سره ډېر راڼه احساسات، فکرونه او شعرونه وو، خو قلم يې د ليکلو توان نه درلود، ټول مې له اسوېليو او چغو سره يو ځای هوا ته خپاره شول او بېځايه لاړل! ومې ليکل، خو څه وکړم چې لوستونکي مې د ځان په غم اخته دي او د بل چا د زړه په حال نه پوهېږي. څومره ښه دې وکړل چې زما داستان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ولوست، ما دغه داستان تا ته ولیکه، له تا سره غږېدمه او تا ته مې لیکه، که مې د خپل زړه حال نه شو لیکلای، تا به بیا هم هغه لیکنې لوستلې، که دغه داستان ستا تر گوتو نه رسېدای او نه دې لوست، باور مې درلود چې ستا اروا به یې لولي، ځکه هغه تل له ما سره وه. هر څه چې به مې لیکه یا مې په زړه کې تېرېده او ما نه شوای کولای ویې لیکم، ستا اروا به لوستل، له ما سره به یې همدردي کوله. څومره خوږ غم او خوندور حالت مې درلود، بیا ولې راغلې؟"...

ومې ویل:

"ته هم زما په حال خبره شه او ځان خبر کړه، هغه کاڼي زړه چې ستا زړه یې درمات کړ او لاړ، څومره غمونه او مصیبتونه وگالل."

هغه توره وربځ چې زما په ذهن کې څرخېده او وخت ته یې لار څارله، دغم سېل شو او د هلن لمن ته توی شوه... د خپل زړه ټولې خبرې مې له پردې پرته د مادلن له پېښو نیولې، د مور تر مړینې او د لیدا د بدگومانۍ او حسادت له کبله مې د زړه په کور کې تر بل شوي اوره پورې دا ټولې خبرې ورته وکړې. د هلن په مخ کې د غم او وحشت په لیدو وپوهېدم، چې زما برخلیك تر هغې زیات دردوونکی او غمونکی دی.

هلن په پر له پسې ډول سترگو ته دسمال نیوه او د اوښکو د تویېدو مخنیوی یې کاوه.

د هغې په څېره کې مې مادلن ولیده چې ما ته یې ژړل. مور مې ولیده چې زما پر حال یې کریږې کښلې...

ومې ویل:

"دا رښتیا ده؟ پر دې دومره ستم سربېره بیا هم راسره مینه لرې او پر ما دې زړه سوځي؟."

هېڅ یې هم ونه ویل، لاندې یې کتل او لمن ته یې د اوښکو څاڅکي تویېدل.

لکه ورك شوی ماشوم چې خپله مور یې پیداکړې وي، بېواکه مې د هغې زنگنونه په غېږ کې ونیول او ژړل مې ورته. اوږده وېښتان یې نور هم راکښته شول او زما اننگي یې ښکلول. د مینې اوښکې یې زما پر مخ وڅڅېدې چې اوږدمهالي تنده یې راماته کړه.

په غلي او سترې غږ یې وویل:

"ولې راغلې او زه دې له دغې خوږې اشتباه څخه رابهره کړم! ما گومان کاوه چې لیکل او نړۍ ته د زړه راز ویل به د معشوق ځای ډك کړي! ته راغلې، خو اوس وپوهېدمه چې ته مې یو درد هم نه شې دوا کولای. وپوهېدمه چې په چغو، ژړا او کریږو سره د ټپ درد نه کرارېږي. ته مې ولیدې، نو یقین مې وکړ چې هېڅ ښه صورت، فکر، فلسفه او

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر به ستا ځای ونه نیسي، تر اوسه مې یو درد درلود، نور زغم مې له لاسه ورکړی و، تر دې وروسته به ستا له غم سره څه کوم! کاشکې د غم تر بار لاندې مړه کېدای، په دې شرط چې ته مې له دې باره ژغورلای شوای."

نه پوهېږم په دغو خبرو کې څه جادو پټ و، چې زما ټول غمونه او دردونه یې راځخه واخیستل. دا څه سحر و چې د هلن مخ راته تر سپوږمۍ هم نوراني ښکاره شو. لیدل مې چې په هغه کتابتون کې د نړۍ ستر پوهان زما په ملاتړ ولاړ دي .

ومې ویل:

"ستا په شتون کې زه کوم غم نه لرم، ته وا دا غمونه د دې لپاره وو چې د دغو خوښیو په قدر پوه شم."

سر مې د هغې په لمن کې ایښی و او اوښکې مې تویولې. د هغې ګوتو زما په وېښتانو کې د مینې کومه ورکه لټوله، مورې دواړو ژړل او رازونه مو سره ویل. داسې خبرې مو کولې چې یوازې یې په هغه حال کې ځانګړې مانا لرله. ناڅاپه ووېرېدم، چې اوس مې له دغه کوره په زوره ونه شړي.

ومې ویل:

"کاشکې زه د دغو کتابونو غوندې په دې کور کې پروت وای، ته او خدای ما له دې ځایه مه شړه. له خپل سیوري څخه مې مه بې برخې کوه".

ویې ویل:

"ته زما د وجود څراغ یې، له تا پرته زما د زړه کور تیاره او وېروونکی و، اوس چې راغلې، زه دې له وېرې، غم او یوازېتوب څخه وژغورلم، که دا ځل خپل څراغ له لاسه ورکړم، له سترګو څخه به مې رڼا او له بدن څخه به مې ارواکډه شي"...

زما سترې او نهیلې اروا به هره ورځ د لیدا له لاسه نوی ګوزار لیده او لا به خوارېده. اوس د دې زېګرې په اورېدو سره نور هم راژوندی شوم، کله چې هلن زه د خپل وجود څراغ وبللم، د بدن ذرې مې په نځېدو شوې. ما خو د لیدا له خولې د ملامتۍ او ترخو خبرو بل څه نه اورېده. هره ورځ به مې د ګناهونو بار لا درنېده. له هلن څخه مې واورېدل، چې راته ویې ویل :

"ته یو روڼ څراغ یې چې کومه ګناه نه لرې."

خپل سوی بدن مې د مینې نسیم ته وسپاره، سر تر پښو غوږ_ غوږ شوم. خو هلن هېر کړم، داسې ښکارېدل لکه له خپل پخواني مین سره یې چې له کلونو_ کلونو راهیسې سره مینه کړې وي او اوس په مینې بوخته ده، یا هم په خبرو اخته ده. یوه ناڅرګند لوري ته یې وکتل او ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه وخت چې په ښوونځي کې وو، ما لیدل چې زما له اوږدو وېښتانو سره دې زیاته مینه وه، ما به هره ورځ په ډېر شوق سره ږمونځول، زړه مې غوښتل هره ورځ درته د وېښتو نوې څېره جوړه کړم، پوهېدم چې زما د لاسونو سپینوالی او د ګوتو سینګار دې زیات خوښېده، ما به خیرنو کارونو ته په دې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس نه ورنژدې کاوه، چې ستا ورسره مینه وه.

کله چې به مې ګلدارې جامې اغوستې، زما به درته پام و، ته به داسې شوې، لکه په یوه بڼ کې چې یې، سترګې به دې زما په جامو کې ګنډل شوې وې، ما به هم له خپلې مور څخه غوښتل چې ګلداره ټوټې (ټوکران) راته رانیسي. ستا له کتابونو د نظم او د لیکنو له پاکوالي او منظمو جامو څخه داسې اټکل کېده چې له نظم او پاکوالي سره ځومره مینه لرې. ما به هم درته په خیال کې د ژوند کور او د مینې ځاله جوړوله، چې د اسمان پاکۍ، همدغه راز ستا د وروزو او سترګو ښکلا به یې درلوده. له خواږه غږ، نرمو حرکتونو او مهربانه کتو څخه دې ښکارېدل چې نېکه، د ښه خوی خاونده او ښکلې معشوقه غواړې، ما به هم په سترګو کې درته ویل چې تر عمر به دې ښه مېرمن، مینه خدمتګاره او لېواله یمه، هېڅکله به هم زما له لورې ستا پر نازك زړه باندې کوم نېښ جګ نه شي.

خو ته نه پوهېدې چې زه درته په سترګو کې څه وایم، څه ژمنې درسره کوم او څه زارۍ...!

افسوس چې ونه پوهېدې، زه دې بل چا ته وسپارلم، ګومان دې وکړ چې کولای شې زما زړه هم له ځانه بېل کړې او لیرې یې واچوې!... لاړې خو له ما څخه دې دا ټولې هیلې او ارمانونه واخیستل، ته نه پوهېدې چې کوم جواهر له لاسه ورکوې....!

ته لاړې، خو ما دې خیال، لکه خوږ بدن داسې وساته، له هغه سره مې مینه کوله او ژوند مې ورسره تېر کړ، کله به خوشحاله، کله به ورسره خوابدې ومه .

له بده مرغه چې خیال دې زما څخه نازك لاسونه، د ځپې غونډې زلفې او سمبال شوی کور نه غوښت، ما هم د ځان لپاره څه نه غوښتل، کرار ـ کرار مې د زلفو هغه ځپې ذهن ته لاړې او د زړه نازکوالی مې زړه ته. که څه هم دغه کور مې ډېر خراب او ګډوډ دی، خو ما په خپل زړه کې د مینې یوه ماڼۍ جوړه کړې چې ډېره ښکلې او زړه راکښونکې ده.

اوس چې بېرته راغلې، زما ځان دې بېرته راوړ، بېرته به مې زلفې د ځپو غونډې شي، کمیس به مې ګلداره او مخ و لاسونه به مې نازك شي."

چغې مې کړې:

"دا څه وایې!، دا رښتیا ده؛ ته به زما ګناه راوبخښې او ما به خپل کور ته پرېږدې؟ زه خو روپۍ نه لرم."

ویې ویل:

"ما ته مې له مور څخه ډېر شته په میراث پاتې دي، له دغه چاپ شوي داستان څخه مې هم څه پیسې لاسته راوړلې، دومره لرم چې زما وستا د ټول عمر لپاره بس شي".

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه د ماتي او نهيلۍ په وخت کې چې بريالی شوی يم، له ځايه اوچت شوم، د قدم وهلو په وخت کې مې وويل:

"ستا دا خبرې هغه چکش و، چې زما پر تابوت ولګېد او راويښ يې کړم: زه نيمايي مړ وم، فکرونه او احساسات مې تت شوي وو، اّن سترګو او حواسو مې هم کار نه کاوه، ما ډېر ځله سازونو او اوازونو ته غوږ نيوه، خو نه مې اورېدل، په بڼ کې به وم، خو ګلونه مې نه ليدل، کتاب به مې لوست، خو نه به پرې پوهېدم، فکر به مې کاوه، خو د فکر مزی زما په لاس کې نه و.

د غم د وربځو تر شا راته دنيا يو بد خوب او وېره ښکارېده. په دې دنيا کې راته ښکارېدل چې بېشعوره، کاڼه او ړانده خلك، چې د يو بل په خبرو نه پوهېږي، سره په جګړه اخته دي! تر ځوانۍ مخکې سپين ږيری شوی او تر ژوند مخکې خوسا شوی وم. د خپل زړه په کنډواله کې مې له غم پرته بل ملګری نه درلود. ځومره به چې هيله او ارمان را ځخه ليرې کېده، هومره به له پښو لوېدم او کمزوی کېدم به.

هره ورځ به مړ کېدم. کاشکې داسې مړ کېدای چې خپل تور روزګار مې نه ليدای. خو لکه په خوب کې چې يم. ناتوانه او بېچاره وم. زه د خپل عذاب او کړاو شاهد وم، هېڅ مې هم نه شوای کولای؛ غوښتل به مې، خو نه مې شول کولای. د چارې لپاره لار او د تېښتې لپاره مې پښې نه وې، زه د ليدا د اوسپنيز زړه په لومو کې بند وم، هغه نه پوهېده چې زه ولې په کړاو او عذاب کې يم، نه به يې زما زارۍ اورېدې، نه مې ترې د ژغورنې هيله درلوده.

ته د اسرافيل د شپېلۍ غوندې پر ما ولګېدې او ژوندی دې کړم، اوس مې بيا سترګې ليدل او غوږونه اورېدل کوي: زما پر خاطر چې د مينې دغه لومړنۍ وړانګه وځلېده، ستا په مخ کې يې وينم. ستا له خولې ځخه د مينې زېرۍ اورم. ځومره ښه دې وکړل چې د ليدا اوسپنيز زنځير دې راځخه واخيست. زما د ځوانۍ نيالګی په وچېدو و، زما د سمسورتيا او شوق ټولې ځانګې د ماتمځپلو انسانانو د اوښکو غوندې ځاځکې_ ځاځکې تويېده، د هيلو غوټۍ مې ټولې مړاوې شوې وې .

د ليدا د ظلمونو له کبله مې نارينتوب او شخصيت له لاسه ورکړی و، ځان مې ګناهکاره او محکوم ليده، خو نه پوهېدم چې کومه ګناه مې کړې ده.

که کومه پېغله يا سپين سرې به مې ليده، پر بدن به مې لړزه راغله، يقين مې درلود، ما ته حتماً د هغو په برخه کې کوم ناروا خيال سر ته راځي! ما ګومان کاوه چې يوازې ليدا نه، بلکې ټول خلك ما ګناهکاره ګڼي، هېڅ سترګې او غوږونه حقيقت نه درك کوي، په هېڅ زړه کې رحم او عاطفه نه شته! ټوله دنيا راته سړه او بې مينې ښکارېده. له هر چا او هر ځيز ځخه بېزاره او په تېښته کې وم؛ ويل مې، اورېدل مې، تلم_ راتلم، لوستل مې او خوړل مې، خو زه نه وم چې ژوند وکړم، زه د خيال په زندان کې له غم، وېرې، حيرانۍ او عذاب سره اخته وم. هغه مې يوازې د بدن ماشين و چې د غريزې په حکم يې حيواني کارونه تر سره کول. که ما کولای شول چې هغه زندان او عذاب بيان کړم، هغه احساسات، فکرونه، سوز او درد چې ترې ځورېدم وليکم، داسې داستان به کېده چې له سترګو ځخه به

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې سېل بهاوه. داسې يوه عبرتناکه او وېرونکې کيسه به کېده، چې له نړۍ څخه به يې د بدګومانۍ او حسادت لوخړې جارو کولې. افسوس چې نه شم کولای...

هی ارمان چې د زړه د يوازېتوب غوندې بل سخت يوازېتوب نه شته، خو د يار تر څنګ په يوازېتوب کې ژوند کول، ډېر ستونزمن دي. عجيبه لا دا چې زه د دې اور په څنګ کې سوځېدم، خو نه مې غوښتل معشوقه مې راځخه ليرې شي.

څومره ډېرې شپې تر هغه منطق، استدلال، عجز او زارۍ وروسته نهيلی شوم. په زړه کې به مې چغه کړه:

"ای ليدا! ای ګرانې! ای چې له تا پرته ژوند کول تر مرګ ستونزمن دي! څومره چې کولای شې ظلم وکړه، زما له وجود څخه انسانيت او له ذهن څخه مې هيلې واخله، دغه سوی زړه په وينو او خاورو ولړه، هر څه چې رابانديې کوې ويې کړه، خو مه مې پرېګږده. تر تلو مخکې مې ژوند واخله. زه له تا پرته ژوند نه شم کولای"...

د هلن په ژړا ورته ځير شوم. ومې ليدل چې مخ يې په لاسونو پټ کړی او ژاړي.

ومې ويل:

"ګرانې هلن! ايا مور دواړه له عذاب او کړاو څخه خلاص نه شوو او سره نژدې نه شوو؟ بيا نو ولې ژاړې"!

سوړ اسوېلی يې وکېښ، سترګې يې په دسمال پاکې کړې، په ژړا- ژړا کې يې وويل:

"ښه دې وکړل چې د زړه ټولې خبرې دې راته وکړې؛ ته پر ليدا دومره مين او د هغې د مينې له زندان سره دومره روږدی شوی يې، چې د خلاصون فکر درته تر هر درد او رنځ ستونزمن ښکاري... ستا هېر شول چې يوه دقيقه وړاندې دې ما ته څه وويل. زه دې هېره کړم، بيا دې ليدا ته څه وويل:

"له تا پرته ژوند نه شم کولای... دغه سوی زړه په وينو او خاورو ولړه، خو مه مې پرېږده، تر تلو وړاندې مې ژوند واخله"...

ارمان! په دنيا کې زما لپاره د خوښۍ شېبه هماغه وه، چې ګومان مې وکړ ته زما يې، زه تېروتلمه، ما ګومان وکړ چې د بېلتون او کړاو شپې- ورځې پايته ورسېدې!... دا دې څه ظلم راسره وکړ، زه دې ولې جنت ته بوتلمه او يوه شېبه دې هم هلته تمه نه کړمه!... زه هغه ړنده يمه چې يو وار مې سترګې د دنيا د ښکلاګانو په وړاندې پرانيستل شوې، خو بېرته بندې شوې، تر دې وروسته به مې ژوند لا تياره او وېروونکی وي... ته چې لا د ليدا د مينې په زنځير کې بند يې، ولې ما ته راغلې!.. پوه شومه، ته راغلې چې زما د زړه اور تازه او زيات کړې او له سوځېدو څخه مې خوند واخلې"....

ژړا خبرو ته پرې نه ښوده. ترلاس مې ونيوله او چغه مې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ومې بخښه! په ناپامۍ کې راڅخه وځورول شوې... ته ملامته نه يې، زه وينم چې اوس هم د ليدا د مينې په زنځير ترلى يم، ته بايد راسره مرسته وکړې چې دغه زنځير له خپلې غاړې څخه ليرې کړم... ګرانې هلن! په خداى (ج) قسم، غواړم د ليدا له زندان څخه وتښتم... ته ډاډ، زړورتيا او پناه راکړه"...

ژړا يې بنده شوه، تر څه غور وروسته يې وويل :

"که څه هم دا سخت کار دى خو ستا لپاره هر ډول قربانۍ ته تياره يم، پوهېږمه چې له ليدا سره زياته مينه لرې، خو بيا هم تا ته په خپل کور او غېږ کې ځاى درکوم، د هغې له بدګومانۍ او حسادت څخه دې ژغورم. خو تا ته نه معلومېږي پر بل مين، مينېدل څومره سخت کار دى "...!

د هغې لاسونه مې ونيول، په اوښکو او مچولو مې خړوب کړل، لکه ورك ماشوم چې خپله مور بيا ومومي، په مينې مست شوم، قول مې ورکړ چې په راروانو درېيو ورځو کې به مې له ليدا سره ستونزه غوځوم او ځان به د هغې پښو ته غورځوم....

※※※

مست او خوشحاله پر کوڅو ورګډ شوم، نه مې يادېږي چې چېرې وم، څه مې ويل، چېرې ځم او څه وايم!

د هلن له کوره تښتېدم، زه له خپله کوره تښتېدم. بله پناه مې غوښته، داسې مينه ناك لاس مې لټاوه چې فکرونه مې سره راټول کړي او له لالهاندۍ څخه مې وژغوري.

خوښيو، پښېمانۍ، غم، سوز، ارمان او زرګونو نورو تاثيراتو زما په زړه کې توپان جوړ کړى و، زه هغې تختې ته ورته وم، چې د څپو په لاس کښېوتلې وي او له ځانه واك ونه لري، يوې پېښې ته په تمه وم، چې برخليك مې بدل کړي، وېرېدم چې نن بيا ليدا د غم شېبه راباندې رانه ولي او هلن ته مې ونه سپاري. وېرېدم چې راباندې مهربانه نه شي او په خپله غېږ کې مې ونه ساتي !

د تېښتې يوه لار مې سترګو ته ودرېده. يوه اسانه لار چې زه يې له هرې ستونزې خلاصولم، هوسا شوم، ټولو خواشينيو راڅخه لاس واخيست.

ومې ويل:

"که تر درېيو ورځو پورې مې روزګار ستونزه اواره نه کړه، زه به په خپله دغه کار ترسره کوم. يانې ځانوژنه به کوم."

په زړورتيا سره کور ته راغلم، هرې پېښې ته مې تيارى درلود. هغه څوك چې ځان وژلاى شي، له څه نه ووېرېږي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور مې پرانیست، ځکه پوهېدم چې لیدا هر وخت یوازې وي، پر کټ ویده وي، یا هم کتاب لولي. د خوب کوټې ته لاړم، حیران شوم. ته وا دا لومړی ځل دی چې لیدا ګورم. تر اوسه مې په دې جمال، مینه ناکه څېره او ښایست کې نه وه لیدلې. هغه حسینې مجسمې ته ورته وه چې ساه یې هم کښله.

پر کټ پرته وه، کتاب یې له لاسه سینې ته ښویېدلی و. که څوك کوم بت هم دومره ښکلی جوړ کړي. ښایي بتپالان کومه نیوکه وربانديې ونه لري.

دنګ قد یې پر کټ غزېدلی و، پښې یې لاندې راځوړندې وې، زړه مې غوښتل، هغه پښې مچې کړم، خو د دې لپاره چې له خوبه راویښه نه شي، هماغسې پر خپل ځای وچ پاتې شوم. ورو ـ ورو مې ساه کښله.

د وېښتانو طلايي څپې یې د څراغ په رڼا کې د لمر د وړانګو غوندې ځلېدې، چې د زړه سترګې یې رونولې. تندی یې د سپوږمۍ یوې ټوټې ته ورته و، شونډې یې د سره ګل د ګلپاڼو غوندې وې، شونډې یې رپېدې، داسې ښکارېدل چې زما د ګناهونو حساب کوي او زما سره کومه دعوه لري. په زړه کې مې چغه کړه:

"ته په دې ښکلا او ناز، هر څه چې راباندې کوې، زه ګناهګار یم، ته ما تر ځان ښه پېژنې، که هر عذاب او کړاو راباندې راولې، زه یې منم، هسې نه چې له عذاب څخه مې لاس په سر شې او یوازې مې پرېږدې ...

آه! که ته راسره ونه اوسې، نړۍ به توره شپه غوندې شي، چې هېڅکله به هم سبا ورته رانه شي!

په ژوند کې ستا د نه لیدو تصور نه شم کولای، ستا په تندي کې د غوسې له وربځو څخه وېرېږم. د دې تورې وربځې تر شا د تهمت او درواغو له تور سېلاو څخه زیاته وېره لرم!

دا چې ته دې یوه ورځ په دې کور کې ونه اوسې، له یوې خونې څخه بلې ته لاړه نه شې، زه دې د پښو ښکالو وانه ورم، د هنداري مخې ته دې کښېننې، سینګار ونه کړې، د عطرو په بوی دې مست نه شم او د جمال په لیدو دې بېواکه نه شم، په دې باب فکر نه شم کولای!! دا څنګه امکان لري چې له تا پرته دې په چکر لاړ شم، څملم، پاڅم او ژوند وکړم!

څومره چې دې زړه غواړي ومې ځوروه، هر درد او کړاو راته اسانه ښکاري، خو ته راڅخه مه ځه، دا نه شم زغملای، چې بل څوك دې ستا تر نرۍ ملا لاسونه راتاو کړي، یا دې په دې شنو سترګو کې بل مین ډوب شي....

زه نه غواړم چې له ما پرته بل څوك درڅخه ښکنځلې واوري او کړاوونه وګالي، ستا ستونزې باید زه یوسم....

زه څه وکړم چې بتپال یم او ستا پالنه کوم. د بل ښکلي په باب تصور هم نه شم کولای، خدای تر تا بل ښکلی نه دی پیداکړی"...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شك او دوه زړه توب له منګولو خلاص شوم، د رضايت او تسليم له خوښۍ څخه مې په سينه کې فريادونه اوچت وو، خو د دې لپاره چې ليدا راويښه نه شي او لانجه راسره ونه کړي، هغه د خوشحالۍ حالت خراب نه شي. نو غلی کښې ته لاړم او ويده شوم.

خوب مې ليده چې د هلن دوی کره ځم، څنګ ته يې ناست يم او د هغې لاس مې نيولی، غواړم اقرار ورته وکړم... خو نه پوهېږم څه ورته ووايم... ربړېدم، ژبه مې په تالو کې وچه وه ...

هلن ناري وهي:

"آه! زه خو وينم چې د ليدا د مينې له زنځير څخه خلاصی نه لرې، ستا د زړه ټولې خبرې اورم. تا چې له ځانه اراده او واك نه درلود، ولې راغلې او زما ويده مينه دې ولې راويښه کړه؟ دا دې څه ظلم راسره وکړ. ايا زما خپګان ستا خپګان کمولای شي؟"...

ويل يې او ژړل يې.

خو ناڅاپه له اسمان څخه د مادلن غږ اوچت شو:

"ای هلن! د عاشقۍ دود، ګيله او سرټکونه نه ده. زړه دې پر ويليام وسوځه، هغه تر موږ زيات بېچاره دی، ځکه د يوې بې ارزا مجسمې پرستش کوي، هغه له کاڼي زړه څخه مينه غواړي.

موږ د معشوق پر ارزا مينانې يو، خو هغه د معشوق له بې شعوره جسم سره اخته دی. زموږ مينه خو له برياليتوب سره مله ده، ځکه چې ارزا بې محبتي او بېوفايي نه کوي، د هغه په سينه کې ناکامي او د وير سندرې پټې دي، ځکه بې ارزا جسم يوازې سرښت، بې محبتي او بې هنري لري. زموږ زړه بايد پرې وسوځي"...

چغه مې کړه:

"پر خدای قسم درکوم، ما له بتپرستۍ څخه وژغورئ"...!

په خپل غږ اوچت شوم، د ليدا په پلوي له هلن او مادلن سره په جګړه بوخت شوم.

ويل مې:

"تاسې اشتباه کوئ، د ليدا د وجود هره ذره له مينې او وفا څخه ډکه ده. دومره راسره مينه لري چې تل په سوز او کړاو کې ده. زه که سوځم د هغې د مينې په اور کې سوځم، خدای دې نه کړي چې دغه اور دې غلی شي، که ما ايرې هم کړي، پروا نه لري"....

سبا سهار چې ليدا له خوبه اوچته شوه، زه له مادلن او هلن سره په خبرو- اترو لګيا وم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل مې:

"تاسې د لیدا په سترګو کې وګورئ، نه یم غلط شوی، وګورئ څومره خوشحاله ده، څومره عاشقانه نظر لري"...

په همدې وخت کې لیدا په زوره وخندل او ویې ویل:

"ته عجیبه ساده یې، ګومان کوې زه دربانديې نه پوهېږم چې د ورځې راڅخه تښتې چېرې ځې؟."

وپوهېدم چې پرون د هلن دوی کره زما له تلو څخه خبره شوې ده. زړه مې په درزېدو شو. خوله مې پرانیستله چې ټولې خبرې ورته وکړم، لمن ته یې ولوېږم او زر واره ترې بخښنه وغواړم، چې بیا به داسې نه کوم....

خو وخت یې رانه کړ، ویې ویل:

"له دې الوتي رنګ څخه دې ښکاري چې زما جاسوسان دروغ نه وايي: ته هره ورځ له هغې سپین سرې څخه ورځې‌انه رانیسې، له هغې نجلۍ څخه سګرېټ او له هغې بلې" ....

غلی وم چې هلن ته ورسېږي، زما د مینانو ټولې نخښې یې وویلې، خو د هلن په اړه یې څه ونه ویل.

یو څه زړور شوم، ومې ویل:

"د دې زړو خبرو له یادولو څخه دې مقصد څه دی؟."

"ــمقصد مې دا دی چې، که ته شریف او سم سړی وای، زموږ خبره به ګدایۍ او سوال ته نه رسېده."

له حیرانۍ سره مې وپوښتل:

"ما خو ډېرې پیسې درکړې، ته بیا هم زموږ ژوند د ګدایۍ ژوند ګڼې؟."

د پوزخند خندا یې وکړه او ویې ویل:

"کومې پیسې! یوه انه هم نه ده پاتې، ټولې مې له تا څخه په یوه لاس واخیستې، په بل لاس مې پولیسو ته ورکړې، چې ستا بېوفایۍ او درغلۍ وښاري، زموږ له واده څخه درې ورځې نه وې تېرې، زما درته پام و چې یوې او بلې ته دې سترګې نیولې وې. ما هم د پولیسو له دوو ادارو سره پرېکړه لیك لاسلیك کړی چې شپه او ورځ تا وښاري او ما ته خبر راکړي چې ته چېرې‌ــ چیرې تللی یې، له کومو ښځو سره دې لیدلي او څه دې کړي... تا ته به معلومات وې چې خصوصي پولیس ډېر ګران تمامېږي، خو ما بله چاره نه درلوده، ما غوښتل ستا له چلندونو ځان خبر کړم... زه درته وایم چې پرون چېرې وې؟."

لکه ټول بدن چې مې له لرګیو وي، غلی او بېحرکته پاتې وم، لیدا په خپل مټ کې ساعت ته وکتل او ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تر پنځلسو دقيقو پورې د پټو پوليسو ګزارش زموږ د ليکونو په بکس کې لوېږي، زه به بيا خپله درته ووايم چې پرون چېرې وې".

غوښتل مې حقيقت ورته ووايم. خو ومې ليدل، ليدا په داسې حالت کې ده، که زه څه ووايم نو لکه د باروتو پر يوه زېرمتون چې ارو ولګېږي، بيا به شر جوړ کړي.

اوچت شوم، ژر مې ځان تيار کړ چې تر پنځلسو دقيقو پورې له کوره وتښتم. د تلو په هڅه وم چې د کور زنګ ووهل شو. پوه شوم چې صندوق ته ليك واچول شو. په بدن کې مې وينه وچه شوه. ليدا مخکې او زه ورپسې له کوټې ووتو، غوښتل مې ور پرانيزم، پرې يې نه ښودم او ويې ويل:

"ته صبر وکړه چې وګورم پرون چېرې تللی وې."

ليك يې پرانيست او ويې لوست، ناڅاپه يې چغه کړه:

"پرون دې د هلن دوی کره څه کول! دا فاحشه دې له کومه پيدا کړه."!

يو ځل بيا د ګزارش په لوستلو بوخته شوه. په تونده سره مې ور پرانيست او کوڅې ته مې ځان ورساوه. غوښتل مې له دې کور څخه د هلن کور ته پناه يوسم او بيا ترې رابهر نه شم. خو پښې مې پر لاره نه تلې، په کوڅه او واټونو کې په يوه غوره تصميم پسې ګرځېدم.

په همدې چورتونو کې وم چې هغه ووژنم، که له هلن څخه لاس واخلم او ځان د ليدا لمن ته واچوم؟ ما ته هېڅ وخت ليدا دومره محبوبه او د مينې وړ نه وه ښکاره شوې، حيران وم چې ولې ژوندی يم او د هغې د پرېښودلو د تصور له کبله ولې نه مرم؟.

ګومان مې کاوه چې ليدا له مرګ څخه ژغورلی يم. ګنې په دې دومره زياتو غمونو کې به مړ وم ...

نه پوهېږم څنګه هغې کوڅې ته ورتاو شوم چې زما د ترور کور په کې و، د کور وره ته ورسېدم، دوه درې واري له هغه کور څخه تېر راتېر شوم. آخر مې زنګ وواهه .

ترور مې راووتله، زه يې دننه بوتلم، تر روغبړ وروسته ووته او ما ته يې يو ګېلاس نشه يي شربت راوړل او ويې ويل:

"زه چې هر څه ووايم ستا به باور نه کېږي، راځه چې يوه پوه سړي ته دې بوځمه، ستا ستونزه به اسانه کړي."

د پسه غوندې په ترور پسې روان شوم. يوه ارواپوه ته يې بوتلم.

لکه ماشوم زده کوونکی چې درس تشريح کوي، د ليدا ارواييي حالت مې ورته څرګند کړ، د هغه هرې پوښتنې ته مې ځواب ورکاوه. کله چې خبرې پايته ورسېدې، زما ترور ته يې وکتل او په سترګو يې ترې د تلو اجازه وغوښته.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته یې وویل:

"ستا مېرمن اروايي ناروغه ده، کېدی شي دا حالت يې د لېونتوب حد ته ورسېږي، يانې زيات حسد او بدګومانۍ به يې راښکېله کړي. د اروايي تحليلونو له لارې د دې ناروغۍ درملنه سخته څه چې ناشونې ده، ځکه باور لرم چې هغه ځان ناروغه نه ګڼي او نه غواړي له ډاکټر سره مرسته وکړي، يا يې پوښتنې ځواب کړي. په دې وروستيو کې ډاکټر فريمن ناروغانو ته د سترګې په يوه کونج کې پېچکاري ورلګوي، ښايي په سلو کې شپېته داسې ناروغان روغ شي، خو دا څرګنده نه ده چې ستا ناروغ به دغه کار ته غاړه ږدي او که نه؟ زما په اند اوس خو غوره لار دا ده چې سره بېل شئ، ښايي ستا په نه ليدو سره يې دغه ناروغي کمه شي".

ومې ويل:

"دغه بېلتون بايد څومره وخت ونيسي؟."

"_دوه يا درې کاله، خو بيا هم وېره په کار ده چې تر دې مودې وروسته بيا سره وګورئ، دغه ناروغي بيا ورمخه نه کړي، که ته د دې مېرمنې له روغتيا سره مينه لرې، نو بايد سره بېل شئ، دا قرباني ورکړه. له بل چا سره واده وکړه، زه ستاسو د ژوند له ځانګړنو خبر شوم، باور لرم که تاسې هغه پرېږدئ، نو له مېچل سره به واده وکړي، ځکه چې د غوسې په وخت کې د هغه نوم په خوله اخلي، څرګنده ده چې د هغه په بېلتون خوابدې ده."

ترور مې په مينه ناك نظر راوکتل، اسوېلی يې وايست او ويې ويل:

"له ناچارۍ څخه زه هم همدغه لارښوونه درته کوم، څه وکړو! مينه خو له قربانۍ او سوز پرته نه شي کېدی، ته او مېچل دواړه زما زامن ياست، ما ته توپير نه لري"...

اوچت شوم او د هغه مينه وژونکي ارواپوه له لاسه مې تندي ته ټك ورکړ او په واټونو کې روان شوم. سر مې دروند و او زنګنونه مې د کمزورۍ له وجې کرېدل، زړه مې پر سينې فشار راوړ، په ستونزو مې ساه کښله، ستونی مې له ژړا ډك و او په زړه کې مې د اوښکو سېل روان و، حيران وم چې خلك ولې راڅخه تېرېږي، خو زما الوتی رنګ، بې نوره سترګې او لړزانده غړي نه ويني او نه پوهېږي چې کوم درد لرم! حيران وم چې ولې نه شم کولای په ذهن کې مې دوه تصوره سره وترم!

يوه پټ لاس، ليدا، هغه تر ورځو روښانه شپې او تر شپو تياري ورځې، مېچل، اروايي ناروغي، د مادلن بېلتون، مور او زرګونو نور تصورونه د وړو مېخونو غونډې زما پر سر راټك وهل.

د خيال هغه ټوټې او نيم مړی بدن مې د خلکو له سترګو پټاوه، له يوه واټ څخه بل ته ورننوتم، يو خلوت او غلی ځای مې لټاوه، چې له شرمه د خپل زړه ټولې خبرې ځان ته وکړم، وايې ورم او زارۍ وکړم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ځنګله ته ورسېدم. د رود پر غاړه پر يوه اوږده څوکۍ وغزېدم. يو وخت مې پام شو چې له بدن څخه مې اوبه څاڅي، باران و او ما هم ژړل.

تر پښو لاندې مې يوه نرۍ وياله وبهېده چې اوبو مېږيان او نور واړه موجودات له ځانه سره وړل، هغو خوارانو لاسونه او پښې وهلې، ښايي چغه به يې وهله، خو څه ګټه يې نه درلوده.

ليدل مې چې طبيعت له ما سره هم همداسې کوي. لېونۍ او بېشعوره ليدا د طبيعت لاس دی چې ما نېستۍ ته ورکاږي. زه چې څومره نارې ورته وهم، نه يې اوري. څومره چې زغم وکړم بيا هم نه پوهېږي! ذهن ته مې راغلل: که دغه مېږيان د دغو وړو ډېرو غونډې بېځانه او بې ارزښته شيان وای، اوس به د طبيعت په ظلم او ستم کې نه کړېدل. زما هم ارمان شو چې کاشکې مړ وای....

بيا مې د هرې ستونزې د حل کيلي لاس ته ولوېده، ياد مې شول چې ويلي مې وو:

"که تر درېيو ورځو پورې مې دا ستونزه اواره نه شوه، ځان به وژنم."

خو هغه ورځ مې ستونزه نوره هم درنه شوې وه، له ځان سره مې وويل:

"د تشويش او اندېښنې وږ خبره نه ده، د مرګ په يوه نوك په زرګونو غوټې خلاصېږي"...

دغه ډاډ مې زړه تکيه کړ او هوسا شوم، له ځان سره مې سوچ وکړ، که د ليدا له زندان څخه ناڅاپي وتښتم او هلن ته پناه يوسم؛ خو هغه پناه تر دې زندان راته وېروونکې وبرېښېده. داسې ښکارېدل لکه زه چې زړه او ساه پرېږدم او يوه مړه کالبوت ته پناه ورم!... فکر مې وکړ که په دنيا کې وګرځم او مادلن پيداکړم، پښو ته به يې ولوېږم... خو بيا مې ارمان راغی: هغه وجود ته، چې زړه يې له بل چا سره وي، ولې ستونزې وزېږوم.

چغه مې کړه:

"نه! هېڅکله هم نه! زما لپاره د ليدا وجود ښه پناه ده. د هغې ظلم او ستم په هېڅ قېمت نه پلورم. په دې هکله هېڅ فکر هم نه شم کولای چې زه دې ژوندی واوسم او ليدا دې زما نه وي، د نورو جنت زما زندان دی او د هغوی زندان زما جنت! زما لپاره هوښياره او لېونۍ يوه ده، زه د هغه موزون اندام او ښکلي صوت پرستش کوم، آيا بتپرستان له خپلو بتانو څخه عقل او شعور غواړي."!

ټوله ورځ له انسان خورو خيالونو، لېونتوب، ناکامۍ، شك، وېرې او لالهاندۍ سره لاس وګرېوان وم، په لوږې، ستړيا او باران نه پوهېدم. تر دې چې بدن مې له حس څخه او مغز مې له فکر څخه پاتې شو. لکه حيوان چې خپل استوګنځي ته ځي، خپل کورته لاړم. د هغې وړې زمرۍ په اړه مې، چې په کور کې راته ناسته وه، هېڅ فکر ونه کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدا په پراخه ټنډه زما هرکلی وکړ، پرته له دې چې زما د نشتوالي يادونه وکړي زه يې د ډوډۍ مېز ته بوتلم. کښېناستو، ومو ويل. ټوکې مو وکړې، وامو ورېدل، خو باور مې نه کېده چې زه دې ويښ واوسم، ګومان مې کاوه ويده يم او د طبيعت زړه راباندې سوی دی، زما له ازاره يې لاس اخيستی، د ليدا له سره يې غلا کړی عقل بېرته ورکړی دی.

هيله من وم، ليدا مې ټينګه کړه او ومې ويل:

"ايا دا رښتيا ده، تا هغه بدګوماني او بېځايه خيالونه له سره ليرې کړل او وپوهېدې چې زه درسره مينه لرم؟ ته پوه شوې چې زما سترګې تر تا ښکلو ته نه ګوري او نه به وګوري. ايا"...

اوږده او له غوسې ډکه خندا يې وکړه:

"په ټولو وپوهېدمه او اوس مې تصميم هم نيولی... خو ته به پوهېږې چې زه څه تکل لرم... ډېر ژر به پوه شې.. رښتيا راشه درته ووايم چې ما نن څه_ څه وکړل؟.

د هلن دوی کره لاړم، څومره ښه معصومه نجلۍ ده. هغه مې له اشتباه څخه وايسته، لکه څنګه چې يې، هغسې مې وروپېژندلې، ستا د يوولسو معشوقو نومونه مې ورکړل، له سګرېټ خرخوونکې څخه نيولې تر هغې ډوډۍ پلورونکې سپين سرې پورې، ټول نومونه مې د پټو پوليسو د لست له مخې ورته ولوستل، دوولسم نوم د هلن و. ورته ومې ويل:

"ای بېچاره نجلۍ! د دې شهواني ناروغ په خبرو مه خطاوځه، هغه دروغجن دی، هغه وحشي حيوان دی، چې تر اوسه يې ډېر کسان داړلي دي، ته هغسې مه کېږه، له منګولو يې وتښته."!

ما ويل، هلن ژړل، زړه مې پرې وسو، ومې ليدل، هغه هم ستا د هغو نورو معشوقو غونډې درباندې مينه وه. ورته ومې ويل:

"ای ناداني نجلۍ د دې يوه ساعت پر ځای بايد ټول عمر وژاړې."

لږه سمه شوه، قول يې راکړ چې نور به تا هېروي، زما څخه يې هم قول واخيست، چې تا به نېکمرغه کوم"...

هغې له هلن سره د کتنې خبرې کولې زه د شرم، درد او ارمان له کبله ويلېدم او پر ځمکه تويېدم، د ليدا له څو شېبو چوپتيا څخه غلط پوه شوی وم... په زړه کې مې چغه کړه:

"ای مرګيه! ومې ژغوره."!

اوچت شوم او ومې ويل:

"غواړم تر خوب مخکې مجلې او ورځپاڼې ولولم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ويل:

"ټول مې پر مېز ايښې دي. زه هم ځم چې ويده شمه، ځکه د کار لپاره بايد ښه قوا ولرمه".

د مېز تر شا کښېناستم او يوه_ يوه ورځپاڼه مې اړوله، خو لکه ګردسره چې سواد نه لرم او نه شم کولای څه ولولم.

ګومان مې وکړ دغه ستونزه د حل يوه لاره لري، چې هغه مرګ دی. خو په دې وېرېدم چې، په دې دنيا کې دې ونه اوسم او ليدا دې ونه ګورم، د ځانوژنې فکر مې له سره ليرې کړ او ترې وتښتېدم .

په مجلو کې مې يو کاغذ وليد هغه مې پرانيست. مېچل ليکلي وو:

"زما بدمرغه ويليامه! ترور دې همدا اوس زما له دفتر څخه ووته، راغلې وه چې ستا د بدمرغۍ او ستونزو يادونه راته وکړي، د ژوند پر ستونزو دې وپوهېدم، زړه مې درباندې وسو، څه وکړو، روزګار د هر نعمت په پښو کې په سلګونو کړاوونه ليکلي دي. که ته ښکلی نه وای، نه دې شول کولای ليدا راڅخه بېله کړې، څرنګه چې تجربه دې نه درلوده، نو ګومان دې کاوه چې مېرمنې يوازې په ښايست راضي کېږي. په دې نه پوهېدې چې مېرمنې له پيسو او شتو پرته په بل څه نه قانع کېږي.

ليدا ته چې دا لېونتوب پيدا شوی، وجه يې دا ده چې هغه زما څخه د بېلتون له کبله ارمان کوي. ستا دغه بدمرغي هغه انتقام دی چې طبيعت يې زما لپاره له تا څخه اخلي. ځکه ما په دغو دوو کلونو کې زياته هڅه وکړه، خو په زړه کې مې د ليدا د مينې اور مړ نه شو کړای. تر هغې لس ښکلې نجونې مې ترلاسه کړې، خو يوې هم د هغې ځای ونه نيو، زه له تا څخه کومه ګيله نه لرم، نړۍ د مبارزې ډګر دی، ما له تا څخه الیس واخيسته، تا هم زما څخه ليدا.

د تېرو پېښو يادونه کومه ګټه نه لري. غوره دا ده چې د دغو ستونزو د اواري لپاره يوه غوره لار ومومو، ياني ستا د ژوند او زما د زړه ستونزې. د هغه ارواپوه او ستا د ترورې د څرګندونو له مخې د ليدا درملنه يوازې دا ده چې درڅخه بېله شي. البته ته د اروا‌پوه خبره منې، خو ګومان نه کوم چې وکړای شې د بېلتون غم ته اوږه ورکړې، تر هغه وخته چې رښتينی مين ونه اوسې او د معشوق لپاره هر ستونزه او هر درد ومنې.

خو رښتيا ووايم دا خبرې ټولې کتابي دي، رښتينی مين نه شي کولای يوه دقيقه هم له معشوق څخه بېل واوسي، په داسې حال کې بايد يو بهرنی لاس له مين سره مرسته وکړي، چې خپله دنده تر سره کړي. اوس هغه بهرنی لاس زه يم چې تا په زوره له ليدا څخه بېلوم. سبا ته ستا د غوښتنې لپاره عرض کوم، څرنګه چې ته نه شې کولای زما پيسې بېرته راکړې، زندان ته به لاړ شې او زه به ليدا خپله کړم. په دې توګه به تا له دغې اندېښنې، ليدا له دې لېونتوب او ځان د ناکامۍ له درد څخه وژغورم.

کله چې ليدا زما شوه؛ تا له زندانه باسم او د زده کړې اسانتياوې درته برابروم، که رښتيا هم ليدا درباندې ګرانه ده، لاړښوونه ورته وکړه چې کله ته زندان ته ځې، له ځنډ پرته ځان ما ته راوسپاري ."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د اکا زوی او ستا دوست: مېچل

⊠⊠⊠

د مېچل دلیلونه ښه او منطقي وو. د هغه له غوښتنې سره سم باید زندان ته تللای، خو دوه نور مسئولیتونه مې هم درلودل چې له خپلې وینې پرته مې په بل څه نه شول تر سره کولای، یو د مادلن د ټول عمر هوسایي او بل مې د هلن برې له منځه وړي وو.

هو! غوڅ تصمیم ته د رسېدو او له هغه حالت څخه د خلاصون لپاره، دغو کسانو ته اړ وم، چې خپله غوښتنه راڅخه وکړي، په دې توګه به وکولای شم په ځانوژني لاس پورې کړم، له دې پرته مې نور څه نه شوای کولای .

لیدا هم وویل چې غواړي کوم لوی کار وکړي؟ هغه لوی کار خو یوازې همدا کېدی شي چې ما پرېږدي او لاړه شي. له لیدا پرته زما بله پناه قبر او مرګ و...

⊠⊠⊠

ته وا مړ یم او د لیدا له شکنجو او زندان څخه ازاد شوی یم، هوسا د خوب کوټې ته لاړم چې ویده شم. لیدا پر کټ ناسته وه او دومره په فکرونو کې ډوبه وه چې زه یې نه لیدم. تندی یې ټینګ نیولی و، مخ یې سور اوښتی و، په څېره کې یې د کرکې، حیرانۍ او وېرې نخښې له ورایه ښکارېدې .

هېڅ مې ونه ویل، وغزېدم. خو نه مې غوښتل ویده شم. غوښتل مې لیدا ویده شي او رااوچت شم د وروستي ځل لپاره مې خپلې سترګې د هغې په جمال خړوبې کړم، هسې هم سبا ته د هغه سیند تر څنګ ځانوژنه کوم. د هغې څېره به مې په سترګو کې ژوندۍ وي.

یو ساعت وروسته اوچت شوم، څراغ مې بل کړ، خو ومې لیدل لیدا هماغسې ناسته وه!

ویې ویل:

"ولې نه ویده کېږې؟."

ومې ویل:

"غواړم تر خوب وړاندې، مخکې له دې چې سترګې مې سره ورشي، ستا صورت او اندام وګورم."

ویې خندل او ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه راته وګوره، دا به وروستی ځل وي چې ګورې مې، سبا به ستا له دغو ښکلو سترګو څخه بېغمه یم."

د دې پر ځای چې د هغې ننداره وکړم، مخ مې واړاوه او په ژړا شوم، په ژړا کې خوب راغی، خوب مې لیده چې مړ یم او په هغه سیند کې ډوبېږم. لیدا او مېچل د سیند پر غاړه ولاړ دي او زما ننداره کوي.

په همدې خوب کې ډوب وم، چې ناڅاپه وسوځېدم! اور مې واخیست! له ځایه اوچت شوم، ځراغ مې بل کړ. خو بل نه شو، په هغه تیاره کې مې چغې کړې:

"لیدا! مرسته راسګره وکړه."!

د لیدا چغې هم اوچتې شوې:

"ای وای! ای وای! آیا ما دا کار وکړ! ما دا جنایت وکړ؟! هوا! هوا! له ما پرته خو په کوټه کې بل څوك نه و. وای"...!

نور مې څه وانه ورېدل. کله چې په سد شوم د کومې ښځې نری غږ مې واورېد:

"څه خورې؟."

ومې ویل:

"لیدا، ته لیدا یې؟ غږ دې ولې بدل دی؟."

"ــلیدا نه شته، زه د ډاکټر مرستیاله یم، دا روغتون دی."

"ــزه یې ولې دلته راوستلی یم؟ سترګې مې ولې څه نهویني؟"...!

د څواب پر ځای مې د ژړا او سلګیو اواز واورېد.

ومې ویل:

"ولې څه شوي، راباندې ورحمېږئ، راته ووایاست."

هغه ژړغوني غږ راته وویل:

"ستاسو سترګو ته زیان رسېدلی"...

" ــدرملنه به یې وشي؟."

" ــله بده مرغه ستاسو سترګې لیدل نه شي کولای."!!

چغه مې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چا ړوند کړمه؟! اوه وپوهېدم.. لیدا... لیدا.. اوس چېرې ده، ولې مې پوښتنې ته نه ده راغلې؟."

ویې ویل:

"په زندان کې ده."

ناره مې کړه:

"دوی نه پوهېږي چې هغه لېونۍ ده! هر څه چې یې کړي، له ما سره یې کړي، زه یې بخښمه"...

بیا بېسده شوم. کله چې په سد شوم د یوه نارینه غږ مې واورېد چې زما پوښتنه یې کوله.

ویې ویل:

"زه ډاکټر یم. ستاسو پر حال ډېر تاسف راځي، خو زما لارښوونه درته دا ده، چې د دې ډول دردوونکې پېښې په وړاندې زړور واوسئ، خدای چې پر ړندو کوم مسئولیتونه ایښي، هغوی یې په نره، له کوم شکایت پرته ترسره کوي."

ومې ویل:

"زه د خپلې معشوقې په لاس ړوند شوی یم، زه کوم شکایت نه لرم، که زندان ته مې هم بوځئ، زه نه وېرېږم، خو تر هغه وخته چې لیدا په زندان کې ده، له ما څخه زړورتیا او زغم مه غواړئ."

ویې پوښتلم:

"ته ولې باید زندان ته لاړ شې؟."

"ــد مېچل پور راباندې دی."

"ــمېچل څوک دی او څومره پور یې درباندې دی؟."

ټوله کیسه مې ورته وکړه، خو زما د کیسې لړۍ دومره اوږده شوه چې د ژوند پیل ته مې هم ورسېده، یو وخت مې پام شو چې ډاکټر ته مې د ژوند ټوله کیسه کړې ده.

تر لږې چوپتیا وروسته یې زیاته کړه:

"ایا امکان لري په دې موده کې چې دلته یاست، د خپل برخلیك کیسه بیا تکرار کړئ."

ومې پوښتل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تاسې غواړئ ما بوخت کړئ چې خپګان راباندې برید ونه کړي، خو تر هغه وخته چې لیدا نه وي ازاده شوې، زه به هوسایي ونه لرم."

سبا ته یې ډاکټر شاغلی... چې لیکوال هم و، له ما سره معرفي کړ، د هغوی په غوښتنه مې د خپل ژوند ټول داستان بیان کړ، هغه لیکوال پر شا وټېولم او ویې ویل:

"خوشحاله واوسه، که څه هم دغه پېښه ستا د بدمرغۍ لامل شوه، خو کولای شي ستا بدمرغۍ کمې کړي، یانې ستاسو مادي ژوند به تر پایه سمبالېږي. زه دا کار کوم، زه ستاسو دغه برخلیك لیکم، یو خپرندوی پیدا کوم چې درڅخه رایې نیسي."

بله ورځ د یوه کتابتون مشر راغی او له ما سره یې ژمنه وکړه، چې د هغه کتاب په بدل کې به زیاتې پیسې راکوي او تر ټولو وړاندې به د مېچل پور چې د هغو پیسو په وړاندې ډېرې لږې شکارېدې، ورسپاري. د لیکوال او ډاکټر په لارښوونه مو وپتېیله چې د لیدا په محاکمه کې هم له هغو پیسو څخه کار واخلو.

☒☒☒

دا ده د لیدا د محاکمې پایله:

د لیدا مدافع وکیل ما ته راغی او هیله یې وکړه چې د لیدا په پلوي خبرې وکړم. کله چې پوه شو، حاضر یم د لیدا لپاره خپلې سترګې او ځان قربان کړم، خوښ شو، مننه یې وکړه او ویې ویل:

"ستاسو په مرسته دا ښځه ژغورل کېږي، ځکه د هغه عمل په وخت کې یې مغزو ټکان خوړلی و او د لېونتوب له حالته راوتلې ده، تاسې په محکمه کې ټولې پېښې ووایاست، همدا بس دي."

د محاکمې په ورځ یې چې محکمې ته بوتلم، نه پوهېدم چې کومې خوا ته وګورم، لیدا چیرې پیدا کړم، خو د هغې غږ مې واورېد، چې ویل یې:

"وای، وی خدایه."!

له هرې خوا څخه د ژړا او سلګیو اوازونه اوچت شول، ما هم اوښکې تویولې. د لیدا مدافع وکیل د لیدا اروایي ناروغۍ ته په اشارې سره دلیلونه راوړل او ویې ویل:

"د دې خبرې د ثبوت لپاره د هغې د مېړه دعوه واورئ."

زه اوچت شوم، خو چوپ پاتې شوم، مدافع وکیل وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"پوهېږم چې په کوم شك کې ګير يې، تاسې نه غواړئ چې د نورو خلکو په وړاندې د خپلې مېرمنې د ظلم او لېونتوب يادونه وکړئ، خو که د هغې له خلاصون سره مينه لرئ، بايد دا ستونزه وګالئ."!

بله چاره نه وه، د ليدا د بدګومانيو او بېځايه خيالونو په اړه مې څرګندونې وکړې، هغه دردوونکې صحنې مې هم بيان کړې چې ليدا به جوړولې. ليدا به زما د خبرو په منځ ــ منځ کې ژړل:

"اى خدايه! دا زه ومه چې دومره جنايتونه مې کول!... ما دا کړاوونه درباندې تېر!... زما ګران ويليامه! ته پرښته يې... زه يوه بېرحمه بلا يمه"...

کله چې د هغې شپه کيسه خلاصه شوه، ليدا چغه کړه او بېسده ولوېده.

واك مې له ګوتو ووت، چغه مې کړه:

"اى ښاغلو! اى قضاوت او انصاف کوونکو ، زما د سترګو د جبران لپاره، چې روزګار راڅخه اخيستي، زما ليدا خوشې کړئ؛ که زما ژوند پايته ورسېد، پرېږدئ هغه خپل ژوند له سره پيل کړي. زه نه غواړم چې د زندان په کونج کې داسې ښکلى ګل مړاوى شي"...

کله چې يې ليدا په سد کړه. مدافع وکيل وويل:

"اوس د ليدا له مور څخه هيله کوم، د خپلې لور د ژغورنې لپاره، له شرم او پردې پرته، خپل کورني رازونه، هومره چې د ليدا په روزنې او ژوند پورې اړه لري ووايي، چې دلته ناست ښاغلي او آغلې وپوهېږي د دې لېونتوب وجه څه وه؟."!

د ليدا مور په ژړغوني غږ وويل:

"د دغو ټولو بدمرغيو وجه زه يمه، زه بايد ړنده شمه، ما بايد زندان ته واچوئ، نه پوهېږمه په ازل کې مې کومه ګناه کړې وه چې پاك خداى (ج)ښکلا، چې د ټولو هيله ده، راوبخښله.

زه خپله مور نه ملامتومه، ټولې ګناوې مې منمه، د خپلې مور د روزنې په اړه هم څه نه وايمه. د ماشومتوب له وخته، هغه مهال چې يادېږي مې، د نورو د هڅونې او ستاينې له کبله مې خپل ښايست ته زيات پام و، نورو نعمتونو او صفاتو ته مې هېڅ توجه نه وه. ګومان مې کاوه د ښکلا په لرلو سره ټول نعمتونه زما دي، روزنې او نورو ځانګړنو ته ګردسره اړتيا نه لرمه! ګومان مې کاوه خپلوان او دوستان مې چې هر ځاى ووينې، بايد زما تر ښکلا قربان شي. راسره مينه وکړي او زما هره خبره ومني، دنيا دې زما د ښکلا لپاره زما هره غوښتنه او هيله پوره کړي. زما تمه وه چې په راتلونکي کې به د دنيا تر ټولو ښکلى، زړور او شتمن ځوان زما پرستش ته راوړاندې شي او زه به هم په ټولو کې ښکلى ځوان د خپل خدمت لپاره ټاکمه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوس له مخې مې زياتې مرکې او دوستان ځواب کړل. آخر مې البرت خوښ شو، که رښتيا ووايم بيا مې هم ځان هوسا نه ګاڼه، بلکې پښېمانه ومه، ځکه ګومان مې کاوه، دی پر ټولو ښځګېنو سربېره زما لپاره وړ مېړه نه دی.

دغه نه رضايت او پښېماني، زما د خاوند په وړاندې زما د بد چلند لامل شوه. کله چې عملي ژوند ته ننوتلمه، له خاوند څخه مې چې څه تمې درلودې، يوه هم پوره نه شوه. حيرانه شوم چې البرت ولې راته دندې ټاکي چې زه بايد هغه يا دغه کار وکړم! ولې د لومړيو ورځو غوندې زما هره خبره نه مني!

د نورو په سترګو مې ځان خوار ليده، ليدل مې چې تر البرت ډېر ښکلي شته، زما د ښکلا په قدر پوهېږي او غوړه مالي راته کوي، ژمنې راسره کوي، دوی د البرت غوندې نه دي چې ما ته دندې وټاکي، بلکې زما څخه بوازې زما ښکلا غواړي.

ما ته له مور څخه عفت په ميراث راپاتې دی، له هغې څخه مې زده کړې وو، هېڅکله مې هم ناوړو فکرونو ته په ذهن کې ځای نه و ورکړی. بيا هم البرت راته د زړه له کومې زيات ګران و.

زه بې تجربې او ناپوهه ومه، ګومان مې کاوه چې خاوند مې د نورو غوندې زما د ښکلا قدر نه کوي او زړه يې له بل چا سره تړلی دی. هره ورځ به ترې ناراضه ومه، خو بيا به هم د هرې ورځې په تېرېدو سره پرې مينېدمه. که له هر چا سره به يې خبرې کولې، يا به ورسره نڅېده، نو ګومان مې کاوه چې مقابل لوری زما رقيب دی، څرنګه چې زما خاوند د تشخيص شعور نه لري، نو د هغه ښکلي رقيب له لاسه به زياته ځورېدمه.

د دې لپاره چې څرګنده کړم ايا البرت رښتيا راسره مينه لري او که نه بل ځوك ورباندې ګرانه ده، نو هره ورځ به مې ترې نوې_ نوې غوښتنه کوله، نوې نيوکه به مې پرې کوله، بد چلند به مې ورسره کاوه، چې وګورم، څومره زغم لري. حال دا چې د خاوند بېزاره کولو لپاره دغه وسيله زيات اغېز لري، دومره به مې پر خپل دې ناوړه چلند ټينګار کاوه، چې خوارکی البرت به زما له کوره بېزاره شو.

څومره چې يې کولای شول له کوره به يې بهر وخت تېراوه او ناوخته به راته، زه يوازې د خپل زړه په غوښتنو او ښکلا باندې بوخته وم، البرت راڅخه هېر و، ځکه ما ګومان کاوه چې هغه له بل چا سره په مينه اخته دی .

قهر، ګيله، شخړه او لانجه پيل شوه. د خپلې ښکلاپالنې، ناپوهۍ او غرور له کبله مې البرت دومره وځوراوه چې زه به يې پرېښودم او نورو ځايونو ته به يې سفرونه کول، آن يو ځل خو يې يو سفر څلور کاله وځنډېد. په هغه بېلتون او يوازېتوب کې مې يوازېنۍ همرازه ليدا وه، څه چې به مې په زړه وو، ليدا ته به مې ويل، خو دې ته مې پام نه و چې د هغې اروا او فکرونه په کومو زهرو لړم .

اټکل مې کاوه ليدا به په ښکلا کې تر ما مخکې وي، خو ګومان مې کاوه که په ماشومتوب کې يې د ښکلا په قدر وپوهومه، نو زما غوندې به يې خاوند له قدره بې خبره نه وي پاتې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره په خپل جمال خوشحاله ومه، چې په ظاهره به مې ليدا ته نصيحت کاوه، خو په حقيقت کې به مې د هغې په ذهن کې د بدګومانۍ، کينې، ناپوهۍ او حسادت زهر ورپېچکاري کول، ويل به مې:

"وپوهېږه، ټول نارينه بې شعوره دي، ښکلا او بدرنګي نه پېژني، نارينه که هر څومره توانېږي ځانونه ګران پلوري، تا ته بايد ډېر ځوانان راشي او ېېرته لاړ شي، ته بايد په هغوی کې داسې کس وټاکې چې ستا د ښکلا قدر ورمعلوم وي.

دغې د زړه خوالې، له ځانپالنې او بې عقلۍ ځخه سرچينه اخيسته، دغو خبرو د ليدا په ذهن کې ځای نيوه. کله_ کله به ما ته راتله او ويل به يې:

"مورجانې! وېرېږم چې زما د خوښې ځوان هم زما د ښکلا په قدر ونه پوهېږي، تر ما يوه بله بدرنګه غوره ونه ګڼي او راڅخه لاړ نه شي، بيا به څه کوم"...!

يوه شپه له خوبه اوچته شوه، چغه يې کړه:

"مورې! هغه ځوان چې ما خوښ کړی، يوه بدرنګه يې تر ما ښه وګڼله، مه پرېږده مېړه مې هغې ته ګوري، يوه توره پرده يې په سترګو واچوه... ړوند يې کړه"..

زه په ځانغوښتنې او لېونتوب اخته ومه، زه بايد د خپلې لور په خوب پوهېدای، چې هغه په يوه ډول لېونتوب اخته ده، همدغه بد فکر به يې بدمرغۍ ته ورکاږي. که زه لېونۍ نه وای، د خپلې ګرانې لور زړه او ذهن به مې په هغو خطرناکو او زيانرسوونکو خبرو نه زهرجن کولای، سالم فکر به مې ورکاوه. ما بايد ورته ويلای، تا چې څه خبرې اورېدلې، ټولې د ځانغوښتنې او پر ښکلا باندې د غرور او ناپوهۍ ځرګندويې کوي، ټولې هېرې کړه او غوږ شه:

که له ښکلا سره مهرباني، نرم چلند او خوږه ژبه ملګرې نه وي، هغه انځور ته ورته ده، چې معنويت په کې لږ وي.

که ښکلی انسان ځانته متوجه وي او خپل ښايست يې هېر نه شي، پر خپل ښايست بيه کښېږدي، دا ځانپلورنه ده چې نن يا سبا يې بازار ماتېږي، که څوک، ځانښود، ځانپاله، مغرور او بدګومانه وي، هغه ښکلی مار يا بل ځناور دی، چې پنجې اوغاښونه يې د زړونو په وينو لړلي دي، څومره وينې چې يې تويې کړې، هغه دغه وينه د روزګار له سترګو او زړه څخه بهوي...!

ما بايد ورته ځرګندولای چې د نېکمرغۍ اصلي لامل مينه، ښه چلند او عقل دی، چې دغه شيان ښکلا زياتوي، خو که ښکلا د کور د خرابوالي لامل شي، بايد ليرې وغورځول شي.

هغه مور چې د خپل غرور او ناپوهۍ له کبله يې خپل کور وران کړی، پرته له دې چې د خپل اولاد ورځ په غم ولړي، بل څه نه شي کولای.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما بدمرغه لیدا، زموږ کره د غوسو، لانجو کرکو او بدبینیو شاهده ده، له ما څخه يې له ځان ستاينې او بدګومانۍ پرته بل درس نه دی زده کړی... په خدای هغه هېڅ ګناه نه لري، د خلکو ګناهونه بايد د هغوی په مشرانو پسې وليکل شي. که ما خپل ماشوم ته د مينې، ادب، ښه خوی او قربانۍ درس ورکولای، د دې پر ځای چې يوه بېشعوره نانځکه ترې جوړه کړمه، د فکر او زړه خاوند انسان غوندې به مې روزلای، د هغې په لاس مې څو کسان بدمرغه کړل.... هو! د دغو بدمرغيو اصلي لامل زه يمه. ما بايد زندان ته واچوئ...

ای ميندو! زما له بدمرغۍ څخه پند واخلئ. خپل ماشومان نېکمرغۀ ته چمتو کړئ" ...

□□□

د ليدا د دفاع وار راورسېد. په کمزوري او ژړغوني غږ يې وويل:

"ما بايد ابدي زندان ته واچوئ، بايد په دار مې وځړوئ. زما ګناه د بخښلو وړ نه ده، که ازاده مې کړئ زه خپل ځان وژنمه... يا دې ويليام ما د خپلې مزدورۍ په توګه ومني، چې د خپل جنايت سزا ووينمه، په دې توګه به د خجالت، شرم او حسرت په اور کې وسوځمه"....

□□□

زه اوچت شوم:

"ښاغلو او آغلو! ای هغو خلکو چې د ټولنې مشري کوئ او د زړو دردونه کراروئ! دا خو روزګار زما سترګې تيارې کړې، تاسې زما ليدا ما ته راکړئ او زما د زړه څراغ بل کړئ"...

□□□

ګران لوستونکيه !

ليدا ازاده شوه، په ژړا او خوښۍ سره يې د ويليام لاس ونيو او خپل کور ته لاړل.

□□□

دا و د ليدا د حال بيان:

اوس له ما څخه غواړئ چې د ځان په اړه درته څه وليکم. زه قلم نه لرم او ليکوال نه يم. که وای، که مې کولای شول د اروا په تياره کې د فکرونو وېروونکي صورت تاسو ته څرګند کړم. يا هم د حيرانۍ، پښېمانۍ او غم له کبله دغه سوز تاسو ته شرحه کړم، اوس به لاس په کار شوی وای.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې زما د لېونتوب علت ووايه، زه به څه ووايم. هغه تجلۍ چې د ځان پرستش وکړي، هغه وجود چې د ځان معبود وي، خامخا له نورو څخه هم غواړي چې پرستش یې وکړي. زما له ماشومتوبه همدا کار و چې وګورم نن ښکلې یم که پرون ښکلې ومه؟

دا جامې راسره ښې ښکاري که نورې، آیا کومې سترګې دغه ښېګڼې ویني، ایا کوم زړه په حسادت کې سوځي؟.

پر شعر او موسیقۍ مینه ومه، خو له ساز او اواز څخه به مې د خپل جمال ستاینه او د خپلو مینانو هیلې اورېدې، باور مې درلود، هغه څوك چې پر ما مینېږي، د شعر او موسیقۍ په همدې ژبه به له ما څخه د واده هیله کوي. خو؛ له بده مرغه لیدل مې چې یو ځوان هم دغه ډول زوروره او مینه ناکه ژبه نه لري!

که کوم کتاب به مې لوست، نو ځان به مې د هغې مېرمنې پر ځای احساساوه چې بېوفایي ورسره شوې وي، یا له بلې وجې له خپل خاوند څخه ځورېدلې وي. ما ته د راتلونکي په اړه پر سترګو توري پردې درېدې.

زما د مور دا نصیحتونه به مې په ذهن کې ګرځېدل:

"ټول نارینه بې شعوره دي، د ښکلا او بدرنګۍ توپیر نه شي کولای"...

دغو خبرو د یوې سوزناکې سیمفوني غوندې ، چې پر یوه داستان څرخي، کله مستي زېږوي، کله شور، زما فکر پر خپلې ښکلا راګرځاوه. یوه شېبه به پر خپل ښایست، یوه ورځ به له خپلې ناکامۍ او کله به د خپلو ناڅرګندو رقیبانو له لاسه په جګړه او اندېښنه کې ومه.

لکه یو څاڅکی ترخه چې ډېر خواږه ترخوي، د ناکامۍ له وېرې مې ټولو ښکلاګانو او خوښیو، بدبینۍ او وحشت ته ځای تش کړ، د مور غوندې مې له نارینه وو څخه وېرېدمه، خو بیا هم لکه یوه مرغۍ چې د افعي مار په خوله کې وي، له ناچارۍ مې د هغو په لومه کې ځان بنداوه، خو نه پوهېدمه چې ولې؟! زړه مې غوښتل له لویو خطرونو سره مخ شمه، د نارینه وو د بېوفایۍ او خیانت خوند وڅکم او له هغو سره په جګړه اخته شمه.

دوه درې واره مې کوژده وکړه، خو ټول مې د خپلې شکمنې اروا په مرسته وازمویل، زما ازموینه دا وه چې د هغوی د بېوفایۍ دلیل پیدا کړم، ویې ځورومه چې راڅخه ونه تښتي.

کاشکې ویلیام هم زما د لېونتوب له لومې څخه تښتېدلای، خو تقدیر نه غوښتل، هغه باید زما څخه د ژغورنې لپاره خپلې دواړې سترګې بایللای! کاشکې دغه پېښه سرچپه کېدای او ما خپلې سترګې له لاسه ورکولای...

له میچل سره مې د کوژدې درې میاشتې تېرې شوې وې، خو مور مې راباندې ټینګار کاوه چې باید له کوم شتمن کس سره واده وکړمه، خو ما ته میچل بېوفا ښکارېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپه چې مې ویلیام "د اروا جشن" نومې محفل کې ولید، نو باوري شوم چې دی تر مېچل زیات بېوفا او هوسناك دی، که نور ښکلي په مېچل پسې روانېدل، ویلیام په خپلې ښکلا او حُسن سره نور په ځان پسې راکښل. نو زه ولې مېچل ته ورتسلیم شوم؟ ولې! ویلیام څه گناه کړې وه، چې زه یې باید په یوه دیدن کې وټاکم؟ یانې د خپل وجود زنځیر د هغه په غاړه کې واچوم او دومره یې بدمرغه کړم!!

اوس وپوهېدم، د جمال نعمت هغه گناه ده چې سل گناهونه ورسره ترلي دي.

هو! د ویلیام گناه ښکلا وه... داسې قد، اندام او صورت یې درلود چې ما یې په خوب او خیال کې هیله کوله. مخکې له دې چې دی راسره د واده ترون وکړي، زه یې ډېره لېواله او مینه واله ومه، کله چې مو واده سره وکړ، نو ما داسې گومان کاوه دی چې څومره ښکلی دی، هومره بېوفا هم دی، ما داسې انگېرل چې زه نه شم کولای له لاسه یې ورکړم.

ای خدایه! ما څه گناه کړې وه چې د ښکلا انتقام مې له ویلیام څخه واخیست! هو! زما گناه هم ښکلا ده... ما هم له ویلیام څخه د غچ اخیستلو لپاره ملا وتړله، خو هغه پر ما بریالی شو: که هغه بهرنۍ نړۍ تیاره ویني، زه د خپل تیاره زړه په گوټ کې د پښېمانۍ او شرم له کبله وینې ژاړم.

هغه پاك، مظلوم او محبوب دی، خو زه ظالمه او ناوړه. هغه به د ټول عمر لپاره پر ما باندې حکومت او پاچایي کوي او زه به د شرم او ټېټوالي له کبله ټول عمر د هغه غلامه یمه. زه یې تر بلې هرې ورځې ښکلی وینم، خو هغه مې نه ویني، زما ښکلا به بېځایه ختمېږي.

موږ د مینې ازموینه ورکړه، څرگنده شوه چې زه بلا یمه، خو هغه پرښته. له مینې پرته بل داسې محك او ازموینه نه شته چې انساني خوی او فطرت دې څرگند کړي. هغه څوك چې د پرښتې خوی او جوهر لري، د مینې له بټۍ څخه پاك او روڼ راوځي، خو هغه څوك چې د دېو او بلا خصلت لري، حسود، بدگومانه، بدغوښتونکی او دېو ډوله کېږي.

اوه ما سم ونه ویل، څکه که دېو هم د پرښتې په کچه له چا سره مینه وکړه، د دېوتوب خویونه پرېږدي، زه مینه نه ومه، زه ځانپرسته ومه او غوښتل مې چې خپل جمال د بل د جمال په بدل کې وپلورمه. غوښتل مې چې یو بل وجود د ځان د امر تابع کړم.

ما د هغه پر ښکلا، مهربانۍ، ښه خوی او سخاوت بسنه ونه کړه، څکه گومان مې کاوه چې زما د ښکلا په قدر پوهېگږي، ما آن نه غوښتل چې سترگې یې بل چا ته واوړي.!!

که مینه، موږ د نېکۍ، عدل او انصاف جنت ته بیایي، شهوت او ځانپالنه مو لېونتوب، ستم او بدمرغۍ ته هڅوي.

زما مور په محکمه کې زما په اړه وویل چې زما په وجود کې یې د ځانپالنې څومره تخم کرلی دی. هغه تخم راشین شو او زه یې لېونۍ کړمه. که څه هم د بېوفایۍ او خیانت په نخښو پوهېدم، خو بیا به مې هم په وړه او نه خبره بدبینۍ، بدگومانۍ او شخړو ته لاس اچاوه...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب او خیالونه مې سره ګډ وو، په خوب او ویښتوب کې مې داسې ګومان کاوه چې ما ته یې طلاق راکړی او یوه سپین سرې یې خوښه کړې ده! ډېر ځل به له خوبه پاڅېدمه. کله به مې چې لیده په خپل کټ کې یوازې دی، بیا به مې هم باور نه راته، سترګې به مې بندې کړې او هغه سپین سرې به مې په ذهن کې انځورولو او د ځان پر ځای به مې احساسوله، ټول بدن به مې د حسرت او درد په منګولو کې ذرې ـ ذرې شو. زړه مې غوښتل څومره چې کولای شم، بېوفا او ګناهګار یې وګڼم او زیات یې وځوروم.

خو یوه شکنجه مې هم د هغه لپاره وړ نه ګڼله، هڅه مې کوله د ځورونې او کړاو یوه نوې وسیله ورته ولټومه. خو یوه مرموز نصیحت کوونکي مې په ذهن کې ویل:

"که په سترګو یې یوه توره پرده وغوړوې، د دومره رقیبانو له شره به خلاصه شې"...

د دې شیطاني خیال له کبله مې مخ په لاسونو پټاوه او چغه به مې کړه، لکه یو لوی- وېروونکی مار چې مې په غاړه کې تاو شوی وي او وایي: زه هغه رقیب یم، چې ویلیام به درڅخه اخلم، ته نه یې خبره چې هغه اوس تر ښکلو بدرنګې خوښوي او زما سره زیاته مینه لري! دا ګناه د هغه د سترګو ده چې ما ښکلېویني، دغه سترګې تیارې کړه چې توري بدرنګې ووینې...

هر فکر او بوختیا ته به مې چې پناه وړله، هغه مار به مې په غاړه کې تاو شو او ستونی به مې د کینې او ژړا په وجه ډک و، څو ځلې مې د ځانوژنې تکل هم وکړ، یا به مې غوښتل سفر وکړم، خو د بېلتون توان به مې نه درلود...

زه نه شم کولای هغه وېروونکې او هولناکه شپه تاسو ته انځور کړم... اوښکې تویومه... رېږدمه... قلم مې له ګوتو ولوېد...

کله چې مې هغه شپه، هغه منظره ولیده، لکه په خوب کې چې مې له کوم لوړ ځای څخه ځان راغورځولی وي، راویښه شومه.

پر خپل لېونتوب او ناوړه کار باندې پوهه شومه، ژر مې روغتون خبر کړ او ځان مې پولیسو ته وسپاره. نور نو تاسې هم پوهېږئ چې څه وشول...

ای پرښته صفتې مادلن! ای ناکامې هلن! محکمې بېځایه ازاده کړمه. راشئ او له ما څخه غچ واخلئ، زما ګناه د بخښنې وړ نه ده، دا چې ژوندۍ یمه او له خپلو جنایتونو سره مخامخ یمه، هره ورځ به زر واره د شرم او پښېمانۍ له کبله مړه شمه، تر دې بله لویه ګناه شته؟ راشئ زه مو د زړه له کومې هرکلی کوم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړنی دوبی مو په "دماوند" نومي ښار کې تېر کړ، بڼ مو ډېر لوی و، اوچت ډېرين دېوالونه يې لره.

هره ورځ به د ليکنې په پلمه د مېز شا ته کښېناستم، کاغذ او قلم به مې راوړ، خو؛ له مخامخ کړکۍ څخه چې د سهېل (جنوب) خوا ته خلاصېږي د ساز او اواز زمزمه، له کومې ترې خندا، د ماشومانو له شور ماشور سره مل زما زړه وي.

کله به د شمال خوا ته له پرانيستل کېدونکې کړکۍ څخه د پېغلو او زلميانو چغې اورېدل کېدې، دوی به د سمندر او مازيګرني لمر سيل ته راتلل. دغو چغو او شور ماشور به زرګونو فکرونه رااچول کله به مې ليدل چې په دې شور ماشور او غالمغال کې کار نه شم کولای، نو د ختيځ د خوا کړکۍ به مې پرانيستله، چې له هغو اوازونو سره د چوغکو چغاری هم يو ځای کړم او په هغه موسيقي کې ډوبه شم.

پر هغو سازونو، شور ماشور، چغو او خبرو اترو ډېره لږه پوهېدمه. خو د چوغکو په غالمغال او چغارو هېڅ نه پوهېدمه. نه پوهېږمه دوی ولې له يو بل څخه تښتي، يا کله سره يو ځای راټولېږي.

ايا دوی کوم سياسي بحث لري او يا د خپلو شخصي غرضونو له مخې له يو بل سره جګړه کوي، موږ ولې د هغوی په ژبه او رمزونو نه پوهېږو؟ ايا دا ښه نه ده چې موږ ته د ټېټې مرحلې موجوداتو هر څه څرګند وي؟ خو نه! ماشوم د مشر د زړه په حال نه پوهېږي، نو مشر د ماشوم په حال خبر دی؟

کله چې به مازيګر شو، له شمالي بڼ څخه به ځوانان او له جنوبي بڼ څخه به سازغږوونکي راتلل، د ودانۍ په وړاندې به د حوض پر غاړه کښېناستل او هنګامه به يې جوړوله، سره ويل به يې، خندل به يې، زيات وخت به يې تر تونده خبرو- اترو وروسته له ما هيله کوله چې روغه يې وکړم. په هغو ځوانانو او پېغلو کې به ناصر او مينه زيات سره ورانېدل او شخړه به يې کوله، ناصر هوښيار او بااستعداده هنرمند دی، چې د هنرپوهنې په برخه کې به د هېواد وياړ وګټي، مينه هم يوه هنرپوهه نجلۍ ده چې د هنر په باريکيو ښه پوهېګږي. له ما سره يې زياته مرسته کړې ده.

هنرپوهنه تر هنرمندۍ کمه نه ده. ښايي هنرمند هنرپوه ته زياته اړتيا ولري، په دې شرط چې هنرمند وي.

نړۍ، طبيعت، ځمکه او اسمان له هنر څخه ډك دی. خو هلته چې هنر نه شته، ځوك د هنرمند په کيسه کې نه وي.

خو زما پر روغې سربېره ناصر او مينه نه سره جوړېږي. تل زما قضاوت ناسم ګڼي او راڅخه خوابدي کېږي. بيا نو هغه نظر، چې د راڼه لمر غوندې ټول قانع کړي چېرې دی؟!

يوه ورځ چې موږ ټول چينې ته روان وو، لومړی بايد له يوې لويې وياڵې څخه اوښتي وای، له وياڵې څخه په اوښتلو کې به مشرانو له کشرانو سره مرسته کوله، ناصر د مينې لاس ونيو او دواړه واوښتل...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دري ورځې وروسته د ناصر مور و پلار ما ته راغلل، زما د خاله د لور (مينې) مرکې ته راغلي وو، زما يادېږي، هغه ورځ چې ناصر د مينې لاس ونيو او له وياړې څخه اوښتل، يو دوې ثانيې يې لاس د هغه په لاس کې پاتې شو...

هغوی په مرکه اخته وو، خو زه په دې فکر کې ومه، چې نه زه يوازې د چوغکو (مرغيو) په ژبه نه پوهېږمه، بلکې د ځوانانو او پېغلو په ژبه هم نه پوهېږمه او نه ومه خبره چې هغو اختلافونو او لانجو څه مانا درلوده...!

زړه مې غوښتل چې يو داستان وليکم، دغه زلمي او پېغلې (ناصر او مينې) ته يې ډالۍ کړم، دغه دی دغه کتاب مې وليکه او هيله لرم چې د لوستونکو لپاره يو عبرتناك درس او د کورنيو په نېکمرغۍ، همدغه راز د ټولنې په سعادت کې مرسته وکړي.

په مينه

د ژباړې نېټه

1382/2/8ل.کال- کابل، خيرخانه مېنه

توره ورځ

پای

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library